

BİZ HALKIZ, GELECEK ELLERİMİZDEDİR !

özgür gelecek

15 Günlük Siyasal Gazete 16-31 ARALIK 1995 SAYI:65 FİYATI: 50.000 TL (KDV DAHİL)

Faşist TC. Gümrük
Birliği'ne girdi
Demokrasi
bekleyenlere yanıt ;
Ümraniye
Cezaevi'nde
VAHŞET!

Oy pusulasına bastığın mühür,
kendi idam fermanına
bastığın mühürdür!

www.partizanarsiv.net

özgür gelecek'ten

Devrimcilik, haklı olanı güçlü kılma mücadelesidir

Faşizme karşı savaşta, yada kendisine devrimciyim deyip de, devrimci değerleri çiğneyenlere karşı duruştaki kararlılığımızın nedeni, doğru bir ideolojik-siyasi hatta sahip olduğumuzdur. Böyle olduğu içindir ki, yalana-dolana baş vurmadan hareket ediyoruz. Olmamış bir olayı olmuş gibi göstermek ya da "çamur at izi kalsın" yöntemiyle hareket etmek bizim işimiz değildir...

62 ve 63. sayılarımızda, Dersim'de devrimci gerillalara karşı; kendi devrimci kimliklerini ayaklar altına alan ve faşizmi sevindiren darbeci güruhun karşı-devrimci eyleminin haberine yer vermiş ve işledikleri suçun hesabını vermeye çağırılmıştık...

"Yanıt", bir kendini bilmezden geldi... Darbeci anlayışın savunusuna çanak tutan P. Sesi isimli gazetede bir "okur mektubu" yayınlandı. Kendi savunmadığını "okur" a söyleten, cesaret-siz bir savununun göstergesi olarak değerlendirdiğimiz bu "Okur mektubu"nu, bu anlayışın devrimciliği ne kadar dejenere ettiğinin ibreti olarak herkesin okumasını isterdik... "Eylem yapmadığı için" bu gerillaların silahlarını alabileceklere savunuyorlar. Sanki karşı-devrimci eylemlerini haklı kılmış gibi de, gerilla sayısında abartılı rakamlar veriyorlar. Bir başka devrimci gerilla grubunu faşizme karşı bir kuvvet olarak değil, daha önce PKK'nin kendilerine ve diğer devrimci-komünist örgütlere dayattığı gibi, kendi hegemonyalarını önünde engel görüyor ve şiddetle bunu ortadan kaldırmak istiyorlar. O zaman PKK'ye yaptıkları eleştirileri de unutuyorlar. Silahlarına zorla el koydukları gerillaları bizim "Konferans Kaçınımlı Sağcılar" olarak gördüğümüz yalanını söylüyorlar. (Bu cümle, "bunları zayıf bulduk ellerindeki alalım" türünden çapulcu bir anlayışta olduklarını gösteriyor.) Sonrada kinle bize saldırıyorlar. Olayla ne alakası varsa, bizim gazeteyi Türkiye'de çıkaracak paramız olmadığından Yurt Dışında çıkardığımız yalanını söylüyorlar. (Sanki YD.daki para bizim paramız değilmiş, ya da YD.da parasız bastırılabilirmiş gibi). Gazetenin Künyesinde nerede basıldığını okuyup anlayamayacak kadar zır cahil olan bu sıradan kişilik ve sıradan zeka düzeyi, örneğin bizim ekonomik olarak zor duruma düşmemize faşizm sevinmesi gerekirken kendisi seviniyor. Öte yandan, Yurt dışına buradan göndermek yerine, onları orada bastırarak ise, faşizmin postada engellemesine karşı bir başarıdır. Ashında böylesine düzeysiz ve kendini bilmez yaklaşımları muhatap almak da iyi bir şey değil ama böyle düşünlüklerin eleştirilmesi de gerekiyor. Zira bu düşünlük, yanıtlanmadığında demi daha da azya alacaktır. Şimdi bile bize kötek atmaktan söz ediyorlar... Böyle düzeysiz ve beş para etmez tehditleri savuranlar kadar bunlara gazetesinde yer veren anlayışta düzeysizliğini gösteriyor. Bunlar provakasyon ortamı yaratıklarının farkında olmayacak kadar düzeysiz ve cahil konumdadırlar.

Biraz akıl, biraz devrimci tarz lütfen !..

Faşizmin emperyalist-feodal kültür cephesine karşı, proletaryanın ve halkın devrimci kültür cephesine bir pencere açıldı. Yalana dolana ve demagojiye dayalı burjuva yoz kültür, her türlü olanağı kullanarak halkı zehirlemeye çalışırken; halk kültür cephesi tınakla kuyu kazarcasına, ilmek ilmek dokunuyor. TOHUM KÜLTÜR MERKEZİ bu ilmeklerden birisidir. Çeşitli milliyetlerden ve çeşitli inançlardan emekçi halkımızın damla damla alın terinin katkılarıyla yaratılan bu cephe, hiç kuşku yoktur ki, inaçla ve kararlılıkla devrimci halk kültürünün yeşil gözülü tohumlarını bereketli topraklara ekecekler... Proletaryanın kültür ordusunun bir nüvesi olacak Tohum Kültür Merkezi'ne hoş geldin diyor. Halk Demokrasisi mücadelesinde omuz omuza olmanın onuruyla başarılar diliyoruz.

64.sayı, 11. sf.mızda, Belediye-İş Kongresi'nden bir izlenim yayınlamıştık. Orada, Hüseyin Ayrılmaz'ın, Belediye-İş 2 No'lu şube delegesi olduğu şeklinde geçiyordu. Bir yanlış bilgilenden kaynaklanan bu hata bizimdir. Düzeltiyor, özür diliyoruz. Hüseyin Ayrılmaz, Belediye-İş 2 No'lu şubede örgütlü bir işçidir.

Mizah sayfamızla ilgili yaptığımız düzenlemelerden dolayı, bundan böyle illada tüm sf.yı ayırma yerine gerekli olduğu düzeyde ayırma anlayışıyla hareket edeceğiz. Bu vesileyle, tüm sf.larımıza olduğu gibi mizah sf.mıza da okurlarımızdan katkılarını beklediğimizi bir kez daha hatırlatıyoruz. Ayrıca ülke koşullarının bilindiği inancıyla fazla söze gerek duymadan; bundan sonra gazetemizin fiyatını 50.000 liraya çıkardığımızı bilmenizi istiyoruz.

1996 yılına merhaba diyeceğimiz 66. sayımızda buluşmak dileğiyle...

Serbest Kürsü

Doğru tavır ve MLM yaklaşım

MLM hatta olduğunu iddia eden darbeci güruh bugünde devrimcilere karşı zor kullanmakta, devrimcileri silahsızlandırmak ta ve burada Maoizm adına yapmaktadır.

Partizan Sesinde yayınlanan bir okur mektubu bu politikaların doğru olduğunu, çünkü kendilerinin 150-200 kişilik guruplar halinde gezdiklerini, onlarınsa 7 kişi olduklarını, bu yüzden bunu yaptıklarını, bizim bunu teşhir etmemizi ise korkumuzdan kaynaklandığını, çünkü sıranın P. Partisinde olduğunu savunmaktadır. "Siz karışmayın, çünkü bunlar sizden ayrılanlar ve azlar" diyerek kendilerini haklı çıkarmaya çalışıyorlar. Nerede, ne zaman ve hangi devrimci örgüte, karşı devrime hizmet eder bir eylem olursa olsun başka bir devrimci örgüt şiddet kullanırsa biz MLM'ler devamlı bunun karşısında duracağız. Tüm devrimcilerin yapması gereken budur. Buradaki tamamen biçimciliktir. Bu insanlar biçime o kadar saplanmışki, nicelik olarak çoklar diye, istediklerine istediklerini yapabileceklerini sanıyorlar. Bunlar sadece bir iki okurun yazmış olduğu yazı ve görüşler değildir. "Küçük kalkar büyüye bakar" diye bir atasözü vardır. Bunların önderliğide aynı yolu izliyor, politikaları budur. Biçimi belirleyen, nicelik olarak gelişmesini belirleyen niteliktir. Nitelik kötü olduktan sonra biçim ne kadar iyi olursa olsun, sonra biçimde bozulur. Ne siz sağa sola bağırarak kendinizin MLM hatta olduğunuzu, sınıfa önderlik ettiğinizi bize kabul ettirebilirsiniz, nede biz sizin bu saldırılarınızdan korkup mücadeleyi bırakır alanı size terkeder, nede sizin provakasyonlarınıza ve tahriklerinize uyararak, devrimciliğimizden, MLM hattımızdan sapıp sizinle aynı seviyeye inebiliriz.

Bekir Kürşat ONAY

Merhaba Özgür Gelecek

Ben bir ev kadınıyım, işten başka birşey düşünmüyordum. Arkadaşlar kitap, dergi ya da gazete okuyorlardı. Bu arada benim kafam şişerdi. Arkadaşlarla tartışırdım, "okumayın" diye. Ama yanlış düşünüyordum. Daha sonraları ben de kendime zaman ayırdım. Kitap ve dergi okudum, dünyada neler olup bittiğini anladım ve arkadaşlardan günün dünyasını öğrendim. Gerçekten çok

güzel birşeymiş okumak. Herşeyi öğrenmek ve arkadaşlara yardım etmek. Gelecekte neler olacak, nelere katkımız olacak daha iyi anlamak için bütün ev kadınlarına tavsiye ediyorum. Kitap, gazete, dergi okusunlar. gelecekte neler olacak onları öğrensinler. Özgür Gelecek'e başarılar dilerim.

Tuzla'dan bir ev kadını

Darbeci-tasfiyeciler şeflere

(...)

Son olarakta kendilerine bağımsız diyen devrimcilerin düşmanın yoğun olduğu savaşın ortasında silahlarını teslim almak gibi karşı devrime hizmet eden pratiklerini tekrar piyasaya sürdüler. Ashında darbecilerin bu yaptığını normal karşılamak gerekir. Çünkü tutarsızlıklarına bir yenisini daha eklediler. Daha önce çokça övündükleri MK'ları, "savaş bölgesinde kim olursa olsun silahlarına el konulmayacak" kararı almalarına rağmen bu kararı bir kez daha çiğneyerek yeni bir darbe yaptılar. Ne de olsa en iyi bildikleri iş karar çiğnemek ve darbe yapmak.

(...)

Bizler kendilerini güç olarak gösterme uğruna devrimcilere saldıran karşı devrimci hareketleri kınıyoruz. Ve tüm Özgür Gelecek okurlarını, devrimci demokrat kamuoyunu bu hareketlere karşı duyarlı olmaya çağırıyoruz. Devrimcilere yapılan her türlü saldırı karşı devrime hizmettir! Gelecek ellerimizdedir! Herşey parti için parti devrim için!

Akhisar'dan Özgür Gelecek, Yeni Demokrat Gençlik ve Partizan okurları

Bizler özürlü müyüz?

3 Aralıkta kutlanan özürölüler gününe katılmadık çünkü bizler özürlü olmadığımızı iyi

biliyoruz! Peki bu ne kadar doğru? Görünürde özürümüz yok. Ama pratikte özürümüz buda bir özürdür. Elleri ayakları tutmayan, göremeyen, duyamayan ve konuşamayan insanlar sokaklara dökülüp sorunlarını pratikte dile getiriyorlarsa onlar özürlü değil. Görüp duyup sesiz kalandır özürlü olan. Nazım Hikmetin dediği gibi "Koyun gibisin kardeşim, gocuklu celep kaldırıncı sopsasını, sürüye katılı verirsin hemen ve adeta marur koşarsın, açsak yorgunsak alkan içindeyse eğer ve hala, şarabımızı vermek için üzüm gibi eziliyorsak" bu da bizim özürümüz malesef.

Tuzladan ÖG okuru

Tam zamanı!

Artık uyanma vakti gelmiş geçiyor bile bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın diyorsun ama bugün o yılan her an kapında seni sokmak için bekliyor, sokmak içinde kadın erkek çocuk ayırımı yapmıyor. Bizler ise yılanın bizi sokmasını bekliyoruz. Neden haklı olduğumuz halde sesimizi gür bir şekilde yükseltmiyoruz? Neden haklı olduğumuz halde hakkımızı gasp etmek isteyenlere dur demiyoruz? İşte bugün tam zamanı bizler sandık başına gitmemekle kendi gücümüzü bir daha kanıtlamış olacağız. Bu da gücünü bizlerden alan burjuvazinin suratına bir şamar gibi inecektir. Bunu bilen burjuva partileri oyları kapma yarışında halka boş vaatlerde bulunarak önünde el pençe durup bir it kadar acizleşiyor buda bizlerin ne kadar güçlü olduğumuzu kanıtlıyor. Bizler bunu bilmeliyiz ki kullandığımız her oy yeni sömürü biçimi için kulanılmış olacaktır. Yine bunu bilmeliyiz ki sandık başına giden her kişi baskının, zulmün göçün gözaltında kayıpların onaylayıcısı olacaktır. Yani kıscacı kulanılmış her oy burjuva diktatörlüğünü güçlendirmek için kullanmış olacağız. İstanbul'dan Özgür Gelecek okuru

Burjuva gazeteleri okumuyorum

Öncelikle ben gazete okumuyorum. Çünkü gerçek bir haber bulamadığımdan kaynaklanıyor. Artık gazetede haberlerin yerine kampanyaya ait olan boy boy kuponlar yer alıyor. Bunun yerine Özgür Gelecek okuyorum. Tüm gerçek olayları daha doğru ve gerçekçi yazmayı görev edindiği için ve ayrıca tüm bu eleştirileri onların uyarıları sayesinde yazdım. Günümüzde basındaki haberleri değil tüm kuponları takip ediyoruz. Güncel konumda olan gazetelerin formalite icabı olarak verdikleri hediyeler insanlara değişik yollarla iletilmeye çalışılıyor. Fakat insanlar bunun bilincinde olmadan, bu göz alıcı reklamlar sayesinde aldatılmış oluyor. Gazeteler arasında yapılan rekabetler it sürüsü gibi devam ediyor. Bu gazeteler işçiyi sömüren, devletin yanında ve gerçekleri yansıtmayan gazetelerdir. Ayrıca sadece kupon için basılan bu gazeteleri okumak değil boykot etmeliyiz. Ve ayrıca bence sadece gazeteleri suçlamak yetmez, bunun yanı sıra medyanın da büyük bir payı vardır. Çünkü medyanın kazanç kaynağı olan reklamlar halkın gazete almasına sebep olan itici faktörlerdir. Biz insanlar artık ezilmeye, sömürülmeye başkaldırmalıyız. Bu sahtekarlıkları göz göre göre kabullenmemeliyiz. Bu kavga hepimizindir. Gelin elele birlik olalım ve tüm bunlara dur diyelim.

Lise 1. sınıf öğrencisi Fatma

Zafer sarhoşu komutan saldırıyor

Partimiz TKP/ML güçlerini yok etmek için düşmanı aratmayacak şekilde saldıran komutan ve uzantıları tarih önünde hesap vermelidirler. Devrim ve karşıdevrim güçlerini hesaplamadan, kır küçük burjuvazisinin radikal temsilcileri olan bu klik, bitmişliğinin ürünü olarak bugün devrimci gerillalara saldırıyorsa, yarın halkımıza saldırmayacağına garantisini kimse veremez...Hele bir de Avrupa'daki baylarına soralım ne diyorlar? "Biz yaparız, silahları alırız, biz bize yeteriz". Ben de diyorum ki Allah size kuvvet versin, sizler karşı devrime hizmet eder eylemlerinizi iyice pekiştiriyorsunuz. Yalnız şunu unutmayın, halkımız birgün bunun hesabını kötü sorar.

Avusturya Linz'den Özgür Gelecek okuru

Türkiye Devrimci Hareketi'nin anatomisi ve 24 Aralık Seçimleri

Devrimci yükseliş dönemlerinde yerden mantar biter gibi, proletarya adına hareket ettiğini, burjuvaziyi yıkacağını, devrim yapacağını söyleyen bir yığın reformist-oportünist örgüt peydahlanır. Ve hemen hepsi de ML olduklarını iddia eder. Yoğun işçi eylemleri, köylü ayaklanmaları, öğrenci hareketleri olduğundan ve emek cephesinden gelen bu dalga hakim sınıfları zor durumda bıraktığından reformistlerin işi daha da kolaylaşır. Çünkü, bir hareketlilik vardır ve işler yolunda gidiyor. Böylesi dönemlerde yığınların dikkatleri daha çok hareket sahasındadır. Ve satır aralarındaki reformizm çoğu kez kitleler tarafından farkedilmez. Zira, sahtelikleri bol bol yapılan ML söylemlerle gizlenmiştir. Aslında böyle yapmalarının yani, satır aralarına kıvrak bir şekilde gizlenmelerinin yegane nedeni işçi sınıfından korkuyor olmalarından. Eğer böyle davranmazlarsa, açıktan gelirse ayak altında ezilip gideceklerdir. Bu gibiler her ne kadar "İşçi sınıfının öncüsüyüz." deseler de, hatta belki bir kitleye sahip olsalar da bu onların işçi sınıfının ardılları olduğu gerçeğini değiştirmez. Belli bir kitleye sahip olmaları bir görüntüdür. Ve geçicidir. Çünkü, bu gibi devrim tacirlerinin elinde her türlü mal bulunur. Şartlara ve koşullara göre birini alıp diğerini piyasaya sürerler. Esas olarak zor dönemlerde, özellikle devrimci yükselişin düşüş kaydedtiği dönemlerde oportünist-revizyonistlerin yüzü daha iyi açığa çıkar. Böylesi anlarda, işçi sınıfına dizdikleri övgülerini yerini sövgüler alır. Marksizm-Leninizm savunularının yerini saldırılar alır. Komünist Partisinden nefret eder, illegal mücadelenin kör doğuşu olduğundan dem vururlar. Ve yasalılık teorileri dillendirilir. Böylece burjuvaziye entegre olur, kitlelere burjuva nimetlerinden yararlanma propagandaları yapılır. O halde bunlar MLM'lerin işini zorlaştırmış, burjuvazinin işini kolaylaştırmışlardır. Bu anlamda, MLM'ler bir taraftan hakim sınıflara karşı mücadele ederken, bir taraftan da onların yedekleri durumuna düşmüş olanlara karşı mücadele ederler.

Buraya kadar sıraladığımız genel doğruları Türkiye Devrimci Hareketi'nin (TDH) dünü ve bugünüyle somutlarsak sorun daha anlaşılır olacaktır.

Dün ürkek ve çekingen bir şekilde;
Mao inkarcılığı
Kürt inkarcılığı
Kemalizm hayranlığını
Düzen içliliğini

satır aralarına gizleyen PDA'nın (bugünün İşçi Partisi) üzerine giden İbrahim KAYPAK-KAYA, o dönemde MLM silahıyla gerçek yüzlerini açığa çıkarmış konaklayacağı yeri bilimsel olarak tespit etmişti. Bugün parlamentarizm demirleyen PDA diğer yanlarıyla da İbrahim KAYPAK-KAYA'yı doğrulamıştır.

Dün aynı şeyleri bir başka versiyondan kıvrak bir şekilde satırlarına sıkıştırılan Halkın Kurtuluşu (Bugünün Özgürlük Dünyası) "Açık İşçi Emek Partisi" diyerek yasalılığını dillendirebiliyor. Eskinin Kurtuluş'u ve Dev-Yol'u da bugün aynı kulvardadır. Ve bunlara "Bağımsız Aday" çıkaran çevreler de katılıyor.

Evet ilk akla gelenlerdir bu sıraladıklarımız. Ve bunların geldiği nokta bugün kimi doğruluyor? Tabi ki, MLM'lerin bilimsel tespitlerini doğruluyor. Bu tespitler için kahin mi olmak gerekiyor? Hayır! Onların ne dediklerine, ne yaptıklarına MLM bilimiyle bakmak yeterlidir.

Peki neden bu noktaya geldiler? Dedik ya, zor dönemlerde özellikle istibadın terör estirdiği ve devrimci yükselişin düşüş kaydedtiği dönemlerde gerçek nitelikleri açığa çıkar.

12 Eylül Askeri Faşist Cunta'sı bir çırpıda parlamento maskesini bir kenara fırlatarak varlığını tehdit eden devrimci yükselişin üzerine tankıyla, topuyla gitti. Bir çok devrimci örgüt bu saldırılar karşısında varlık gösteremedi. Kimi, "İşçi sınıfı önderleri" soluğu yurt dışında aldı. Faşizmin halk yığınlarını inim inim inlettini görmezden geldi. Derin bir sessizliğe büründüler. Dağlarda faşizme karşı silahlı mücadele yüklenen TKP/ML yine bunlar tarafından "kör terör", "maceracılık" olarak nitelendirildi. Böylece, faşizmin yok etme ve kitlelerden yalıtma politikasına güç verdiler. Sosyalizmin kalesi olarak gördükleri revizyonist ülkelerin

dağılmasıyla şoke oldular. İdeolojik sarsıntının girdabına girdiler. Yeni arayışlar adına, devrimci yapılamayacağı hayalini yaymaya yöneldiler. 1980'lerin sonlarına doğru TKP/ML'nin ve PKK'nın sürdürdüğü silahlı mücadelenin hakim sınıfları zor duruma koyduğunu ve kitleler tarafından bu mücadelenin desteklendiğini gören oportünist-revizyonistler özellikle gelişen ulusal dinamiklerden ötürü bu kez Kürt savunuculuğu ve silahlı mücadeleye yönünde kararlar almaya başladılar. Dedik ya, devrim tacirlerinin elinde her türlü mal bulunur! Hangisi rağbet görüyorsa onu piyasaya sürerler. Hatta Doğu Perinçek bile Apo'ya koştu, röportajlar yaptı. "Zonguldak-Botan" sloganıyla Kürt kardeşliğine soyundu. Ortalık birden bire Kürt dostlarıyla doldu. Herkes programlar yapıyor, kardeşlik türkülerini dillendiriyordu. 1991'lere kadar emek cephesinde, öğrenci kesimde hareketlilikler baş gösteriyor, 12 Eylül'ün ölü toprağı atılıyordu. Elbette oportünistlerin, revizyonistlerin piyasaya yeni mal sürmesi gerekiyordu. Ve öyle de yapıldı. Yeniden "Devrim", "Proletarya", "ML" sözcüklerini dillerine dola-dılar.

Özellikle 1990'larda emperyalist cepheden estirilen "Yeni Dünya Düzeni" havasından etkilenen PKK, reformizme kayarak dorukta olan Kürt hareketini aşağılara çaktı ve şimdi diplomasi koridorlarını aşındırıyor. Ve silahlı mücadeleyle artık işlerin halledilemeyeceğini inceden inceye dillendiriyor. Nitekim, bundan önceki genel seçimlere taktik icabı katılan PKK bugün stratejik bakımda durumundadır. PKK'nın reformizme kayışı, duruma göre piyasaya mal süren devrim tacirlerinin yasalılığa oynamalarını daha da cesaretlendirdi.

Evet, 12 Eylül'ün yarattığı tahribatlardan kurtulamayan ve cesaretle bir hesaplaşmaya giremeyen oportünistlerin, revizyonistlerin rüzgara göre nasıl dümen bükükleri ortadadır.

Tüm bu sıraladığımız olumsuzluklardan TKP/ML'de nasibini aldı. Saflarında sağ ve sol tasfiyeciler çıktı. Kavga kaçınları peydahlandı. Ama MLM'den sapmadı. İdeolojik sarsıntıların altında bükülmedi. 2.OPK'sını MLM'nin başarısıyla sonuçlandırdı.

Komprador burjuvazinin seçimlere girdiği şu günlerde TDH cephesindeki durum bu seyirdedir. Yani ihtiyaç duyulan komünist önderlik zayıf ve güçsüzdür. Bu anlamda ülkede yasalılığa, reformizme kayışın zemini güçlüdür.

Ancak düzen içiliği kendini iyiden iyiye kaptıran oportünist-revizyonistler Türkiye coğrafyasında yaşanan acı gerçekleri göremeyecek kadar kördürler.

Komprador burjuvazi ekonomik-siyasi kriz içindedir. Artık, eskisi gibi yönetememektedir. Bunu parlamentonun işlevsizliğinde görmek mümkün.

T.Kürdistanı'nda gelişen ulusal ve sosyal silahlı mücadeleyi bastırma ve bölgeyi denetim altında tutmak için OHAL'in kayıtsız şart-sız onaylanması.

Çeyrek Kuvvet'in onaylanması.

T.Kürdistanı'nda yürütülen kürt savaşının devam ettirilmesi.

DEP'in kapatılması, milletvekillerinin parlamentodan tekme-tokak çıkarılarak tutuklanması.

Estirilen terörle devrimci-sosyalist basının susturulmak istenmesi. Özgür Gündem gazetesinin bombalanması, Yeni Ülke gazetesinin kapatılması.

Polis Selahiyetleri Kanunu'nun çıkarılması.

Düşüncelerinden dolayı fikir adamlarının tutuklanması.

5 Nisan ekonomik kararlarının çıkarılması.

Bunlar, bütün partilerin hiç itirazsız parlamentoda kabul ettiği Milli Güvenlik Konseyi kararlarıdır. Bu durum parlamentonun bir maske olduğunu ortaya koyan önemli verilerdir ve bu icraatlar devletin faşist nitelikte olduğunu çok açık bir şekilde gözler önüne sermektedir.

Dahası, İSKİ skandalı, İLK SAN yolsuzluğu, Engin Civan rüşvet olayı, ihale yolsuzluğu, özelleştirmedeki tıkanıklık...

Bu veriler de, düzen partilerinin rantçı olduğunu ortaya koymuştur.

Türkiye coğrafyasında yaşayan her insan tüm bu gelişmeleri yaşadığı ve payına düşeni aldı. Çeşitli milliyetlerden çilekeş Türkiye halkları da payına düşen yoksulluğu ve kurşunu aldı. Emekçiler acı deneyimleriyle devletin faşist yüzünü ve parlamentonun bu yüzü gizlemek için kullanılan bir maske olduğunu gördü.

Teşhir olmuşluğun ve istikrarsızlığın yarattığı tepinlikle can-hırsız birbirine giren düzen partilerinin burjuva medyasına yansıyan görüntüleri ibret vericidir.

24 Aralık Seçimleri vesilesiyle medya, mikrofonlarını sokaktaki insanlara uzattığında, "bunların yoktur birbirinden farkı", "oy vermeyeceğim" diyor; Varoşlardakiler, "kime oy verdiğimiz evimizi başımıza yıktı", "köyümüzü yaktılar bizi buralara sürdüler" diyorlarsa bu parlamentonun umut olmadığını, azımsanmayacak bir kitlenin düzen dışı arayış içinde olduğunu gösterir.

O halde reformistlerin bu durumu görmezden gelerek kitleleri düzen içiliğe çekmeleri, umut olmaktan çıkan parlamentoyu yeniden şirin göstermeleri devrim mücadelesine katkı değil, zarardır. Kendileri her ne kadar da "biz sosyalizmin propagandasını yapacağız", "düzenin teşhirini yapacağız" deseler de, bu bir şey ifade etmez. Çünkü düzeni, teşhir olduğu noktalarından ileriye götüremeyeceklerdir. Seçimlere katılmakla (son anda vazgeçilse bile) kitlelerin gerisindedirler.

Oportünistlerin ve parlamentocuların sıkça söylediği gibi; boykot demek tavırsız kalmak değildir. Tam tersine, alternatif olmaktadır. Egemen sınıf partileriyle, onların kulvarında yarışmak değil, cepheden dövüşmektir.

Seçimlere katılmak ise; hele de güçlü komünist bir platformun tamamlayıcısı, parlamentoda ve seçim sürecinde vurucu kuvveti değilse; bu, egemen sınıfların istediği minderde güreşe tutuşmak, şartların ve genel kitlelerin ortamı belirlediği adaletsiz, eşitsiz yarışmaya katılmak demektir. Dolayısıyla da, açık bir

hezimete uğramak kaçınılmazdır. Bu tavırla da halk güçlerinin tepkilerinin törpülenmiş olarak "gücsüz" düşürülmesi, yenilgi psikolojisinin yaygınlaşması sağlanacaktır. Faşizmin seçimlere "sol" cehahtan katılanlardan beklediği de budur. Ayrıca, seçimlerin demokratik olduğu şeklinde propaganda için elverişli zemin yaratılmış olacaktır. Bu anlamıyla da, seçimlere katılmak, faşist sistemde demokratik gedikler açmaya değil, faşizmi demokratik göstermeye hizmet edecektir.

Haziran 1996'da İstanbul'da yapılacak olan Habitat (Birleşmiş Milletler İnsan Yerleşimleri Konferansı) II'yi; Türkiye'de yapıldığı için boykot edenler, alternatif toplantılar düzenlemeye çalışanlar ortaya koydukları gerekçeleri; ülke gerçeği ve TC'nin konuşmaya getirdiği kısıtlamaları ve bundan nasıl yararlanacağı tahlillerini hatırlamıyorlar... Türkiye'de zorla göç ettirmelerin yaşandığı; köylerin yakılıp-yıkıldığı vb. gerçekleri anlatıp, bu koşullarda Habitat toplantısına katılmak TC'ye hizmet olacaktır diyorlar. Oysa, seçime karşı güttükleri mantığı yürütselerdi; "Bu bir uluslararası olanaktır. Toplantılara katılıp, katılmayı ve tüm dünyaya gerçekleri anlatan, TC'yi teşhir eden bir kürsü olarak kullanmak gerekir. Bu çalışmamızla TC'nin meşrulaşma çabasında etkin bir şekilde kararız... Halkın ve demokratların sesini bu platforma taşımak, bu olanaktan devrim için yararlanmak gerekir" derlerdi.

Ama burada tahlil tarzı değişiyor. O çok "ince politika" unutuluyor ve karşı duruş gerçekleşiyor. Diğer yandan, Türkiye'nin gerçek yaşamını önemle etkileyecek olan; egemen sınıfların "temsil krizini" aşmasında demokratik ya da anti-demokratik olduğunu göstermek için iyi bir fırsat olan seçim olgusuna karşı duruş gerçekleştirilmiyor. Kıymeti kendinden menkul ve esasında kendi içinde düzen içilik, parlamentocular anlayışını içkinleştirilen teorilerle seçime katılma tezleri piyasaya sürülüyor. Öyle bir ülke gerçeği çiziliyor ve seçim oyunundaki sahneler gösteriliyor ki, devamında boykot duruşunun kaçınılmazlığı ortada olduğu halde, bir "ince politikayla" burjuva sahnesinde dansa katılıyor. Bu aşamadan sonra olay taktik olmaktan çıkıyor, seçim oyununda göz göre rol almaya dönüşüyor. Blokçusundan bağımsız adaylarına kadar oportünistlerin yaptığının özü budur.

Sonuç olarak;

HADEP çevreli blok, Demokratik Birlik hareketi (Alevi Çevresi) teşhir olan düzen çerçevesinde bir takım reformlar talep etme yönündedir. Bu kitleleri devrim perspektifinden uzaklaştırır.

Bağımsız adaylarla piyasaya çıkan kimi küçük burjuva devrimci yapılar da aynı istemlerden ileriye gidemeyeceklerdir. Kitlelere Komünizm ve Sosyalizm bilinci taşıyamayacaklardır. Zira, legal bir olanak dipten gelen dalgayı bir güce kanalize edebiliyorsa, onu iktidar bilincine yöneltiyorsa bu kullanılır. Yok eğer bundan uzaklaşıyorsa bu devrime hizmet etmez, tam aksine reformizme çakılır kalır. Bu anlamda Bağımsız aday gösterme tavrı da doğru değildir.

Peki doğru tavır ne olmalıdır?

Aktif boykot güç sorunuyla ilintilidir. Çünkü bir eylem tavrıdır. O halde, düşmanın durumu ve komünist partinin durumu, devrimci örgütlerin durumu gözünde bulundurularak aktif boykot taktiği uygulanır. İçinden geçtiğimiz süreçte Komünist Partisi'nin gücü yetersiz. Aynı zamanda diğer devrimci örgütler de toparlanmış değil. Dolayısıyla, düzeni sarsıcı eylemler yerine getirilemez. Objektif durum bunu gösteriyor. Eğer bu dönemde güçlü olunsaydı, PKP'nin seçim döneminde Lima'yı sarstığı türden eylemlerle Peru egemenlerini nasıl sarsıtıysa bu vb. eylemler yerine getirilmesiyle kitlelerin hoşnutsuzluğu iktidar mücadelesine pekala kanalize edilebilirdi.

O halde doğru tavır, seçimleri boykot taktiğidir. Kitleleri sandık başına götürmeme, oy vermeme taktiğidir.

Bu anlamda, TKP/ML ve bazı devrimci örgütlerin boykot tavrı en doğru olanıdır.

TÜRK-İŞ 17. OLAĞAN GENEL KURULU YAPILDI

Türk-İş'in

ağası yine Meral

Ankara/Özgür Gelecek- 5 aralıkta başlayıp 10 aralık'a sona eren Türk-İş 17. Olağan Genel Kurulu, küfürleşmeler, satışmalar ve tekme-tokat arasında sonuçlandı. Meclisi ve maç gösterilerini aratmayan bir ortamda geçen kongre sonucunda Bayram Meral tekrar Türk-İş başkanlığına (ağalığına) seçildi.

5 aralık salı günü Ankara DSİ Toplantı Salonu'nda gerçekleşen Genel Kurul'a delegeler, konuklar ve basın mensupları dışında kimse alınmadı. Bu durum Genel Kurul'un daha ilk günden kavgalı bir şekilde başlamasına neden oldu. Hükümetle yaptığı pazarlık sonucu, Meral tarafından satılarak işten atılan Köy Hizmetlerine bağlı yaklaşık 50 kadar mevsimlik işçi toplantı salonuna girmek isteyince, Türk-İş yöneticilerinin emriyle polislerin müdahalesiyle karşılaştılar. İşçiler içeri alınmadı.

Meral'in açılış konuşmasını yaptığı Genel Kurul'un ilk günü, her renkten çağrılı siyasi partilerin propaganda arenasına dönüştü.

Konuşmasına, işçilere ve onların genel kuruldaki temsilcilerine, yürütülen mücadelede desteklerini sunan sendikasızsız işçilere, memurlara, emeklilere, işsizlere, küçük esnafa ve köylülere şükran ve teşekkürle başlayan Meral, DYP-CHP koalisyon hükümetinin vaatlerine kandıklarını, ancak bu inançlarının boşa çıktığını belirtirken, "Gerekirse siyasi parti kurarak ülke yönetimine talip oluruz" dedi. Ülkenin içerisinde bulunduğu tehlikeye "dikkat" çeken Meral, TC'nin bütünlüğünün "büyük devletlerin" çıkarları doğrultusunda tehlikeye sokulmak istendiğine değinerek, "Türk-İş daima Türkiye Cumhuriyeti'nin Misak-ı Milli sınırları içindeki üniter yapısının bütünlüğünü korumayı temel hedef kabul etmiştir ve etmekte dir" dedi. Böylece, biz de Türk-İş'in amacının, temel hedefinin, işçi sınıfının ekonomik, demokratik, siyasi haklarını koruyan bir örgüt değil de, TC'nin bütünlüğünü koruyan bir örgüt olduğunu öğrenmiş olduk.

Meral'in konuşmasının ardından, sırayla DYP milletvekili ve Devlet Bakanı Necmettin Cevheri, ANAP Genel Başkanı Mesut Yılmaz, MHP Genel Başkanı Alparslan Türkeş, İP Genel Başkanı Doğu Perinçek, BSP Genel Başkanı Sadun Aren, DSP Genel Başkanı Bülent Ecevit, CHP Genel Sekreteri Ali Topuz, RP Genel Başkan Yardımcısı Yahya Gül ve CHP'li Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Mustafa Kul birer konuşma yaptılar. Türkeş, Perinçek ve Aren dışındaki tüm konuşmacılar, salonda bulunan delegeler tarafından, laf atmalarıyla, sorularla protesto edildiler.

Kurultaya konuk olarak katılan yabancı işçi sendika liderlerinin kısa konuşmalarının ardından genel kurulun ilk günü tamamlanmış oldu.

Genel kurulun ikinci günü sen-

dika genel başkanlarının 20'şer dakikalık konuşmalarıyla geçti. Konuşmacıların birbirini suçlar konuşması, sert tartışmalara ve küfürleşmelere ve neredeyse büyük bir kavgaya neden olacaktı.

Kavganın son anda Divan'ın ikazı ve bazı delegelerin araya girmeyle önlendi. Sendika Genel Başkanlarının konuşmaları, karşılıklı birbirlerinin işçi düşmanlıklarını, ihanetlerini ve pisliklerini ortaya koymaktaydı. İşçiyi satmakla ve hükümetle işbirliği yapmakla suçlanan sendika genel başkanları, bu suçlarını son derece pişkinlikle savundular.

Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun almış olduğu karara uymayarak, toplu-iş sözleşmesini imzalayan Haber-İş Sendikası Genel Başkanı Cengiz Teke, yapmış olduğu konuşmada bu ihanetini savunarak "Biz Toplu İş Sözleşmesini sizinle birlikte imzalamayı bekleyip, aptallık etmedik. Eğer bu yönetim, Haber-İş'in imzaladığı sözleşmeden daha iyi sözleşme yaptım diyorsa, hodri meydan" diyerek işi pişkinliğe vurmaya, salonda delegelerin yoğun tepkisine yol açtı. Bu arada Faruk Barut'u destekleyen delegelerle, Meral'i destekleyen delegeler arasında küfürleşme ve yumruklama yaşandı.

Daha sonra kürsüye gelen Basın-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Ekber Güvenç'in yapmış olduğu konuşma, genel kurulda dönen bir pislği daha ortaya çıkartıyordu. O da, delegelerin para karşılığında satın alınması. Güvenç yaptığı konuşmada Faruk Barut çevresini suçlayarak "Bizim sendikadan delegenin bir tanesi 150 milyona oy kullanıyor" dedi.

Harb-İş Diyarbakır Şubesi Başkanı Mehmet Durmuş'ta yaptığı konuşmada, genel kurulun olumsuzluğuna değinerek "Her iki ekipten hangisi gelirse gelsin, sınıf hizmet etmeyecektir." dedi.

Bağımsız, sınıf tavrı takındığını, her iki listeye de oy vermeyeceğini belirten Liman-İş Genel Başkanı Hasan Biber ise yaptığı konuşmada; Kürt sorununa ve Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşa değinerek, "Güneydoğu'da yaşanan savaşın yükü, işçi sınıfının ve tüm emekçilerin sırtına yüklenmektedir. Kürt sorununu demokratik bir temelde çözümlenmeli ve Türk-İş'de bu savaşa tavır alınmalıdır" dedi.

Memurların grevli-toplu sözleşmeli sendikal haklarının tanınmasına da değinen Biber, "Her iki genel başkan adayının da birbirinden farkı yoktur. Bu nedenle boş oy kullanacağım" dedi.

Hava İş eski Genel Başkanı Atılay Ayçin ise yaptığı etkili ajite konuşmasıyla Türk-İş yönetimini sert bir şekilde eleştirdi. Ayçin, konuşmasında yönetenlerin, ülkeyi çözümsüzlüğe götürdüğünü, işçi sınıfının bunda payının olmadığını vurgulayarak "Sorun yaratmak istemediğini söyleyen Türk-İş Genel Başkanı'ndan hesap sorulması gerekir" dedi.

5 aralık salı günü Ankara DSİ Toplantı Salonu'nda başlayan 17. Olağan Genel Kurul, ilk günden itibaren delegelerin meclisi ve milli maçları aratmayacak kadar düzeysiz ve bir o kadar da küfürlü konuşmalarına tanık oldu.

Ayçin, konuşmasının devamında, Meral'in açılış konuşmasında söylediği "onların vaatlerine kandık" sözünü eleştirerek "İşçi sınıfının önderi uyanık olmak zorundadır, vaatlere kanmaz. Tansu Çiller faşist düşüncesi de faşizmdir. Çiller'den merhamet bekleyerek sendikacılık yapılmaz" dedi. Genel Kurul başlarında, her iki adayın da desteklenmemesi, ayrı bağımsız tavır takılması noktasında düşünceler yoğunken, yapılan tartışmalar karşısında Barut yanlısı delegelerin faşist tutumları karşısında, bu düşünceler yumuşayarak, "Barut kazanırsa çok kötü olur. Meral'i desteklemeliyiz" tavrı gelişmeye başladı. Bir anlamda Meral'i kazandıran Barut yanlılarının tutumları olmuştur diyebiliriz.

Yoğun tartışmalar, gerginlik ve kavganın kurultayın üçüncü günü de etkisini sürdürdü. Meral ve Barut yanlısı sendika başkanlarının yaptıkları konuşmalar küfürlü satışmalara ve yumruklamalara neden oldu. Kimin ne konuştuğu, doğru söyleyip, söylemediği önemli değildi, belki de aynı şeyi söylüyorlardı. Ama, küfürlü satışmak için konuşmacının, Barut ya da Meral yanlısı olmasının bilinmesi yetiyordu.

On dakikalık konuşma hakkı olan, Tuzla Deri-İş Şube Başkanı Musa Servi, Meral ve Barut'u eleştirerek, ikisinin de birbirinden farkı olmadığını, işçi sınıfının haklarını alabilmesi için, sınıftan yana mücadeleciler bir sendikacılık yapılmasının gerektiğini vurgulayarak, Tuzla'da yürüttükleri mücadeleyi, jandarma-polis saldırısını, kararlı direnişlerle, barikatları yıktıklarını, aylarca direniş çadırlarında kaldıklarını, işçi sınıfı ve tüm emekçi kesimlere yapılan tüm saldırılara tavır takılarak üretimi durdurduklarını dile getirdi. Servi, ayrıca yaptığı konuşmada, düzen partilerinden icazetle sendikacılık yapılamayacağı belirterek, "Bugün Türk-İş seçimler konusunda tavır almamalıdır. Her türlü baskıyı, sömürüyü işçi sınıfı ve emekçilere reva gören bu düzen, seçimler boykot edilerek protesto edil-

melidir" dedi.

Kurultayın dördüncü günü de önceki günkü olaylara sahne oldu.

Genel kurula verilen "sözleşmelerden doğan farkların seçimlerden en geç üç gün önce ödenmemesi halinde genel greve gidilmesi" önergesi oy birliği ile kabul edildi. Sözleşmeden doğan fark, seçimlerden önce ödenmediği takdirde (ki büyük bir olasılıkla ödenmeyecek) ülkemiz bir kez daha işçi sınıfının genel greviyle çalkalanacak.

Yapılan tüzük değişikliğiyle, Genel Kurul 3 yıldan 4 yıla çıkarılarak, sendika ağalarının yeri daha da sağlamlaştırılmış oldu. Diğer değişiklikler ise Türk-İş yöneticilerinin ücretlerine işçilerin aldığı zam oranında zam yapılması, sendikaların Türk-İş'e verdikleri % 5'lik aidatın % 3'e düşürülmesi, Genel Kurul süresi içerisinde hizmet veren Türk-İş personeline 15 milyon lira ücret verilmesi, Türk-İş yöneticilerinin yurtdışı gezilerine günlük 300 dolar olan harcırahların 200 dolara düşürülmesi, eğer masraflar davet edenler tarafından karşılanıyorsa 100 dolara düşürülmesi, oy birliğiyle kabul edildi.

Komisyonların hazırladıkları diğer önerilerde bir-iki değişiklikte oybirliğiyle kabul edildi.

Listelerin açıklandığı 5. gün Türk-İş Yönetim Kurulu, 3 yıllık icraatlarını ve kendileriyle ilgili eleştirilerini yanıtladılar. Kurultayın 5. günü küfrün, hakaretin ve yumruklamanın doruğa çıktığı gün oldu.

Kurultay sürerken, Türk-İş Genel Merkezi'nde açlık grevinde olan mevsimlik işçiler, kurultaya girmek istediler, ancak Bayram Meral'in danışmanı Yıldırım Koç'un "içeri alınmayacaklar" talimatı üzerine, çevik kuvvet polislerinin azgın saldırısına uğrayarak dövüldüler. Polisin bu saldırısında, Alınteri muhabiri ve gazetemiz Özgür Gelecek muhabiri de dövülerek filmlerine zorla el kondu. Ayrıca muhabirimiz fotoğraf makinesinin flaşı polis tarafından parçalandı. Meral'in yaptığı konuşmada, Şemsi Denizer ve Enver Toçoğ-

lu'nu suçlayınca, Toçoğlu ve Denizer'in "Yalan söyleme ulan", "Şerefsiz, alçak adam" gibi küfürleriyle karşılaştı.

İşçi sınıfının güya önderlerinin bulunduğu genel kurul, bu denli düzeysizliğiyle, her türlü çirkefliliğiyle adeta meclisi ve spor maçlarını andırıyordu. Kurultayın başından beri hiçbir adayı desteklemeyeceklerini açıklayan Liman-İş Genel Başkanı Hasan Biber, Hava İş Genel Başkanı Mustafa Yağcı ve TİMTİS Genel Başkanı Sabri Topçu, "işçi sınıfına, Türk-İş delegasyonuna ve kamuoyuna" başlıklı bir deklarasyon yayınlamaya hiçbir gruba destek veremeyeceklerini bir kez daha açıklamış oldular.

Kurultayın son günü seçimler yapıldı. Seçimlere Bayram Meral'in listesinde Genel Sekreter İzzet Çetin, Genel Mali Sekreter Korkut Güler, Genel Eğitim Sekreteri Salih Kılıç, Genel Teşkilat Sekreteri Sabri Özdeş yer alırken; Faruk Barut'un listesinde Şemsi Denizer, Enver Toçoğlu, Güral Erçakar, Mustafa Solmaz yer alıyordu.

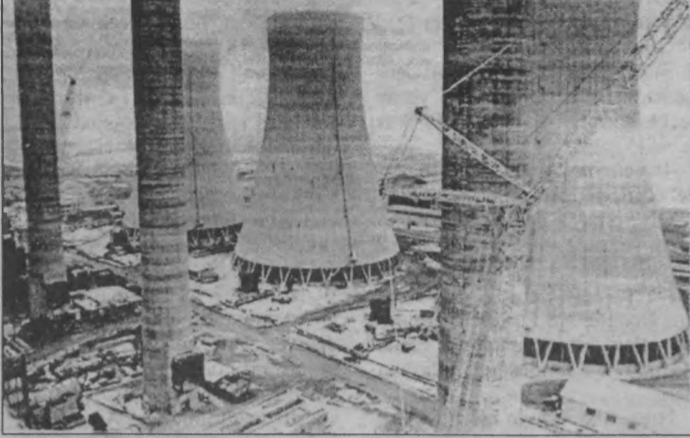
Yapılan seçim sonucunda 204 oy alan Faruk Barut'a karşılık 252 oy alan Bayram Meral yeniden Genel Başkanlığa seçildi. Faruk Barut'un listesinde aday olan Şemsi Denizer 235 oy, Enver Toçoğlu ise 224 oy alarak listeyi delmeyi başardılar. Denizer ve Toçoğlu'nun listeyi delmesiyle İzzet Çetin ve Korkut Güler yönetime giremediler.

Kurultayın sonucu bir kez daha TBMM'ye taş çıkarttı. Bir gün öncesinde birbirlerine "şerefsiz", "alçak" yakıştırmaları yapanlar, seçim sonucunda sarmaş-dolaş olarak "Türk-İş'in birliği için ant içtiler. Üç yıl öncesi seçilen yönetim kurulu, hiçbir değişiklik yaşamadan bir dört yıl daha, keyiflerinde işçi sınıfı üzerindeki ağalıklarının tadını çıkaracaklar. Bakalım geçen üç yıl içerisinde fazla bir ders çıkartmayan işçi sınıfı, gelecek dört yılda ders çıkartmasını bilecek mi? Bu esas olarak devrimci-komünist öncülerin işçi sınıfı içerisinde çalışma yoğunluğuna bağlı...

Halk düşmanları işçiden yardım dileniyor

✓ Afşin-Elbistan Termik Santrali'nde çalışan işçilere, faşizmin kolluk kuvvetlerinin savaş giderleri, maaş bordrolarından kesilecek olan meblağ ile ödetilmek istendi.

✓ İşçilerin bu faşist uygulamayı protesto etmesi üzerine patron ve Valilik geri adım atmak zorunda kaldı.

Elbistan/Özgür Gelecek-Faşist diktatörlük yaşadığı ekonomik, siyasal ve ideolojik çöküşü durdurabilmek, geniş halk kitleleri üzerindeki sömürü ve baskı politikasını devam ettirebilmek için, başta militarist güçleri olmak üzere, tüm kurumları aracılığıyla işçi sınıfı ve emekçilere karşı kapsamlı bir kirli savaş politikası yürütmektedir. Bu politika kapsamında bir yandan paralı cellatları aracılığıyla gelişen ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelesini geriletmeye çalışırken, diğer yandan kirli savaşın getirdiği ekonomik yükün altında fena halde ezilmektedir. Emperyalist finans kuruluşlarının hazırladığı "reçetelerde" faşist diktatörlüğün derdine derman olamamakta, her reçete bir sonrakinin katbekat ağır olmasının ön koşullarını yaratmakta, dolayısıyla rejim, tarihin çöplüğündeki müstesna yerine doğru adım adım yaklaşmaktadır.

Özelleştirme politikaları so-

nucunda emperyalist tekellere peşkeş çekilen Afşin-Elbistan Termik Santrali'nde çalışan işçilere dayatılanlar, düzenin yaşadığı çaresizliğin ve aymazlığın en bariz örneklerinden birini teşkil etmektedir. Grevlerde, mitinglerde, fabrika işgallerinde ve diğer eylemliliklerde emekçilerin en sıradan ekonomik taleplerine dahi polis copu ve jandarma dipçisiyle yanıt veren faşist rejim, sefil bir aymazlıkla kolluk kuvvetlerinin savaş giderlerini de emekçilere havale etmektedir.

Maraş Valisi Aslan Yıldırım tarafından TEAŞ (Türkiye Elektrik Anonim Şirketi) ve Maden-İş sendikası yetkililerine gönderilen genelgeyle, Maraş Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı polisler alanan araç-geçer giderlerinin karşılanması için, işletmede çalışan her işçinin maaş bordrosundan 400'er bin TL kesilmesi bildirildi. Bu şekilde hem kirli savaşın getirdiği ağır mali yük direk işçile-

rin cebinden ödetilecek, hem de işçiler bu yolla faşizmin kirli politikalarına alet edilmiş olacaktı.

Ancak, bu faşist uygulama sınıf bilinçli işçilerin önderliğinde boşa çıkartıldı. Valiliğin bu uygulamasını büyük bir tepkiyle karşılayan işçiler, kesilmek istenen parayı vermeyeceklerini belirten dilekçelerini sendika yöneticilerine ve TEAŞ idaresine ilettiler. İşçilerin bu kararlı tavrı karşısında geri adım atmak zorunda kalan sendika ve valilik bu taleplerinden vazgeçtiler.

Maraş Valiliği'nin ve Elbistan Kaymakamı'nın Ekim 1993 tarihinde gerillalar tarafından öldürülen özel polis timi komiseri Muhammet Zenginpolat için de buna benzer yöntemler denediklerini belirten işçiler, faşist rejimin kirli savaş politikalarına alet olmayacaklarını belirterek, Maraş Valiliği'nin faşist uygulamalarını kınadıklarını ifade ettiler.

TKP/ML'DEN KORSAN GÖSTERİ

"Seçimleri Boykot Et!"

İstanbul/Özgür Gelecek- TKP/ML militanları 8 aralık günü saat 17.45'de Kartal Merkez Semt Pazarı girişinde TKP/ML'nin Seçimlere Karşı Aktif Boykot kararını halka duyurmak amacıyla korsan gösteri gerçekleştirdiler. Sayıları yaklaşık 60 kişiyi bulan TKP/ML militanları çift yönlü yolun her iki tarafını da molotoflayarak trafiğe kapattılar. Biryandan, "Seçim Oyununa Hayır!", "Umudun TKP/ML'de", "Yaşasın Partimiz TKP/ML", "Ağa-Patron Devletini Yıkacağız, Halk İktidarını Kuracağız!" sloganlarını atan TKP/ML militanları diğer yandan da semt pazarının girişine ve karşısına "Seçimi Boykot Et. Umudun Halk

Savaşında!" ve "Seçim Aldatmacasına Hayır!", "Umudun Adı TKP/ML!" sloganlarının yazılı olduğu pankartları astılar. Militanlar yolu tekrar molotofladıktan sonra dağıldılar. Eylemden sonra bölgeye gelen faşist polis, pankartlarda bomba olabileceği korkusuyla u-zunca bir süre dokunamadı.

Eylemin semt pazarının kurulu olduğu gün ve iş çıkış saatlerinde yapılmış olması, kalabalık bir halk kitlesinin eylemi ilgiyle izlemesini sağladı.

TMLGB'den bombalı eylem

5 aralık günü saat 16.00'da Topkapı Ticaret

Merkezi 2'ye TKP/ML, TMLGB militanları tarafından 2.OPK'yı selamlamak amacıyla, "Yaşasın 2.Olağanüstü Parti Konferansımız!" TKP/ML-TMLGB imzalı pankart asıldı. Ticaret merkezinin çatı katına açılan kapıya bubi tuzağı kurarak, pankartın yanına da bomba süsü verilmiş bir kutu bırakan militanların, eylem yerini terkettikleri bir sırada pankartın teknik bir sorundan ötürü açılmadığı görüldü.

Militanların zamanlama hatası yaparak bombanın patlamasından önce basını bilgilendirmesi üzerine eylem yerine gelen faşizmin kolluk kuvvetleri bombayı patlatarak etkisiz hale getirdiler.

İleri Adım

Ozan Can Bakış

Seçim, boykot ve parlamentocular

Öncelikle 24 Aralık 1995'te yapılacak seçimin kimin seçimi olduğunu, niçin seçime gidildiğini ve ne amaçlandığını doğru biçimde belirlemek önemlidir. Alınacak tavırların doğruluğu-yanlışlığı da böyle ortaya çıkar.

Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları apar topar bir seçim sürecine girdiler. Olur mu- olmaz mı hengamesi bazı polemikler ve tavizler sonucu olura dönüştürülerek "resmi" olarak başlatıldı. Mevcut polemiklerde şu an hükümette olan klik önemli avantajlardan yararlandı. Ve diğer kliklere karşı kısmi bir avantaj elde etti. Karşı çıkışlar, küsmeler, ayak oyunları, entrikalar, yasa çıngemeler, satın almalar, satmalar vb. vb. Kan emicilerin hazinesindeki tüm iğrençlikleri naklen izledik. Bu izleme dönemi parlamentonun ve o ahırda bulunanların ne kadarının milleti ne kadar ve nasıl temsil ettiklerini, milletin mi yoksa sermayedarların, mafyanın, uyuşturucu tüccarlarının mı vekili olduklarını bir kez daha gösterdi. Bunu geniş halk yığınlarının önemli bir kesimi de gördü.

Seçim? Kimin seçimi? Parlamento seçimi. Parlamento? Yani faşist bir devletin "yasama" organı. Devletin halkı daha iyi sömürmek ve baskı altında tutmak için kullandığı KANDIRMA ve YEDEKLEME kurumu. Faşist, ırkçı ve katliamcı yüzünü maskeleyerek kullandığı "demokrasi" peşesi... Bu peşe, halk yığınlarının mücadelesi tarafından yırtılıp delik deşik edilince faşizmin hemen panikler ve "yeni", "temiz" bir peşe bulmak için halk yığınlarını daha yüksek düzeyde aldatarak seçimlere götürür. "Yeni" bir peşe, gerek eski katliamları, sömürüyü ve zulmü, gerekse de yenilerini gizlemek için bir süre kullanılır.

İşte 24 Aralık 1995 Genel Seçimleri. Kürt ulusal savaşı Proletarya Partisi önderliğindeki bağımsızlık, halk demokrasisi, sosyalizm ve komünizm mücadelesi, işçi sınıfının kendiliğinden ekonomik-demokratik hak alma, grev, direniş ve yürüyüşleri, kamu emekçilerinin sendikal hak ve özgürlükleri uğrunda sürdürdüğü mücadele, emekçi halkın çeşitli boyutlardaki direnişleri, öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadeleleri sonucu ve para babalarının kendi aralarındaki mafya usulü hesaplaşmalar sonucu delik deşik olan ve arkalarındaki gizleyemez duruma gelen parlamenter peşenin yenilenmesi ihtiyacından doğmuştur.

Emekçi halkın can ve mal düşmanı kompradorlar ve ağalar bu peşenin yenilenmesi için tüm varlıklarını seferber ediyor. Gerçek yüzlerinin açığa çıkmasını engellemek veya çıkan yüzü halktan gizlemek için seçime başvuruyor. Egemenlerin gerçek yüzünü gören ve bilen kesimleri bir kez daha aldatmak için sahtekarca vaatlerde bulunuyor. Vitrinlere yeni, yıpranmamış "halkçı" veya "vatansever" canileri çıkarıyor.

Kısacası, umudunu kesen emekçilere "umut" aşılıyor ve yeniden düzenle barıştırmaya, yedeklemeye çalışıyor kan emiciler.

Bu konuda komünistler de, diğer devrimciler de yaklaşık aynı şeyleri söylerler. Pekli ne yapmak gerekir? Bu soruya verilecek yanıt yolları ayırır. Yani iki temel yol vardır. Düzen içinde kalmak ve çeşitli biçimlerde kan emicilerin amaçlarına katkı (dolaylıda olsa) sunmak mı; yoksa parlamenter peşeden ve faşist partilerden umudunu kesen, kesme eğilimi içinde olan emekçi yığınların bu EĞİLİM'lerini daha da körüklemek ve sürdürülecek mücadele taktikleriyle bunu BİLİNCE dönüştürüp, kan emicilerin iktidarına karşı SAVASTIRMAK MI? Doğru olan hangisi? Proletaryanın politik tavrı hangisi?

Burada iki sonuç, iki kazanım var. Daha doğrusu, iki gibi görünen, ama politik iktidar mücadelesi açısından bakıldığında biri kazanım, diğeri ise yitimdir. Faydacı ve kısa vadeli hesap politik iktidar mücadelesi bilincinden yoksunluk birinciyi tercih eder. Ancak, o bugünü kazanmaya çalışırken, "kazanımlar", "mevziler" elde etmeye çalışırken, sınıf politikasını, politik iktidar davasını kaybeder. Zira o, kitlelerdeki parlamento ve partilerden kopma eğilimini yeniden ve tam da kan emicilerin istediği gibi parlamentoya yoneltir. Parlamento'yu yeniden kurtuluşun umudu haline getirir. Ne adına? Sınıf adına... Üstelik seçilemeyeceğini bile bile. Seçilse bile, hiç bir varlık gösteremeyeceğini bile bile. Geriye ne kalıyor? Propaganda... Boykot propagandanın önünde engel mi? Hayır. Boykot, seçim çalışmalarına katılmak ve bir kampanya biçiminde egemenlerin gerçek yüzünü, parlamentonun faşistliğini teşhir etmenin önünde engel mi? Hayır... O halde sorun nedir? Fark nedir? Sorun, politik iktidar mücadelesinin nasıl verileceği, nasıl bir iktidarın kurulacağı ve bunun önündeki engellerin nasıl yıkılacağı sorunudur. Gerisi hiç önemli değildir. Oportünizm sahiplerine herşeyi (sınıf savaşımı adına) söylerler.

İşçi sınıfı ve emekçi halk ne diyor? "Hiç birinin diğerinden farkı yok. Bunu biliyoruz. Bizi düşünen yok. Kim gelse de aynı yalan, aynı talan, yine zam, yine zulüm..." diyor. Peşinden de "Ne yapalım, birine vereceğiz." diyor. Yani, oy vermenin kendisi için kader olduğunu sanıyor. "Oy vermeme" ya da "Boykot" gibi alternatiflerden bahar. Bunun bir tavrı olduğunu, hem de hesap sorma, başkaldırma tavrı olduğunu biliyor. Sürekli nasıl hesap vereceğini düşünüyor. İşte BİLİNÇ ve İRADE MÜDAHALE'nin önemi, ALTERNATİF sunmanın önemi, kitlelere politik iktidar hedefi göstermenin önemi burada ön plana çıkıyor. Bunu yapmamak ise, bir NİTELİK sorunudur. Fark burada çıkar ve maddi bir güce dönüşür. Küçük burjuva bakış açısı ile proleter bakış açısı burada ayrışır. Birisi sistem içine -reformlaa- oynar, diğeri ise sistem dışına DEVRİM'e oynar.

Bazı emekçi kesimlerle birlikte bazı demokrat çevreler ise, şöyle düşünüyor: Parlametodaki "sol" (CHP-DSP) partilerini vermesek iyice sağ (MHP-RP-ANAP-DYP vb) partiler kazanır. Bu daha kötü olmaz mı? Geri kitlelerin böyle düşünmesi yadırgamıyoruz. zira, bu ülkede devrimci geçinen bir çok düşünce, yıllardır Kemalizm'i, onun faşist partisini (CHP) kitlelere umud olarak terdi. Bu kitlelerde önemli ölçüde yerleşti. Oysa bugün hiç kimse CHP'nin, DSP'nin; MHP'den-ANAP- DYP'den farklı olduğunu söyleyemez. Söylense ya kördür, ya aptal veya burjuvaların usaklığını yapıyorlar.

Diğer bazı kesimler ise, "haydi boykot edelim" veya "boş oyalım, bu oylar nereye gidecek" diye soruyor. Şunu söylemek gerekir: Onurunuzu korumuş olursunuz. Cellatlarınıza, kan emicilere onay vermemiş, onları desteklememiş olursunuz. Ve faşizmi yıkmak için onurunuzu, emeginizi, özgürlüğünüzü kazanmak için bir adım atmış olursunuz. En önemli savununuz ise sudur: "Hep boykot diyorlar, başka taktik biliyorlar." türünde oportünizmin saldırısı, öbür taraftan da, boykot denince sanki hiçbir şey yapmayıp, bir iki pratikle işi halledeceğimiz mantığıdır. Birincisi hakkında gerekli açıklamalar (teoriler) yapıyor. İkincisini önemle ele alırsak gerek kitlelerde bir bekle gör tavrını, gerek oportünizmin karalamalarını, gerekse kan emicilerin engellemelerini yerle bir edebiliriz. Bunun için şunu demeliyiz: "Biz de seçimlere katlıyoruz. Evet, biz de politik iktidar mücadelesinin propagandasını yapmak, düzenden umudunu kesmiş kitleleri düzene karşı savaştırmak ve örgütlemek, oportünizmin etkisi altında olan devrimci-demokrat güçleri saflarımıza kazanmak ve faşizme ders vermek seçimlere katlıyoruz."

Proletarya Partisinin ve emekçi halkların gücünü bu seçimlerde herkeşe göstermeliyiz. Umudumuyum ki, faşizmin muhatabı parlamentocular değil, Proletarya Partisinin BOYKOT taktiğidir. Seçim sonuçları haklılığımızı ispatlayacaktır.

Sömürü sistemini es geçen Gümrük Birliği tartışması

**ÇAĞAŞ PARLAMENTOSU YEŞİLLER
BİLAR İSTANBUL
SEMPOZYUM
AVRUPA TÜRKİYE**

İstanbul/Özgür Gelecek-Türkiye'in GB üyeliğiyle ilgili olarak 14 Aralık'ta yapılacak oylamada hükümet dışında kendini ifade edemeyen çeşitli kurumların ne düşündüğünü öğrenmek için Türkiye'ye gelen Alman Yeşiller Partisi, BİLAR'ın da katkısıyla Çağaş Sarayı'nda bir sempozyum yaptı.

Çağaş Sarayı'na adım atar atamaz olağanüstü bir yabancılaşma hissettik. Her şey öylesine görkemli ve güzeldi ki her taraf mermer, halı ve kristal avizelerle donatılmıştı. Boğaza dönük, ipek perdelerle bezemiş devasa pencerelerden dışarıya bakıldığında sınıf kını daha bir yakıcı olarak yansıyor, insanın beyninde. Bir yanda İzmir'de sele kurban giden, maden ocağında yerin yedikat dibinde çalışan, gece-kondularda bir göz odaya mahkum olan emekçiler, bir yanda böyle görkemli ortamlarda yaşayan patron-ağalar.

Sempozyuma çeşitli kesimlerden geniş bir katılım olmasına rağmen sempozyuma damgasını vuran düzen içi tartışmalar oldu. Sömürü sistemi es geçilerek Gümrük Birliği'ne giriminin Türkiye'ye ne getirip ne götürüleceği tartışıldı. Ağırhlıkla olarak da girilmesinden yana görüş belirtildi.

Açılış konuşmasını Alman Yeşiller Partisi Milletvekili bayan Claudia Roth yaptı. Ve geliş amacını şöyle açıkladı "Biz Yeşiller olarak özel bir hedef çizmek, kendi durumumuzu burada geliştirmek ve farklı fikirleri öğrenmek istiyoruz."

Türk hükümeti Avrupa'da girişimlerde bulundu. Ama biz Avrupa'ya gelemeyenlerle konuşmak istiyoruz. 4 önemli konunun açıklığı kavuşmasını istiyoruz. 1) GB'ne giriminin Türk ekonomisinde etkisi ne olacaktır? 2) Demokratikleşme ve insan hakları Avrupa ve Türkiye arasında en önemli konu olmuştur. Anayasadaki değişikliklerin gerçekten demokratikleşme olup olmadığını öğrenmek istiyoruz? 3) Avrupa Türkiye için bir şans mıdır, yoksa bağımlılık mıdır? 4) Avrupa için Türkiye'nin anlamı nedir?

BİLAR adına sempozyumu yöneten Ömer Erzeren, katılımcılara söz hakkı vermeden önce kısa bir açıklamada bulundu "Avrupayla ilişki Türkiye'nin ana temalarının biridir. Avrupa'yı her derde deva görenlerle felaket olarak görenler var. Türkiye ilginç bir ülkedir. Geçen yıllarda ırkçılık ve milliyetçilik üzerine bir sempozyum düzenledik katılımcılardan 3 kişi hakkında dava açıldı 2 kişi ise

milletvekili oldu!!! Bu sempozyumun sonunda ne olur bilemem."

İlk konuşmayı İstanbul Üniversitesi öğretim Üyelerinden iktisatçı Eser Karakaş yaptı. Ve GB üyeliğini hararetle savundu. GB'ni savunuların açık toplumdan yana oldukları halde savunmayanları kapalı toplumcu olarak suçladı. Yunanistan'ın gelişmesinin esas nedenini GB üyesi olmasına dayandırırken, Türkiye'nin gelişmesinin esas nedenini de kamu ve özel sektörün verimsizliğine bağladı. Kamu sektörünü verimlileştirmek için özelleştirdiler. Özel sektörü verimlileştirmek için de GB'ne açılarak rekabirilmesi gerektiğinden söz etti. Ve GB'ne hayır diyenlerin esas olarak korumacı rantından vazgeçmekteyenler olduğunu vurguladı.

MÜSİAD adına söz alan Mustafa Özel de şunları söyledi: "Türkler Asya'dan Avrupa'ya kadar devlet kurmuş bir ülkedir. GB yeteneğimize ipotek koymaktadır. Bu karar kesinlikle ekonomik değil, siyasi ve ideolojik bir tercihtir. 959 yılında başvurulduğunda Türk milletine sorulmamıştır bile. Avrupa Birliği'ne üye olmadan GB'ne üye olmak sakıncalıdır. Bu Türkiye'ye Avrupa'nın zencisi durumuna getirecektir. Avrupa kaybettığı prestiji düzeltmek için Avrupa imparatorluğunu kurarak, müslüman ülkeler üzerinde etkiye bulunmak istiyor. Mesele, Avrupa'ya sırt dönmek değil, halkımızı korumaktır" diyerek bugün İslam ülkelerinde halkın nasıl bir karanelik ve zulüm altında yaşadıklarını gözlerden gizlemeye çalışarak, kurtuluşu İslam Birliği'nde buldu. Sosyalist iktisatçı olarak konuşan **Sungur Savran** ise GB'ye muhalif olan az sayıdaki insanlar arasındaydı. GB üyeliği hakkında şunları söyledi. "GB Türkiye'nin çalışan insanları için ekonomik olarak son derece zararlı bütüneleşme sürecidir. Sermaye sınıfı dışında kalanların GB'ne karşı çıkmaları ilkesel bir görevdir."

GB ile ilişkileri geliştirmek için yapılan demokratik değişimler makyajdan ibarettir. GB süreci prova olarak tamamlanmıştır. Ocakta oyun oynanmaya başlayacaktır.

Avrupa 20-25 yıldır gümrükleri büyük ölçüde kaldırdı. İhracatın % 53'ü zaten Avrupa'ya yapılıyor.

GB'ye üyeliğin sorunları şunlar olacaktır:

1) Kadın ve çocuk emeği daha yoğun kullanılacak, sendikasıız işçi çoğalacaktır.

2) Şu anda % 20 olan işsizliğin hızla artması kaçınılmaz olacaktır.

Taşeronlaşma, fason çalışma ve ev ekonomisi fazlaştacaktır.

3) Ekolojik bakımdan son derece zararlı firmalar Türkiye'ye gelecek örneğin: Çimento fabrikası gibi.

4) Teknolojinin eskileri ülkemize akıtacaktır.

GB'ye hayır demek kapalı ekonomi ve ulusculuğa taraftar olmak demek midir? Hayır! ilişki elbette olacaktır ama GB gibi olmamalıdır. Denetimsiz ve köle biçimidir. Denetlemeci/ve planlamacı olarak Avrupa ile bütünleşmek mümkündür.

Nihai olarak öyle bir dünya yaratmalıyız ki, sadece meta ve sermaye serbest dolaşmalı insanlar vizesiz dolaşmalı ülkeler arasında fark olmamalı."Daha sonra tüm katılımcılara yöneltilen Peki böyle bir dünya nasıl yaratılacaktır? sorusu, sorunun özünü sömürü sistemi olarak koymayan katılımcılar tarafından es geçildi.

GB'nin pratik olarak işçileri olumsuz etkileyeceğini, ucuz emek gücünü kullanmayı, işsizliği ve kayıt dışı ekonomiyi büyük oranda arttıracacağını söyleyen ve **DISK adına konuşan Ahmet Asena** Türkiye'yi ucuz emek cenneti haline getirmek isteyenlere sendikaların tavrı koyması gerektiğini vurguladı. Daha sonra da "bu ne perhiz bu ne lahana turşusu" dediğircesine **DISK, Hak-İş ve Türk-İş'in** GB'ye katılım noktasında olumsuz tavrı koymadığını söyleyerek işçi düşmanı yüzlerini bir kez daha gözler önüne sergiledi.

Bu konuşma Avrupalı izleyici bayan Martha'nın haklı sorusuna neden oldu. Bayan Martha "DISK'in konumunu anlayamadım, hem işçiler aleyhinde olacak diyorsunuz hem de GB lehinde oy kullanılıyor. Hangi nedenlerle GB isteniyor? Adil bir ortaklık nasıl olacak? Hangi sektörler nasıl etkilenecek? biz bunları öğrenmek istiyoruz" soruları da sessizce geçiştirildi.

Ağalar patronlar karar verdikten sonra kullanıla da onu onaylamak düşüyor elbette.

GB'ye girmeyi hararetle savunulardan biri de **Avrupa Türk İş Adamları Derneği Başkanı Kemal Şahin** idi. "3 Milyon Türk Avrupa'da yaşıyor 55 bini patron olmuştur. GB'ne girilmesini sonradan AB'ne girilmesini istiyoruz. GB Türkiye'nin kurumlarını da reforme edecektir" dedi.

YDH adayı Saim Turan da "GB'ye zaten girilmiş, geri dönüş yok itiraz edenler bile Avrupa eşyası kullanıyorlar" diyerek GB'ni savundu.

GB'ne itiraz genelde insan hakları noktasında duyarlı olan kişi ve kurumlar tarafından yapıldı.

İstanbul İHD başkanı Ercan Kanar "TC bu yapıyla GB'ye alınmalıdır. Avrupa kendi hukuk kurallarını çiğneyerek TC'yi almamalıdır. 91'den bu yana demokratikleşme noktasında tek bir ciddi adım atılmadı. 141-142 kaldırıldı ama muhalif her sesi kesmek için Terörle Mücadele Yasası ile daha ağır maddeler getirildi. Batıda 4 gün olan gözaltı süresi Doğu'da 30 güne çıktı. İncim yaşı 18'e düşürüldü ama gençliğe güvenilmediği için seçilme hakkı verildi. Siyasi partile-

rin kadın ve gençlik örgütlenmesine izin verildi. DGM Anayasal hükmü olarak korundu. Polislerin öldürme yetkisine, sivil toplum örgütlerini kapatma yasasına dokunulmadı. İdamı, işkenceyi, soykırımı uygulayan bir ülkeyi Avrupa nasıl alır?

GB'ne alınmakla TC rahatlayacak, insan hakları ihlallerinde daha da pervasızlaşacaktır. Mercedes Benz Temsilcisi "normal insanlar için demokratik bir ortam var" dedi Evet eğer "normal insan" dan onları anlıyorsak patronların, generallerin, büyük bürokratların sonsuz özgürlüğü var. Ama emekçi kesimin, Kürtlerin, düşüncelerini söyleyenlerin, terörist olarak görülenlerin insan hakları sorunu vardır."

Avukat Yücel Sayman da GB'ye karşı çıkanlardan biri idi. Türkiye'de demokrasinin olmadığını ama demokrasilik oyunu oynadığını söyleyerek şunları dile getirdi; Kadın hakları noktasında feministlere özgürlük var ama kadın sorununa çözüm yok. Askerlik yapmaya karşı çıkarak cezalandırılıyor. Komünistlerin düşüncesi özgürlüğü yok, terörist denilen bölücü denilen insanların söz hakkı yok.

Avrupa'nın kötü yasaları alınarak Avrupalı olunduğu söyleniyor. Ülkemizde demokratikleşme esas olarak halkın mücadelesiyle sağlanıyor. GB'ye girenken göstermelik 1-2 şey yapılıyor ama özünde ağırlaştırılıyor. Bu nedenle GB'ye girmektense girme ihtimalinin olması ve bunun üç ayda bir gündeme alınması halk için daha yararlı olacaktır."

HADEP adına söz alan Ahmet Türk ise; barışçıl özlemlerini dile getirdi. Konuşmasında "Biz barış istiyoruz ama TC, askeri çözüme başvuruyor. Ülkeyi yönetenler bir zamanlar komünistler geliyor diye baskı uyguluyorlardı şimdi Kürtler bölüyor diye baskı uyguluyorlar. % 10 barajını Kürtler için korudular. HADEP Kürt sorununda çözüm hedefleyerek Türkiye partisisdir. Üzerimizde yoğun baskı var. Eğer bu baskı devam ederse 500 milletvekili adayı Açlık Grevi'ne başlayacağız. GB'ni Türk halkı hak etmiş ama yöneticiler hak etmemiş. Türkiye'de demokrasi olmadığı için şimdilik girmesini istemiyoruz."

Ahmet Türk'ten sonra söz alan Eren Keskin de yine esas olarak Kürt sorununa değindi. Ülkede demokrasinin olmadığını vurguladı.

GB'ne girip girmemeyi tartışmanın anlamsızlığından söz etti. uluslararası çıkarın bunu gerektirdiğini, girmezsek Refah gelir tehlikesinin yanlışlığını, Refah'ın da düzen partilerinden farkı olmadığını vurgulayarak "Biz Avrupa devletlerinden değil ama Avrupa halkından destek istiyoruz" dedi.

Daha sonra söz alan Tarihçi **Metin Tunçay, Yazar Etyen Mahcupyan,** yazar Mehmet Metiner, Gazeteci **Ertuğrul Kürkçü** ve Toktamış Ateş kendinden menkul düşüncelerini söyleyerek fikir cımnastiği yaptılar.

Herkesin merakla beklediği, **Az Gelişmişlik Sürecinde Türkiye** adını taşıyan yazar **Stefanos Yerasimos** ise izleyicileri hayal kırıklığına uğrattı. Panelle ilgili konunun

"Avrupalılara Türkleri anlatmak" temelinde olacağını sandığı için o yönüyle hazırlandığını ama burada farklı şeylerle karşılaşacağını söyleyerek, "pantolon olmadı bari gömlek giydirelim" misali konuyla ilgili olmayan ama kendisinin hazırladığı konuyu anlattı. Avrupalı için Türklerin, Avrupa'nın içindeki barbar olduğundan söze başlayarak barbarlığın tarihçesini anlattı, uykuya yenik düşmeyenler dinledi.

Sempozyumun sonuna doğru izleyicilerden söz alıp konuşanlar, soru soranlar oldu. Ama sempozyumda ayakları yere basan yürekten kopup gelen kısa ve öz olan iki konuşma oldu. Biri **Tuncelili** bir ananın feryadıydı. Öfke ve tedirginliğin harmanlandığı ses tonuyla "Ben 16 yaşındaki kızı işkence görmüş bir anayım. Buraya hesaplı kitapla ya da birilerinin yollamasıyla gelmedim. Tesadüfen öğrendim. Burada çok şey tartışılıyor. Ama bizim öğrenmek istediğimiz tek şey var. Baskılar azalacak mı, artacak mı? gerisi sermayeyi ilgilendirir. Belki şu anda izliyorlar beni, çıkarken gözaltına alıp yok edebilirler. Tüm bunlara nasıl çözüm bulacağız buna yanıt verin" diye öfkesini dile getirdi.

Özgür Gelecek gazetesinden **Memik Horoz** ise, konuşmasında; sempozyum boyunca bir türlü dile getirilmeyen sömürü sisteminden söz etti. Sosyalist Basın olarak yaşadıkları sorunları dile getirdikten sonra; "Sabahtan beri yapılan tartışmalarda görülen o ki, burada egemenlik, bağımsızlık ve demokrasi gibi kavramların içi boşaltılmaktadır. Halkın yaşadığı gerçeklik gözlerden gizlenmektedir. **Mevcut sömürü sistemine karşı çıkılmadıkça, sömürü düzeni değiştirilmedikçe, halkın ekonomik, siyasi ve kültürel haklarını kullanması mümkün olmayacaktır.** Emperyalizme bağımlı ülkemizde GB'ne girmek bu bağımlılığı daha da arttırmaktan başka anlam ifade etmeyecektir. Kompradorlaşmadan yeni söz edenler var. Oysa Türk egemen sınıfları baştan beri komprador niteliklidir. Bugün olan şey, kompradorluğun yaygınlaşması ve derinleşmesinden başka bir şey değildir. **Bugün özellikle bağımsızlık üzerinde durmak ve sömürü sistemine vurmak zorundayız. Yapılması gereken budur.**"

GB'ne üyelik Osmanlı dönemindeki bağımlılığın bir göstergesi olan kapitülasyonların zamana uyma uygulanmasından başka bir şey değildir.

Emperyalistlerin gün geçtikçe daha da yoğun sömürdüğü ülkemiz için verilecek doğru mücadele, sınıf savaşımına hız vererek gerçek bağımsızlığı ve halk demokrasisini inşa etmektir. GB'ye üyelik varolan statünün devamından bizim kendi ülkemizde el kapısında, kul olmamızdan başka bir anlam taşımayacaktır.

EMEK, BARIŞ VE ÖZGÜRLÜK BLOK'U ADAYLARINI TANITTI

Halkı seçime yöneltmek, gerçek halk dostluğu olamaz!

Devrim Mahallesi halkının 12-13 mart günleri barikatlarda yaşadığı kavgası sözde kendisine halkın dostuyum diyen seçim blokları tarafından yok edilmek, sandıkta boğulmak isteniyor.

İstanbul/Özgür Gelecek- Halkın Demokrasi Partisi (HADEP), Birleşik Sosyalist Parti (BSP), Sosyalist İktidar Partisi (SİP) ve Demokrasi ve Değişim Partisi (DP)'nin oluşturduğu Emek, Barış ve Özgürlük Blok'u, HADEP listesinden seçime girecek İstanbul milletvekili adaylarını 3 Aralık 1995 Pazar günü Devrim (Gazi) Mahallesi'nde tanıttı.

Cemevi önünde yapılması planlanan tanıtım, Cemevi yetkililerinin izin vermemesi üzerine 11 Mart 1995 tarihinde faşizmin paralı celtarları tarafından taranan Doğu Kıraathanesi önünde yapıldı. Cemevi yetkilileri izin vermemelerinin gerekçesini: "Burası Cemevi. Böyle bir açıklamayı nasıl cami önünde yapamıyorsunuz, burada da yapamazsınız." şeklinde açıkladı.

Devrim Mahallesi'nde 12-13 Mart 1995 tarihleri arasında yaşanan barikat direnişleriyle halkla bütünleşme imkanı bulan Cemevi, direniş anında ve sonrasında faşizmin baskılarına göğüs geremeyerek, sistemle bütünleşti ve tam bir teslimiyet çizgisi izledi. Devrimcilerin ve mahalle halkının tüm uyarılarına, çabalarına rağmen girdiği teslimiyet rotasından çıkamayan Cemevi yetkililerinin en son olarak verdiği nokta, kendisini sadece ve sadece ibadet-hane olmakla sınırlamak ve gelişen halk muhalefetinden kendisini soyutlamak oldu. Cemevi'nin bu tavır kitleler nezdinde güden güne teşhir olurken, din olgusunun yozluğu, uzlaşmacı yanı da açıkça kendisini olaylarda ifade etti.

Devrim Mahallesi'nin bağlı bulunduğu Gaziosmanpaşa ilçesi, seçim bölgesi ayırımında 2.Bölge kapsamında yer alıyor. 2. Bölge'den DYP'nin adayı ise, insan kabası cellat Necdet Menzir. HADEP'in 2.Bölge'den milletvekili adayı SİP Genel Başkanı Aydemir Güler.

Saat 12.00'de başlayacak olan basın açıklaması öncesi, Devrim Mahallesi girişi Su Deposu'nda DDP mensubu tahminen 3 kişi gözaltına alındı. Alınma gerekçeleri, DDP'nin kapatılmak üzere olduğu ve hakkındaki soruşturmanın açılması nedeniyle alana kendi parti pankartlarıyla giremeyeceği şeklinde açıklandı.

Saat 12.30'a doğru Doğu Kıraathanesi önünde toplanan yaklaşık 10.000 kişi halaylar ve zılgıtlarla açılışı yaptı. Ardından seçim otobüsü içerisinde konuşma yapmak üzere yerlerini alan sanatçı Ferhat Tunç, HADEP İstanbul 2.Bölge

milletvekili adaylarından; Aydemir Güler, Ayşe Nur Zarakolu ve Hıdır Doğan birer konuşma yaptılar. Bu arada biz de alana toplanan kişilerle durum değerlendirmesi yapmak üzere röportaj yaptık. Parlamentodan ne bekliyorsunuz?, Adaylar meclise girseler dahi bu, sizlerin sorunlarınıza çözüm olabilecek mi? vb. türden sorularımıza karşılık verilen cevaplar genelde hep aynıydı: "Parlamentodan bir şey beklemiyoruz, adayların meclise girmeleri durumunda da sorunlara çare olacaklarını sanmıyoruz." Ve diğer yandan çıkmazın çıkmazı olarak gördükleri, "Halk olarak, kendimizi seçim arenasında göstermeliyiz." diyorlardı.

Seçim otobüsünden ara ara bağırılan, "Oylar HADEP'e, Oylar Kelebeğe" sözleri; Devrim Mahallesi katliamında halkın barikatlarda yaşadığı direniş sevdasında atılan, "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız!", "Gazi Faşizme Mezar Olacak!" sloganlarının devasa güzelliğini yok sayıyor, kanla, canla kazanılan değerleri egemenlerin kitleleri aldatmak amacıyla kullandığı seçim sandığına endekslemeye çalışıyor. İster istemez yüreklerde hissedilen sızı yüzlere de yansımış olacak ki, beklenilen coşku, heyecan pek gözlemlenmiyordu.

Bir halk faşizme karşı ağızdan tavır koymuş, 30'a yakın canı şehit vererek kendi gücünü, yolunu egemenlerin suratına sertçe vurmuştu barikat gecelerinde. Oysa şimdi, kendisine halk dostuyum, sosyalistim diyen bir seçim bloğu; halka, sandığı umut olarak gösteriyor, faşizmin giderek azınlaştığı bir dönemde kavga alanları yerine burjuvazinin ahırını tercih etmeleri gerekliliğini anlatmaya çalışıyor. Öte yandan, yaşananlardan da pek ders çıkarılmadığı görülüyor. DEP şahsında gözler önüne serilen burjuva-feodal sistemin tahammülsüzlüğü, kendi sesinden başka hiçbir sese kendi arenasında izin vermemesi gerçeği kavranılmıyordu. Zira, sömürücüler kendi kürsülerinden sosyalizm propagandası yapılmasına müsaade etmezler.

Açıklamanın başlangıcından itibaren Emek, Barış ve Özgürlük Blok'u yetkilileri, özellikle slogan atılmaması yönünde kitleleri uyarıyor, adeta "sesinizi çıkartmayın, sizleri anlıyoruz ama ne yapalım, tepkinizi zılgıtlarımızla sınırlayın" diyorlardı. Gazi Mezarlığı girişi ve Cemevi'nin 150 m kadar aşağısına yığınak yapan polis panzerleri, Çevik Kuvvet dışında sivil polislerin

sayısının fazlalığı da oldukça dikkat çekiciydi. En ufak bir hak arayışına dahi azgınca saldıran düzen bekçileri bu sefer oldukça sakin bir şekilde bekliyorlar, adeta barikatlarınızı kurarak bize yönelmeyin de, varın seçime gidin, iyidir diyorlardı. Yine de, kitlelerin önderlerinden geçenken yuh çekmesi üzerine telaşlanarak ellerini coplarına götürdülerse de, panikleri kısa sürdü.

Basın açıklamasının ardından kitle topluca Gazi Mezarlığı'na doğru yürüyüşe geçti. Devrim Mahallesi direnişinde şehit düşen canların bulunduğu Gazi Mezarlığı'na dikilmesi planlanan Şehitler Anıtı sömürücü zorbaların engellemesiyle gerçekleştirilememiştir. Tüm girişimler; gözaltılar, işkenceler ve tutuklamalarla bertaraf edilmeye çalışıldı. Fakat mahalle halkı, direnişin görünümü yansıtmak olan anıt yapma düşüncesini hayata geçirme noktasında kararlı ve acil bir görev olarak önerine koymuş bulunuyor.

Şehitlerin mezarı başında yapılan konuşma bütün kitleye duygulu satatlar yaşatırken, halkın gerçek istemleri ve atmosferini de yansıtıyordu. Zira konuşma; kavgaya çağrı, şehitlere sahip çıkma, faşizmin kitleler üzerindeki baskısı ve buna yönelik örgütlenmesi gerekliliği yönündeydi. İşte o an, sloganlar atılmaya, "Kavga, Sonuna Kadar Kavga!"nın zorunluluğu hissettirildi. Mezarlar başında, "Faşizme Karşı Omuz Omuz!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!" şeklinde slogan atan bir kitlenin düzene olan kını, öfkesi sandıkta boğulmak isteniyor. Aslında bu haykırışlar, kendisine halkın dostuyum diyerek seçime gitmeyi düşünen kimi çevrelere de cevap niteliğindedir. Kendisine sosyalistim diyen insanların görevi; halkın bağrında taşıdığı kavga potansiyelini sandığa götürmek değil, tam tersine alanlara, sınıf mücadelesine taşımak olmalıdır.

Kitle, şehitlerin ziyaretinden sonra Doğu Kıraathanesi önünde dağıldı.

Devrim Mahallesi caddelerinde ilerlerken gözümüzün önüne, faşizme karşı verilen 12-13 mart direnişinde yaşananlar geldi. Şehitlerin kucaklarda taşınarak devrim antlarının içilmesi, faşizme kinle, öfkeyle atılan molotoflar, yakılan ateşler, kurulan barikatlar, anaların "bu size lazımsız evladım" diyerek sandığından çıkartıp getirdiği çarşaf, daha oynama çağındaki çocukların hortumlarla arabalardan çekip abillerine, ablanlarına yetiştirmeye çalıştıkları benzerler, adeta yazılmalarla çiçek bahçesine dönüştürülen duvarlar, barikat gecelerinde ateş yakılarak çekilen halaylar, haykırılan kavga yüklü sloganlar... Şimdi ise şehitlerle kazanılan bu değerlere sandık umut gösterilerek ihanet ediliyor. Gelişen halk muhalefeti, düzen dışına kayışlar böylelikle düzen için çözümlere endeksleniyor. Bu koşullarda halk, sandığı ne adına ve yahut kim adına gönderilirse gönderilsin bu yanlış. Bu sömürü sisteminde, baskıya, zulme onay vermek demektir. TBMM denilen burjuvazinin ahırına gitmek bir halkın gerçek kurtuluşu olamaz. Gerçek kurtuluş; proleter sınıf bilinciyle donanmış yoksul işçi ve emekçi yığınların vereceği Halk Savaşı'yla sağlanacak olan Demokratik Halk Devrimidir. Arkasından İnsanlar İçin Sosyalizm ve altıncağ KOMÜNİZM'dir.

Özgürce

Bulut Çiçek

HADEP ve Parlamentaristler seçim oyununda bilerek rol alıyor

24 Aralık seçimlerine ilişkin, egemen sınıf partilerini bir yana bırakırsak, "Sol" cemahtaki tavırları iki noktada toplayabiliriz. Birisi; seçimlere katılmak, diğeri de seçimleri boykot etmek!

Seçimlere katılanlardan kimisi bloklar oluşturdu, kimisi tek başına, kimisi de bağımsız adaylar gösterme şeklinde katılıyor. Bunlardan her biri diğerini "Doğru tavır" yakalayamadığı gerekçesiyle eleştirirken; hepsinin ortak gerekçesi de, düzenin olanaklarından yararlanmak anlayışında kendisini gösteriyor. Hepisi de "İnce Politika" yaptığını savlıyor. Boykot tavrı takınanları seçim ortamından yararlanmamakla, politika üretememek ve genel geçer yaklaşımla suçluyorlar...

Oncelikle şunun altını çizmek gerekiyor; seçimlere aday göstermeden, bu ortamdan yararlanamaz ve boykot tavrı, seçimlere karşı duyarız, banane-ci olmaktadır tezleri tamamen uydurma tezlerdir. Yayınlar, bildiri, afiş, broşür, pullama ve kuşlamalara; pankartlara, koran yürüyüşlere ve kahve vb. yerlerdeki ajitasyon-propaganda çalışmalarına baktığımızda, boykot tavrını takınanların seçime katılanlardan hiç de geride kalmadığını görüyoruz. Bunlar dışında düzenin onlara sunduğu özel bir olanak da yok. Tam tersine, kendi yayınlarından okuyoruz; faşizm onlara seçim bürosu açtırmıyor; görüştükları insanları gözaltına alıyor; parti binalarının önünde terör estiriyor; adaylarını tutukluyor, "terörist" diye lanse ediyor. Yani, kasacası, onlar seçimlere katılıyorlar diye faşizm onlara gerçekten demokrasi uygulamıyor. Sadece, seçim arenasından kaçmayacak kadar esneklik tanıyor. Bu anlamıyla onlar seçimlere katılarak demokrasiyi geliştirmiyor, tam tersine faşizmin demokratik seçim yaptığı iddialarına kan taşıyorlar. Yani, sahte demokrasinin gülü oluyorlar.

Peki hangi koşullarda yapıyorlar bunu? Seçimde, HADEP'in önderliğinde oluşturulan "Emek, Barış, Özgürlük" Blok'unu destekleyen Özgür Halk dergisinden aktaralım bunu: "Kürdistan'da ve birçok metropolde seçim koşullarının olmadığı açıktır. Halkımızın bu koşullarda kendi iradesini özgürce temsil edemeyeceği açıktır. Hukuki koşullardan tutulmuş fiili saldırılara kadar, her yönüyle mevcut koşulların halkımızın aleyhine olduğu açıktır. Zaten savaşın yoğun olarak yaşandığı alanlarda ne seçmen kalmıştır ne de seçim koşulları. Diğer yandan Yurtsever kitlelerin ağırlıkta bulunduğu Türkiye metropollerinde yoğun saldırılar, sindirme politikası luzunda birşey yapılmış değildir. Durum bu kadar objektiftir. Dolayısıyla rejimin anılan seçim beklentilerine göre ayarlanmış bir seçim koşulu ve sistemi mevcuttur. Bu sahte ve hileli oyun gözardı edilmemelidir." Devamla, "Rejim son seçim aldatmacısıyla bir yandan kitleleri bir beklenti içine sokmaya çalışırken diğer yandan gelişmeleri alttan alta kendi yürüncesinde kontrol altına almak istiyor." deniyor. (Özgür Halk. 15 Kasım '95. Sayı 60). HADEP'in kendisi, bazı illerde ve kırsal alanda muhtarların toplanıp, "HADEP'e oy verirlerse köylerinin yakılacağı" tehditinden, Anti-demokratik uygulama ve baskılar sona ermezse 550 parlamenter adayının Açık Grevi'ne gideceğinden söz ediyor. Hem bu tespitler yapıyor, hemde sonucu baştan belli olan seçime katılmamalıdır deniyor. Bunu anlamak mümkün değildir. Hele de "İnce Politika" yaptığını iddia edenlerin iddialarına kanmak hiç mümkün değildir. Çözümü parlamentoda arama anlayışını geliştirecek, halkın umudunun bir kez daha seçim aldatmacısıyla parlamento ahırında boğulmasına yol açacak böyle taktiklerin inandırıcılığı yoktur. Emekçi halka ve Kürtlere ne kısa vade ne de uzun vade de, gerçekten özgürlük, demokratik haklar ve halk iktidarları açısından hiç bir şey kazandırmayacak olan bu seçime HADEP'in katılmasıyla yatan tek gerekçe; Gümrük Birliği'ne de girildiği bu süreçte; Ulusal-Kültürel haklar temelinde; yani, Kürte televizyon, Kürte eğitim yapan özel okullar ve benzeri bazı haklar karşılığında "BARIŞ" masasına oturulmasıdır. Onlar, kutsal ÖZGÜRLÜK olgusunu da bu çerçevede boğmayı göze alarak adım atıyorlar.

Gümrük Birliği'ne TC'nin alınışından sonra onaylanacak bir karar tasarısında Avrupa Birliği, "Barış" çağrısı yapıyor: "Türk hükümeti, PKK ve Kürt halkının diğer temsilcilerini şiddetle bağ vurmadan politik bir çözüm bulmaya çağırıyor, PKK'dan şiddet kullanmaktan vaz geçmesini istiyor." Yani kısaca savaşın muhatapları olarak PKK'ya TC'nin karşısına oturuyor ve "anlaşın" diyor. Bu süreçte, Hürriyet gazetesinin haberine göre, MEED Tv. de yapılan bir açık oturuma telefonla katılan A. Öcalan; seçimlerden sonra kurulacak yeni hükümetin karar verme sürecine kadar ateşkes ilan ediyor. Ve, "Muhtemeldir ki, yeni politika arayışları, Kürt sorununda yeni adımlar getirir. Deniz Baykal bunu hiç değerlendiremedi. Mesut Yılmaz ve Cindoruk değerlendirmek istiyor." diyor. Kürtleri Yılmaz ve Cindoruk'tan çözüm beklentisine sokuyor...İşte onca ülke gerçekliğinin nesnel tabiline, seçimlerin bir oyun olduğu, seçim koşullarının olmadığı değerlendirmelerine, ayrıca 94 Yerel Seçimlerini HADEP'in de BOYKOT ettiği koşullar değerlendirilmeden HADEP'in ve Kürt çevrelerinin seçime katılmalarını nedeni TC ile "Barış" yapmaktan başka birşey değildir. Bloktaki diğer oportünistlerin legalizm ve parlamentoculukta başka olanakların olmaması da onları HADEP'in kuyruğuna takmıştır...

Atılım gazetesinde "ince politika" yapanlardan. Bizim boykot tavrımızı eleştirirken; "Halkın tek tek burjuva partilerinden herhangi birine derin bir güven beslemediği, bunlardan umudunu kestiği bir gerçek...)" Parlamentonun siyasi ömrünü doldurduğu söylenemez(Sanki bunu söyleyen varmış gibi ve yine sanki böyle olduğu süreçte seçimlere katılmak gerekirmiş gibi...). Tersine, halk umutsuzluk ve küfür tufanına rağmen hala parlamentoda görev yapacak "dürüst bir parti ve lider" arayışındadır" diyor. Atılımın mantığı, sıradan halkın "oy vermeyip de ne yapacağız?" sorusundaki mantıklı ayırdır. İşte tam da burası, düzen partilerinin ve parlamentonun çürümüşlüğüne anlatılacağı; umudun devrimde olduğunun kavratılacağı noktadır. Yoksa, halkın parlamentodan umudunu kendi kendine kesmesini beklemek ve ancak o aşamada halka "seçimlere katılmayın" demeyi istemek hayalden başka birşey değildir. Atılım bu noktadadır.

Halkın bu gerçekliğinde, faşizmin seçim oyununda yer almak egemenlerin elemesine yağ sürmektir. Tek doğru tavır ise; Proletarya Partisinin çağrısına uyarak seçimleri boykot etmektir!

İnsanlığa karşı suç işleyenler cezalandırılır

Murat Aldemir. Sivil yaşantısında bir faşistti. TC'nin beyaz ordusunun da bu karakterine uygun olarak halka zulmetti, cinayetler işledi. Ve bu halk düşmanı faşist hakettiği sonu, 3 aralık günü Zeytinburnu'ndaki evinde devrimciler tarafından beynine sıkılan bir kurşunla buldu.

Haber Merkezi- 1991-1992 yılları arasında beyaz ordu içerisinde askerlik yapan Murat Aldemir isimdeki faşist, DHKP/C'nin Ali Rıza Karagöz Silahlı Propaganda Birliği tarafından öldürülerek cezalandırıldı.

Murat Aldemir; T.Kürdistanı'nda halka ve gerillalara TC'nin faşist ideolojisinden gıdasını alarak zulmetmiş, insanlık suçu işlemiştir. Öldürdükleri her gerilla için devletten ödül alan bu kelle av-

cısı şahıs hakettiği sonu, 3 aralık akşamı Zeytinburnu'ndaki evinde beynine sıkılan bir kurşunla buldu.

Olayla ilgili olarak çıkarılan DHKP/C bildirisinde şunlar ifade edildi: "Murat Aldemir savaşçılarımız tarafından gözaltına alınarak sorgulandı. Evinde, arabasında arama yapıldı. Evinde bulunan resimlerle, diğer belgelerle ve de itiraflarıyla halka karşı işlediği suçlar kanıtlandı.

Halka karşı işlediği cinayet, işkence, ırza geçme ve her türlü insanlık dışı davranışları nedeniyle ölüme mahkum edildi."

Murat Aldemir'in sivil yaşantısında da MHP'li bir faşist olduğu bilinmekteydi. TC'nin beyaz ordusu içerisindeki faaliyetinde de hem bu karakterine uygun davranmış, hem de faşist diktatörlüğün emrettiği insanlık dışı uygulamaları gerçekleştirmiştir. Peki, öldürdüğü gerillaların üzerinde hatıra fotoğrafı çekecek kadar sadist, köy meydanlarında yoksul köylüleri dipçikleyecek kadar aymaz olan Murat Aldemir'i, sömürücülerin ideolojisinden ayrı düşünebilir miyiz? Elbetteki hayır! Zira bu devlet; T.Kürdistanı'nda köyleri boşaltarak insanları zorla göç ettiren, buna karşı direnenlerin başından aşağıya bombalar yağdırıyor, bir halkı işkencelerle, katliamlarla yok etmeye çalışıyor. Yine bu devlet; metropollerde, işçilerin hak alma mücadelesinde, öğrencilerin demokratik taleplerinde, copuyla, silahıyla karşısına dikilerek saldırıyor, işkencelerden geçiyor ve hatta Devrim Mahallesi örneğinde olduğu gibi kitlesel kıyımlar gerçekleştiriyor.

Faşizmin kolluk kuvvetleri arasında yer alan bir kişiyi de hakim sınıf ideolojisinden bağımsız düşünemeyiz. Murat Aldemir bir faşistti ve hak ettiği sonu buldu. Peki, şu veya bu şekilde (kandırılarak, zorla vb.) askere gönderilen yoksul işçi ve emekçi halkımızın evlatları! TC'nin beyaz ordusunda yer alan bir kişi onun gereklerini de yerine getirmek

mecburiyetindedir. Onlar; isteseler de, istemeseler de hem kendilerine, hem de topluma yabancılaşarak insanlık suçu işlemek zorunda kalacaklardır. Gördükleri ve yaşadıkları karşısında deliren binlerce asker var. Zira insanlık, bir köyü yakmayı, halkı işkencelerden geçirmeyi, gerillaların kulağını, burnunu kopararak karşılığında paralar almayı kaldıramaz. Çocuklarımızın halka ihanet etmesini, insanlıktan çıkmasını istemiyorsak, faşist TC'nin beyaz ordusuna göndermeli ve düzenin beçerikli olan kolluk kuvvetleri içerisinde yer almamalarını sağlamalıyız. Aksine, haksızlığın, zulmün kaynağı olan özel mülkiyet sisteminin ortadan kaldırılması için mücadeleye seferber etmeliyiz. Ve bu mücadelede bizlerin en büyük silahı; MLM ideolojisiyle donanmış proletarya partisinin önderliği, halkın özgücünden oluşan silahlı gücü (kızıl ordu), toplumun çeşitli sınıf ve katmanlarından oluşan halkın birleşik cephesidir.

Ve insanlığa karşı suç işleyenlerin eninde sonunda cezalandırılır.

Askeri araç tarandı

Esenyurt Saatdere Mahallesi'nde devriye gezmekte olan bir askeri araç 9 aralık günü saat 00.30 sıralarında DHKC Ferit Eliuygun Silahlı Propaganda Birliği tarafından gözaltında kayıpların protestosu amacıyla tarandı. Eylemde Satılmış Yıldırım ve Hüseyin Özdamar isimdeki faşizmin beyaz ordusunda görevli olan jandarma erleri öldü.

Devrimci saflarda kavramları dejenere etmeye ve sol içi şiddete karşı çıkalım !

Haber Merkezi- Faşizmin ve emperyalistlerin önemli taktiklerinden birisi de, kavram kargaşası yaratmak; kavramların gerçek içeriğini boşaltmak ve bu yolla da kitleleri aldatmaktır. Son yıllarda, daha da arttığı gibi; kolektivizmden ve kolektif mülkiyetten yana olmak tutuculuk; bireysel mülkiyetten yana olmak ilerici olarak lanse ediliyor. Emperyalizmin/ ABD'nin Yeni Dünya Düzeni'nden yana olmak ilerici ve demokratik; bağımsızlıktan yana olmak ise kapalı toplumluluk, militarizm ve dikta yanlısı olarak lanse ediliyor. Sosyalizmden yana olmak muhafazakarlık; kapitalizmden yana olmak ilerici ve insan haklarından yana olmak şeklinde lanse ediliyor. Emperyalistlerin yada kuklası faşist devletlerin bir başka ülkeyi işgal etmesi demokrasi götürülmesi olarak alkışlanırken, bağımsızlık savaşları insanlık düşmanı ilan ediliyor.vb.vb...

12 Eylül sonrası, maalesef bu tarz devrimci saflara da sırayet etti. Aynı iddiada olan devrimci hareketlerden "güçlü" olanı diğerini zor yoluyla erittiğinde maalesef "Haklı" olarak sessizce kabul gördü.

Eritecek gücü gösteremediğinde ise, yine fazla cesareti olmayan bir şekilde eleştiriyi geçiştirildi. Kısacası; kendisine "engel" gördüğünü yok etmeye ve bu giderek bu meşruluk kazanmaya yöneldi. Ama aynı şekilde, kimin gerçekten ilkel ve tutarlı olduğunu da bu süreç açığa çıkarttı.

Hemen hemen bir dizi örgüt saldırı kendisine yapıldığında "Sol içi şiddete karşı" olduğunu can siperhane savundu. Başkasına yapıldığında aynı içtenlikle karşı duruşu göstermedi. Ama eğer saldırılar taraf kendisiyse, bu kez, "ama bu başka" gerekçeleriyle olayı savunur pozisyona geçti. Oysa olaylarda hep; saldıran tarafın gerekçeleri ve savunmaları neredeyse aynı cümlelerle ifade edilen iddiaları; saldırıya uğrayanların karşı çıkışları da, yine neredeyse aynı cümlelerle ifade edilen eleştirilerdi. Örneğin; PKK, Kürt coğrafyasında bazı örgütleri aynı şekilde yok etti. Dersim'de aynı yöntemle devrimci örgütlere ve Komünist Partisi güçlerine yöneldi, fakat başarılı olmadı. Bu saldırıların hedefi olan TKP/ML TIKKO (o zaman daha darbeciler darbe yap-

mamıştı, birlik dönemi), DHKC (o zaman DS idi, ayrışma olmamıştı), TDKP bu saldırılara karşı tavrı almıştı. Sonra DS'de olaylar baş gösterdi; DHKC, PKK vari iddialarla DS'lilere karşı saldırıya geçti. TKP/ML, MLKP öncülleri ve diğer devrimciler buna karşı çıktılar. TKP/ML içindeki gelişmeler üzerine Darbeci güruh, (TKP/ML) imzasını kullanıyor, yukarıda sözünü ettiğimiz benzeri iddialarla TKP/ML 'ye saldırıya geçti. MLKP- DHKC ve diğer devrimciler buna karşı çıktılar. Sonra MLKP içindeki gelişmeler üzerine MLKP, KP-İÖ' ye karşı saldırıya geçti; TKP/ML ve diğer devrimciler buna karşı çıktılar...

Şu süreçte; Darbeciler en son "Bağımsızlar" adı altında faaliyet sürdüren gerillalara saldırdı, silahlarına el koydu. TKP/ML'ye karşı saldırı için fırsat kolluyor, tehditler savuruyor. DHKC ve MLKP söz konusu saldırılarına devam ediyor. Ama işin ilginç yanı sadece; saldırır pozisyondayken aynı ithamda, karşı çıkarken aynı eleştirilerde bulunmak değil, bunun yanında, bir diğer ilginçlik de, aynı anda

hem birine saldıran hem de diğerine karşı çıkan olma işinin "beceriklice" sürdürülmesidir.

En son, Almanya Hannover'da DHKC, bir Devrimci Sol Güçler sempatanını iki TKP(ML) taraftarının yanından, onların itirazlarına rağmen dövere kaçırılmıştır. Bunun üzerine; Rote Block (Kızıl Blok) : Arbeiter Bund, Devrimci Sol, TKEP, TKP(ML), TKP/ML Frankfurt taraftarları; Devrimci Sol Güçler, KKP, TKP/ML Hamburg taraftarları; Partizan Hannover, KAWA Hannover, TDKP Hannover, TKP(ML) Hannover; ODAK-DEVİRİMÇİ ÇÖZÜM, ÖZGÜR GELECEK, PARTİZAN SESİ (Partizan Sesi aynı günlerde, gazetelerinde; devrimci gerillalara saldırılıp silahlarının alınması eylemini savunan bir okur mektubu yayınladı ve yazar Özgür Gelecek gazetesini tehdit etti) imzalı açıklamalarla devrimci örgütler ve sosyalist basın kuruluşları kaçırma olayını kinadılar ve kaçırılanın derhal serbest bırakılmasını istedikler... DHKC ise, "İhbarcılık Sola Birsey Kazandırmaz" başlığıyla yaptığı açıklama

mada devrimcileri suçladı. Yapılan açıklamaların polisin işine yarayacağı iddiasında bulunan DHKC, "Solun bu tavrı, Almanya'nın Hannover kentinde bulunan bir ahlaksızla görüşmemiz üzerine başladı. Bu kişi, neredeyse, 'herkesin tanıdığı saygın devrimci' ilan edildi" diyerek, olayın kaçırma değil görüşme olduğunu belirtti. Kaçırılan kişiyi teşhir ederken, onun kendisinden 15 yaş büyük bir kadınla yaşadığını da gerekçe gösterirken aynı zamanda o kişinin 5.12.1995 tarihinden beri "serbestçe do-laştığını" da açıkladı.

Kuşkusuz bu süreç kimin tutarlı ve ilkel bir şekilde sorunlara baktığını gösterdi ama bundan da ötesi, bu tür olayların halkta yarattığı umut kırıcılığın görülmesi gereğidir. Bugün, emekçi halkın üzerine her türlü zorbalıkla saldıran faşist diktatörlüğe karşı halkta umut ve direniş gücü yaratacak tek olgu devrimci ve komünistlerdir, bunların tutarlılığıdır. Ve bu misyonu pratikte de yaratmak, devrimci değerleri herşeyin üstünde tutmak; kendisine "Devrimciyim" diyen herkesin görevidir. Emekçi halklarımızın beklentisi de budur.

Karanlığın kabadayılara halktan yanıt

✓ **Sarıyer'in Cumhuriyet Mahallesi halkı anti-faşist hareketlerde gün geçtikçe aktif rol oynamaya, adını duyurmaya başladı.**

✓ **Mahalle halkı Ülkü Ocağı'na asılı olan MHP pankartlarını 7 aralık günü sloganlar eşliğinde indirdi. Faşistleri karanlığın kabadayıları olarak nitelendiren halk, faşizme asla izin vermeyeceklerini ve bundan sonra da bu tür eylemliliklerinin devam edeceğini söyledi.**

İstanbul/Özgür Gelecek- Sarıyer'in Cumhuriyet Mahallesi halkı anti-faşist hareketlerde gün geçtikçe aktif rol oynamaya, adını duyurmaya başladı. Geçtiğimiz aylarda da "Ya Sev, Ya Terket" yazılı MHP pankartı, mahalle halkı tarafından sloganlar eşliğinde indirilmiş, faşizmin bu türden faaliyetlerine izin vermeyeceklerini belirtmişlerdi.

Mahalle halkı sözünde durdu ve 7 aralık günü Ülkü Ocağı'na asılı olan MHP pankartlarını indirdi.

Mahallede yaşanan olaylar zincirine kısaca değinelim: 24 Aralık Seçimleri'nin yaklaşmasıyla birlikte düzen partilerinin de seçime yatırım maksatlı hazırlıkları, reklamları, sokaklardaki gövde gösterilerinde artışlar oldu. Bu çalışmalarına hiçbir hukuki hakkı olmasına rağmen Cumhuriyet Mahallesi'ndeki Ülkü Ocağı da katıldı. Buldukları yerin çevresindeki dükkanlara merkezlerinden sarkıttıkları iperle MHP imzalı naylon bayrak asmaya kalkan faşistler esnafların tepkisiyle karşılaştılar. Kahvehane sahibi devrimci-demokrat bir esnafın buna izin vermemesi üzerine aynı günün akşamı faşistler adeta zincirlerinden boşalmış gibi sağa sola

saldırarak cadde boyunca bulunan dükkanların camlarını kırdılar.

Pervasızlıklarının gidasını koruyuculuğunu yaptıkları bu sömürü sisteminden aldıkları açıkça belli olan faşistlerin yaptıkları sadece bununla da sınırlı değil. Mahalle halkının bilgilendirmesiyle öğrendiğimiz bir kaç noktayı aktarmak istiyoruz. Ülkü Ocağı zorla dergi satıyor, haraç topluyor, zayıf gördüğü insanları çeşitli aldatmacalarla kendilerine üye kaydediyor veyahut çeşitli tehdit ve şiddetle insanları sindirmeye, korkutmaya çalışıyor.

7 aralık cuma günü mahalle halkı saat 19:30'da Ülkü Ocağı önünde toplanarak bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamada; Ülkü Ocağı'nın dosyasındaki suçlar, Büyükdere Polis Karakolu'nun faşistlere desteği anlatıldı. Ayrıca, mahalle halkının evlerini terketmeyeceği, faşistleri sevmeyeceği ve faşist saldırılara boyun eğmeyeceği anlatılarak, "Bunlar tabansızlardır, bunlar karanlığın kabadayılarıdır. Bu köpekleri süpürüp atalım mahallemizden. Atalım ki, saldırıya uğrayan komşularımızın yüzüne utanmadan bakabilelim" dendi.

Basın açıklamasının ardından

halk "Faşizme Karşı Omuz Omuz!" sloganını atarak Ülkü Ocağı'nın gözleri önünde, asılı bulunan MHP bayraklarını indirdi. Ve 250 metre kadar yürünerek sloganlar atıldı.

Faşist diktatörlük bütün kurum ve kuruluşlarıyla yaşamın her alanında yerleşmeye özen gösteriyor. Bunun bir uzantısı da sivil faşist örgütlenmelerdir. Sömürücülerin bundaki gayesi; gelişen halk muhalefetine anında kontrol etmek, ırkçı-şovenist ideolojilerini yaymak ve halkta korku yaratarak etkisiz hale getirmektir. Keza devlet, kendisinden önce halkın karşısına sivil faşistleri çıkarmayı amaçlamaktadır ki, bu sayede tarafsızlık görüntüsünü sürdürebilsin. Fakat şurası gayet açıktır: Artık halk, sivil faşistlerin nereden beslendiğini, kimler tarafından korunduğunu ve hangi amaçla kendisine yöneldiğini görmektedir. Cumhuriyet Mahallesi halkının yaptığı eylemlilikler örnek davranışlardır. Faşizme karşı koymuş, izin vermiş bu tür simgesel olaylarda kendisini hissettirmelidir. Öte yandan unutmamak gerekir ki, faşizme hayır demek; ona karşı örgütlenmektir. Mahallemizde, okulumuzda, işyerimizde, kısacası yaşamımızın her alanında karşı koymak demektir. Faşist ideolojiyi yerle bir etmek demektir. Din, dil, ırk, mezhep farkı gözetmeyen işçi sınıfının iktidarı uğruna yürüteceğimiz politik iktidar mücadelesi kavgasında savaşmaktır. Bu da ancak ve ancak proleter sınıf bilinciyle donanmamızdan ve işçi sınıfının önderliğinde vereceğimiz Halk Savaşı'yla mümkün olacaktır.

Erdal Yıldırım'ın katilleri aklandı

Ankara/Özgür Gelecek- 30 ağustos günü Ankara Keçiören'de MHP'li faşistler tarafından katledilen Erdal Yıldırım'ın davası 5 aralık günü yapılan duruşmada sonuçlandı. Katillerden 5'i "suçsuz" bulunarak beraat ederken, Hakkı Şener, "havaya ateş etmek suçundan" 1 ay, 7 gün gibi komik bir cezaya, Abdulkadir Yaşartürk de "ağır tahrik içinde adam öldürmek"ten 15 yıla "ceza"landırıldı.

5 aralık günü Ankara 7. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen Erdal Yıldırım'ın ailesi ve yaklaşık bin kişinin katıldığı davada, faşist katillerin kendi ifadelerinde dahi, Keçiören Belediye Başkanı Turgut Altınok'un talimatlarıyla hareket ettiklerini, onun korumalığını yaptıklarını, semt pazarlarında "düzeni sağlamak" üzere görevlendirildiklerini, bazı "özel görev"leri yerine getirdiklerini ve Ovacık'ta Erdal Yıldırım'ın katledilmesi eylemini

✓ **30 ağustos günü Keçiören'de MHP'li faşistlerce öldürülen Erdal Yıldırım'ın davası 5 aralık günü yapılan duruşmada sonuçlandı.**

Sonu başından belli olan davada katiller aklandı. Duruşma sonunda Yıldırım'ın ailesine saldıran faşistler çok sayıda kişiyi yaraladılar.

fiilen yerine getirdiklerini söylemelerine rağmen; üstelik Yıldırım'ı öldürenin sarkıtlardan Hakkı Şener olduğuna dair 10 tanığın ifadesine rağmen, savcının, davanın başından sonuna kadar katillerden yana taraflı tutum takınması ve hakim de savcının taleplerine uyması sonucu, MHP'li katiller adeta ödüllendirilmesine komik cezalarla aklanmaları yoğun tepkilere yol açtı.

Karanlık hukuka aykırı olduğunu söyleyen Yıldırım'ın avukatı Şenal Soruhan, kararın temyiz edeceklerini söyledi.

Davadan sonra sanık avukatlarının hedef göstermesi sonucu Hasan Yıldırım'ın da aralarında bulunduğu çok sayıda kişi yaralandı. Polislin

saldırısı sonucu yaralanarak 5 günlük rapor alan Hasan Yıldırım, yaralanarak rapor alan diğer izleyicilerle birlikte Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulduklarını belirtti.

Mahkeme, MHP'li katilleri aklarak sokağa saldı. Katiller yine aramızda. Dün Erdalları katlettiler; bugün yine katletmek için yeni Erdalların peşine düşecekler. Taki, komünistlerin önderliğinde yürütülen sınıf mücadelesinde sömürücü egemen sınıflar ve onların taşeronluğunu yapan sivil faşistler altedilip iktidar alınana kadar.

Bu süreci hızlandırmak için tüm ezilenler devrimci-komünist örgütlenmeler etrafında örgütlenmek zorunda

Dolaysızca

Ferhat Ali

İdeolojik savrulmada son durak: Düzen İçilik

Aydınlık soyağacından çiçeğe duran **İşçi Partisi** bir kez yolu açtı ya, ardısıra mülteci **TKP**'nin kıyıda köşede kalmış eski misli, **Kurtuluş, Dev-Yol** geleneğinden gelenler ve nihayet en son **TDKP** yandaşları devrimci teori ve pratiği düzen içillik çekişmelerini burjuva-feodal tülle sarıp sarmalayarak kıyıcı iktidara yeni soluk borusu açmış bulunuyorlar. Ve böylece, legalizmin dayanılmaz büyümesine kendisini kaptıran devrimci liberallerimiz, liberal gelişmenin dalgasız sularında göbek bağlarıyla burjuvaziye bağlanmış olarak devrimci hareket saflarında açık tasfiyecilik nitelikleriyle burjuva icazete sığınmış bulunuyorlar. Şeytanın okunmuş su kabından kaçması gibi, yasa dışı proletarya partisinden koşar adım uzaklaşanlar, kendi iç bunalımlarından "açık parti"ye geçerek huzura kavuşmaya çalışıyorlar. Ne var ki, bunu yapmaları, teoride ve eylemde kendilerini burjuva çerçeveye bütünüyle hapsetmiş bulunuyorlar. Girdikleri yeni güzergahla cennetin kapılarını araladıklarının sanan bu malum gürüh, sol, emek, işçi, sosyalist vb. adlar altındaki tabelalarla siyaset meydanında sol adına ne varsa onu sömürmeye çalışacaklar.

Önce şu: Devrimci komünizmin tek programı, iç savaşın tanınması tabanına dayalıdır. Devrim adına, devrimcilik şahılla ortaya çıkan kişi, devrimin, siyasal üst yapısının belli bir anda devrimci şiddet araçlarıyla yıkılması demek olduğunu da bilmek zorundadır. Ve bilinmelidir ki, toplumun bir kesiminin diğer kesim üzerinde kendi iradesini silahların zoruyla kabul ettirmesi eylemidir söz konusu olan. Bunun içinde illegal bir çekirdeğin zorunluluğu sınıf savaşımı biçimine bürünen iç savaş için fena halde zaruretlerdir.

Ya devrimci gelişme çizgisi, ya da devrimci sürükleniş güzergahı. Ya devrim, ya reform!

Birincide ısrar edenler, devrimci Marksizmde sebatla direnenlerdir. İkincide kazığı çakanlar, reformizmi baştaçı edinenlerdir. Ara yol yoktur. İki sandalyeye aynı anda oturulmaz. Öncü örgütü burjuva icazetin dışında yeraltı eksenine oturtanlar devrimci geleneğin sürdürücüleri, "açık parti"yle geleneksel çizgiyi tasfiye edip Öncü'yü düzen içine çekenler de burjuvazinin pençesine düşerlerdir. Öte yandan bir ayağı "yasa dışı parti"de öteki ayağı "yasal parti"de çift dümen sahibi **TDKP** geleneğinden gelenlerse, bu dümece bulamaçla bir koltukta iki karpuzun taşınamayacağını bile bile bu kötünününde kötüsü yola girdiklerini bilmiyor olamazlar.

Apaçık ki, "yasa dışı parti"yi kapı dışarı edenler, apaçık bir düzen içillik fena halde savrulmuş bulunuyorlar.

Sonra şu: İlegal partiye yüz çevirenler, zora dayanan devrimde de yüz çevirerek parlamenter mücadele biçimi fikrini mücadelemine temel eksenine haline getirerek burjuva seçim yasalarıyla kuşatılmış bir parlamentoda ve üstelik burjuva-feodal diktatörlük altında çoğunluk sağlayarak kıyıcı iktidarı altedebileceklerini ve mevcut düzeni değiştirebileceklerini unuyorlar. **Birincisi**, parlamenter mücadele biçimi hiç bir zaman temel mücadele biçimi değildir devrimci Marksizmde. Eğer böyle olsaydı, devrimci Marksizm, iç savaş programının temel haline getirmezdi. **İkincisi**, bizde bu mücadele biçiminin temel mücadele biçimi olan devrimci silahı savaşma ivme kazandırmanın, halkın bilinç seviyesini yükseltmenin bir aracı olarak işlev görmesi, bize özgü koşullarımızdan ötürü oldukça güdüktür ve çoğu kez imkansızdır. **Üçüncüsü**, parlamenter mücadele biçimi devrimci olmayan koşullara uygun düşen mücadele biçimidir, oysa bizde süregelen bir devrimci durum tartışmasız ülke gerçekliğimizdir. **Dördüncüsü**, bu biçime fazla bel bağlamamalıdır devrimci liberallerimiz, çünkü bilinir ki, **Liebknecht** daha yılar önce **Reichstag**'ı mutlakliyetin apış arasındaki asma yaprağı olarak adlandırmıştı. Eğer uluslararası devrimci tarihimizden ders alacaksak tabii...

Görülüyor ki, yalnızca bilimsel sosyalizmin parti anlayışında değil, mücadele biçimi fikrinde de devrimci gelenekten kopmuş bulunuyorlar devrimci liberallerimiz. Bu alanda da dolaysızca düzene bağlanmışlardır.

Uluslararası arenada ve ülkemiz devrimci çevrelerinde ciddi bir ideolojik savrulma yaşanıyor, sağa doğru, düzenle bütünleşme çizgisinde bir savrulma. Ulusal devrimci silahlı mücadeleyi tepe noktasına vurduran PKK hareketi bile ulusal devrimci hareketi sağa sıçrayışa heba ederek burjuva reformizmine doğru çubuğun ucunu tersine bükmedi mi? Dünyada sağa yuvarlanış yaşanıyor. Bundan bizdekiler de nasibini alıyor. Kargaşa, kaos, düzensizlik ve uzun yıllar alan bir dalgalanma yaşandı devrimci barikatlarda. Yaşanan bu iç bunalım koşullarına göğüs geremeyenler buldukları yerde daha fazla kalamadılar, yere çöktüler. Kimi dimdik ayakta kalıp yoluna devam ederken, kimi çevrelerde burjuva ideolojisinin baskısı karşısında gevşeye gevşeye, savrula savrula devrimci teori ve partiği düzen içine hapseden yolda en son duruşma ulaşılmış oldular.

Bu yol hiç şüphesiz ki, yasa dışı çekirdeği, devrimci zora dayanan devrimi, temel mücadele biçimi olarak silahlı mücadeleyi, proletarya diktatörlüğünü, mevcut burjuva-feodal aygıtın parçalanmasını redde burjuvazi yararına proletaryayı silahsızlandıran yoldur. Dahası, devrimci hareketin saflarında uç veren kötünününde kötüsü tasfiyecilik yoludur. Bu yola kayanların özellikle devrimci şiddete karşı haçlı seferine girmeleri çok anlamlıdır. Aydınlıklarından sonra **TDKP** geleneğinden sürgün veren legalizm tapınclarını ve partisi sözcülerinin devrimci silahlı mücadele hattında kökleşen devrimci ve devrimci komünistlere karşı aynı frekansta karşı saldırıda bulunmaları tesadüf olmasa gerektir. Buluşulan nokta ortaklık; reform. Paylaşılan payda ayırdır; devrimci liberalizm.

Ne varki, ortak paydayı paylaşmalarına karşın, birbirlerine verip veritirmektende geri kalmıyorlar. Burjuva sosyalizmi vb. eleştirilerle birbirlerine dokundurmadan da edemiyorlar. Aynı pazara seslenenlerde rekabet için bu şart gibi. Kitle pazarı için dalaş, yola gelmez gelenekçi sosyalistlere karşı düzen içilikte uzlaş.

Eh ne demeli. Aynalar aynı, ayrılar ayrı yere...

Ama işin kahredici yanı, bu reformcu gürühün ya da devrimci liberallerin elini hala devrimci değerlerden biçimsel de olsa çekmemiş olmasıdır. Tıpkı öncülleri gibi.

Bunlarda tıpkı Bernstein gibi, düzen içillik tutunmalarına karşın devrimci Marksizmin devrimci yanı hariç Marksizmde yanılmaz. Onu yumuşatarak, bozarak, işe yaramaz hale sokarak ve düzen içine koyarak, Tıpkı Aydınlıkların Maculluğu gibi!

Tuzla Deri işçilerinden patrona uyarı

İstanbul/Özgür Gelecek- Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi, satıldığı söylenen Cihangir Deri fabrikasının tekrar faaliyete geçtiğini ve bu yolla daha önce işten çıkarılmış olan işçilerin haklarının gaspedildiğini 25 Kasım günü yaptığı bir basın açıklamasıyla kamuoyuna duyurdu. Tuzla Deri-İş Şube Başkanı Musa Selvi, '94 yılı Aralık ayında Cihangir Deri fabrikasından sendikalı oldukları gerekçesiyle işten çıkarılan işçilerin haklarını geri alabilmek için 8 ay boyunca direndiklerini, işverenine ise buna karşılık, "fabrikayı satıyorum" dediğini, fakat bir süre sonra fabrikanın tekrar faaliyete geçtiğini ifade ederek, fabrikada sigortasız, sendikasız geçici, süreli işçi çalıştırıldığına dikkat çekti. Selvi, Cihangir Deri fabrikasının tekrar faaliyete geçmesiyle birlikte daha önce işten çıkarılan işçilerin haklarının işveren tarafından gaspedildiğini belirterek, yaşanan sorunlara kalıcı bir çözüm getirilmesini, aksi halde sendika olarak daha farklı eylem biçimlerine gideceklerini vurguladı. Yaklaşık 1500 deri işçisinin katıldığı basın açıklamasında, "İşçilerin Katili Patron-Ağa Devleti!", "Birlik-Mücadele-Zafer!", "Gelecek Ellerimizdedir!", "Yaşasın İşçilerin Birliği!" sloganları atıldı. Basın açıklaması deri işçilerinin sanayi sitesi içerisinde bir süre yürümelerinden sonra sona erdirildi.

Direnisteki işçilere patron-polis gözaltısı

İzmir/Özgür Gelecek- İzmir Ambarlar'da bulunan Çimentaş Firması'nın taşeronluk görevini yaptığı Gerçek İnşaat Firması geçtiğimiz aylarda sendikalı oldukları gerekçesiyle 40 işçinin işine son vermişti. Ardından protestolar ve direnişler yaşandı Gerçek İnşaat'ta. Atılan işçilerin direnişi sürdürdüğü bir aşamada Gerçek İnşaat Firması'nın patronu Durmuş Öztürk'ün işbirliğiyle, düzenin bekçileri faşist polisler 7 Aralık günü işçilere saldırarak gözaltına aldılar. Bornova Adliyesi'ne çıkarılan işçiler hakkında tutuklama kararının çıkarılmasını isteyen savcının tüm gayretlerine rağmen, işçiler tutuksuz olarak yargılanmak üzere duruşmaları 8 Ocak 1996 tarihine ertelendi. Bununla ilgili olarak Nakliyat-İş Sendikası İzmir Bölge Temsilcisi Yusuf Gençler yaptığı açıklamada, polis-patron işbirliğini kınayarak, işverenin tüm baskı ve gözdağına rağmen hak alma mücadelelerinin devam edeceğini belirtti. Ve işçi sınıfını direnişçi işçilere destek olmaya çağırıldı.

TÜRK-İŞ'in SATTIĞI MEVSİMLİK İŞÇİLER:

"Ne Barut, ne Meral ikisi de işçi düşmanıdır"

Türk-İş Genel Kurulu'na girmek isteyen Köy Hizmetleri Genel Müdürlüğü bünyesinde çalışan mevsimlik işçiler, devletin (ve artık sendika ağalarının da) kolluk güçleri tarafından engellendi.

Ankara/Özgür Gelecek- Köy Hizmetleri Genel Müdürlüğü bünyesinde çalışan mevsimlik işçiler, çalışma sürelerinin ilk önce 9 aya, daha sonra 6 ve en son olarak da 4 aya düşürülmesini, 27 ekimden sonra iş akitlerini askıya alınmasını protesto etmek ve kadrolu işçi statüsünü kazanabilmek amacıyla 7 Aralık 1995 tarihinde, Türk-İş Genel Merkezi'nde açlık grevine başladılar. Türk-İş Genel Kurulayı'nın ilk gününde kurultay salonuna girmek isteyen işçiler, devletin (ve artık sendika ağalarının da) kolluk güçleri tarafından engellendi. Ertesi gün Devlet Su İşleri (DSİ) Toplantı Salonu'nda yapılan kurultaya alınmayınca, binanın önünde bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamada "Sendika ağaları, 1995 yılında gizli bir protokol imzalararak, mevsimlik işçileri kadrolu işçilerden ayırdılar. Türkiye genelinde herkesin aldığı % 51'lik 4. altı ay enflasyon farkını sadece biz köy hizmetleri mevsimlik işçileri alamadık. Bu yıl imzalanan sözleşmede, ücretlerimiz ilk yılda 1994 yılının yevmiyesine 16 bin 666 lira zam yapıldı.

Ve son maddeye geçici bir madde konularak şöyle denildi: '1995 yılında belirli süreli hizmet aktine istinaden çalıştırılan ve halen hizmet akti askıda olan işçilerden işveren hizmetine ihtiyaç bulunmayanların Ocak 1996 yılında belirli süreli hizmet aktine istinaden çalıştırılan ve halen hizmet akti askıda olan işçilerden işveren hizmetine ihtiyaç bulunmayanların Ocak 1996 ayından itibaren yasal hakları ödenerek, hizmet akti ilişkileri sona erdirilir.' Fakat bu yasal haklarda, özellikle yevmiyeleri 1994 yılı yevmiyelerine bakılarak yapılacaktır" diyen işçiler, Bayram Meral'in protokole imza atarak 46 bin 500 mevsimlik işçiyi, sendikaya üye olan herkesin faydalandığı toplu iş sözleşmesi kapsamında bırakarak sattığını belirttiler.

Basın açıklaması sona erdikten sonra, polisin dağıtım uyarısına rağmen dağılmayarak Bayram Meral'i beklemeye başladılar. Bu sırada öğle yemeği için dışarıya çıkan delegeler, tam karşılarında oturma eylemi yapan işçileri görmekten gelerek, aceleyle arabalarına binip uzaklaştı-

lar. Bayram Meral'in dışarı çıkmasıyla işçiler hep birlikte "Mevsimlikler Burada, Bayram Meral Nerede" sloganını atmaya başladılar. Bunun üzerine işçilerin yanına gelen Bayram, hak alma mücadelesinde işçi sınıfının örgütlülüğünün ifadesi olan sendikayı harekete geçirmesi gerekirken, sanki bunun, bugünün bilincinde değilmişcesine, hakların alınabilmesini bu hükümetin devrilmesine bağlayarak "Ben sizin için başbakana bile gittim. Benim gücüm sizin gücünüz neyse o kadardır. Sizin hakkınızı vermeyen bu hükümettir. Bu hükümet başta olduğu sürece siz hakkınızı alamayacaksınız" dedi. Bayram Meral'in topu hükümete atması üzerine işçilerden biri "Protokole imza atan siz değil miydiniz?" deyince Meral protokolden habersiz gibi davrandı. İşçilerin Türk-İş Genel Merkezi'nde açlık grevine başlayacaklarını söylemesi üzerine Meral "Türk-İş Genel Merkezi'nde sesinizi duyuramazsınız. Gidin Başbakanlığın önünde eylem yapın, orada olmazsa Yol-İş'e gidip orada oturun" diyerek, Türk-İş Genel Merkezi'nde yapılacak olan açlık grevinin kendisinin aleyhine bir propaganda olabileceğinin hesaplarını yaparak, işçileri olabildiğince Türk-İş binasından uzak tutmaya çalıştı. Fakat Meral'i dinlemeyen işçiler, Genel Merkez'e giderek açlık grevine başladılar. Ertesi gün yeniden Türk-İş Kurultayı'na giden işçiler, giriş kapısının önünde Türk-İş Danışmanı Yıldırım Koç'un "içeriye sakın almayın" emriyle çevik kuvvetler tarafından sarıldı. Dövülerek toplantı salonundan uzaklaştırılan işçiler "Açız, Açız" diye bağırarak başladılar. Bir bayan işçi ise fenalaşarak baygınlık geçirdi. Tabii işçilere yapılan saldırıdan, olayı görüntülemek isteyen basın da nasibini aldı. Gazetemiz Öz-

gür Gelecek ve Alinteri muhabirleri dövülerek, resim çekmeleri engellenmeye çalışıldı. Bu saldırıda Özgür Gelecek muhabirimizin fotoğraf makinasının flaşı kırılarak filmlerine zorla el konuldu. Saldırıdan sonra toplantının yapıldığı DSİ binasının önünde basın açıklaması yapan işçiler "Kendilerine işçi önderiyim diyenler aslında işçi düşmanıdır. Ama biz mevsimlik işçiler olarak sendika ağalarına güvenmemeyi öğrendik. Ne Faruk Barut, ne de Bayram Meral, ikisini de istemediğimizi bir kez daha haykırıyoruz." diyerek, bugün aç olan, sokağa atılan kendileri olduğunu, ama yarın sıranın Devlet Su İşleri, Karayolları, Tarım-Orman bünyesinde çalışan bütün mevsimlik işçileri de etkileyeceğini belirttiler.

Açlık grevini sürdüren işçiler, 2 Ekim günü saat 05.00 sıralarında Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral ve Teşkilatlandırma Sekreteri Sabri Özdeş'in "İşçileri Genel Merkez'den çıkarın" yazılı talimatı üzerine 50 kadar çevik kuvvet ve sivil polis tarafından yaka-paça sürüklenerek, zorla polis otobüsüne bindirilip, terminale bırakıldılar. Bunun üzerine Harb-İş Genel Merkezi'ne giden işçiler bir basın açıklaması yaptılar.

Yapılan basın açıklamasında "Biz mevsimlik işçiler, sorunlarımız çözülmediği sürece Bayram Meral'in koltuğunun altında çivi olmaya devam edeceğiz. Bugün gidiyoruz ama en kısa sürede daha güçlü bir şekilde gelerek sendika ağalarının hepsinden hesap soracağız" dediler.

Gazetemiz yayına hazırlanırken, Harb-İş Genel Merkezi'nde olan işçiler, etrafı sarmış olan sivil polislerin kendilerini gözaltına alabileceğini düşünerek dışarı çıkmıyorlardı.

İnsan, haklarıyla insandır

İzmir/Özgür Gelecek- 9 Aralık günü İzmir İHD'de toplanan yaklaşık 100 kişi, İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin kabul edilmesinin 47. yıldönümünü kutladılar. Gerçi, kutlama kelimesi Türkiye gerçekliğine pek uymuyordu. Zira, köylerin yakıldığı, insanların zorla göç ettirildiği, işkencelerin, katliamların ayyuka çıktığı bir ülkede İnsan Hakları Haftası'nı kutlamaktan öte İnsan Hakları İçin Mücadele Etmek daha anlamlı ve bir o kadar da gerekli olan bir kavram haline geldi.

Toplanan kitle, üzerlerinde gözaltımda kaybedilen insanların resimlerinin bulunduğu önlükleri giyerek Cumhuriyet Meydanı'na kadar yürüdü. Meydanda bir basın açıklaması yapan İHD İzmir Şubesi Başkanı Ahmet Turan Demir; "1948'de kabul edilen BM'nin Evrensel İnsan Hakları Bildirgesi'nde TC'de işkencenin önlenmesi sözleşmesini imzaladı. Ama işkence yaygın ve aleni bir şekilde uygulanmaktadır." dedi. Ve devamında şunları ekledi: "Devlet Fırtınası kentlerinde kaybolan bir tek kişinin hesabını vermek zorundadır" di-

yen kişinin cumhurbaşkanlığı makamına oturduğu şu günlerde, sayıları yüzlerle ifade edilen insan, evinden, işyerinden ve sokaktan alınıyor, katlediliyor, kayıp ediliyor. İfade bir 'ben devletin başyım' diyerek böbürlenmiş kişinin sesi çıkmıyor." Açıklama sırasında kitle sık sık "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!", "Faşizme Karşı Omuz Omuza!" sloganlarını attı. Ko-

nuşmasında Kürt sorununa da değinen Demir, onlarca yıldır süren bu kirli savaşta oluk oluk insan kanının aktığını belirterek, kanla beslenen bu mihrakların hala daha çok kan ve can istediğini söyledi ve işlenen bu cinayetlere karşı hep birlikte elele, omuz omuza mücadele edilmesi gerekliliğini anlattı.

Hafta nedeniyle İHD bünyesinde bir dizi eylemlilikler ger-

çekleştirilmesi planlanıyor. Bu eylemliliklerde halkımız katılımcı olmalıdır. Elbetteki bu katılım sınıf bilinciyle yapılsa anlam kazanacaktır. Çünkü, sorunların kaynağını hedeflemeyen, günlük çözümler peşinde koşan bir hareket başarı elde edemez. Önemli olan neyi, niçin ve hangi amaçla yaptığınıdır. İnsanlık suçu işleyen, insanları topluma ve kendi sorunlarına yabancılaştıran faşist diktatörlüktür. Verilecek olan mücadelede faşizmi hedeflemelidir.

Tüm Maliye-Sen: "Sürgüne hayır!"

İzmir/Özgür Gelecek- 7 Aralık günü Tüm Maliye-Sen üyesi yaklaşık 60 kişi Konak Defterdarlık binası önünde bir basın açıklaması yaptı. Açıklamaya alkışlarla başlayan kitle, "Sendika Üzerindeki Baskılara Son!", "İşçi-Memur Elele, Genel Greve!" sloganlarını atarak aynı içerikte dövizler açtı. Tüm Maliye-Sen adına açıklama yapan Ramiz Sağlam, 1995'in Mart ayından bu yana sendika genelinde gerçekleştirilen tüm eylemlerin nedeniyele geniş bir sendikaların açıldığını ve 4'ü şube yönetim ku-

rulu üyesi, 5'i işyeri temsilcisi olmak üzere 9 kişinin geçici görev adı altında Büyük Şehir Belediyesi'ne gönderilerek kurumdan uzaklaştırıldığını belirtti. Basın açıklamasının ardından kitle beraberinde getirdiği siyah çelengi Defterdarlık binası önüne bırakarak dağıldı.

Sendikasızlaştırmak, sürgün etmek, devlet güdümlü sendikalar aracılığıyla çatlaklar oluşturmaya çalışmak, patronların başvurduğu en bariz yöntemlerden bir kaçıdır. Amaç, görev alanındaki eylem atmosferini kırmak, gözdağı yara-

arak sindirmeye çalışmaktır. Büyük Şehir Belediyesi'nde haklarında soruşturma açtıkları işçileri daha rahat denetleyebileceklerini ve kontrolleri altında tutabileceklerini düşünen patronlar bir gerçekçi gözardı ediyorlar. Yaşamın olduğu her yerde haksızlığa karşı mücadele etmek kaçınılmazdır. Siz sömürdükçe, ezdikçe, size olan öfkenin boyutu da, karşı koyuşta o oranda artacaktır. Yaşamınızı devam ettirebilmek için başvurduğunuz her faşizan yöntem beraberinde sizin sonunuzu da yaklaştırıyor. Yeter ki, bizler kendimizi proleter sınıf bilinciyle donatalım ve unutmayalım ki, baskılar karşısında susanlar onurlu yaşayamazlar.

Devrimciler faşist geceye izin vermedi

İsviçre/Özgür Gelecek- 18 Kasım 1995 tarihinde MHP'li faşistler TC. konsolosluğunun desteğiyle Arau Lenzburg'da bir gece düzenleme girişiminde bulundular. Devrimcilerin ve demokrat çevrenin yoğun tepkisi sonucu geceleri iptal edilince, Züriç'te buldukları bir salonda gizlice aynı geceyi yapmayı planladılar. Geceyi yaptırmamaya kararlı olan devrimciler, gecenin yapılacağı gün olan 18 kasım da geç vakit haber almalarını rağmen gecenin yapılmasını engellemek istediler. Öte yandan, gece yapma düşüncesinden ziyade, oraya protesto etmek amacıyla gelecek olan devrimci-demokrat insanları pusuya düşürerek saldırma hazırlığına giren faşistler, protestocuların daha salona girmeleri aşamasında konsolosluk görevlileriyle birlikte hareket ederek kitlenin üzerine ateş açtılar. 4 devrimci açılan ateş sonucu çeşitli yerlerinden yaralandı. İsviçre polisinin müdahale etmesi sonucunda saldırganlar yakalanırken, 150 kişilik protestocu kitle dağılmayarak sloganlar eşliğinde saldırıyı kınadılar. "Kahrolsun Faşist Diktatörlük!", "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma!", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak!" sloganlarını atan kitle polisin müdahalesi ile karşılaştı.

Gerçek suçluların konsoloslukla işbirliği içerisinde girecek devrimci-demokrat insanlara ateş açan faşistlerin olduğunu haykıran kitle olay yerinden ayrılmayarak, sloganlarını atmaya devam etti. İsviçre polisi bunun üzerine göz yaşartıcı bomba, plastik mermi kullandı. Olay yerinde

görülen Audi marka, diplomat plakalı ve silah taşıdığı tespit edilen arabadan da anlaşılacağı gibi, konsolosluk ve MHP'li faşistler birlikte gece adı altında bu provakasyonu örgütlemişlerdir.

Olayların akabinde harekete geçen faşist Türk basını eşyanın doğası gereği tam bir çarpıtma ve gelişmeleri Türk-Kürt çatışması olarak gösterdi.

Faşist TC. Türk ve Kürt düşmanlığı yaratmaya, Türk işçi ve emekçilerini ırkçı, şovenist demogoji ile yürüttüğü kirli savaşa ortak etmeye çalışıyor. Bunun için de sivil faşist örgütlenmelere önemli roller biçiyor. İnsanlıktan çıkmış bu hayvan sürüleri örgütlenip sokağa çıkıyor. Yıllardır T.Kürdistanı'nda MİT, JITEM, Özel Tim, Kontr-Gerilla olarak örgütlenen sivil faşist çeteler mazlum halkı, ulusal ve sınıfsal bağımsızlık mücadelesi veren gerillaları insanın aklına gelmeyecek en barbar ve vahşi yöntemler kullanarak katliyor. Bu cinayet mangaları aynı işlevini metropollerde de gösteriyor; direniş ve grevdeki işçilere, okullar ve mahallelerdeki devrimci-demokrat insanlara saldırıyor. Futbol maçları, asker cenazeleri ırkçı gösterilere dönüştürülerek gövde gösterilerinde bulunuyorlar.

Sivil faşistler cinayetlerini, saldırılarını sadece Türkiye ve T.Kürdistanı'nda sürdürmekle kalmıyor, aynı zamanda yurtdışında da Türk konsoloslukları aracılığı ile yurtsever ve devrimcilere yöneliyorlar. En son örnek; Züriç'te yaşandı. Bu insanlık düşmanlarının Neo-Nazi faşistleriyle hiç-

bir farkı yoktur. Zira, aynı ırkçı ideolojinin temsilcileridir. Nasıl ki, daha dün Almanya'nın Solingen ve Möln kentlerinde Neo-Nazi faşistleri insanları yakıp katletti ise, Türkiye'de de sistem beslemeli faşistler Çorum, Sivas, Maraş ve Malatya'da aynı katliamları, aynı amaçla işledi ve işlemeye devam ediyor.

Yurt dışında oluşturulan Faşizme ve Irkçılığa Karşı Güçbirliği Platformu 29 kasım günü yaptıkları basın açıklamasında olayı kınayarak şunları söylediler: "Emeğin ve özgürlüğün düşmanı olan bu devlet tam bir terör aygıtıdır.

Besleyip ortalığa saldıran sivil faşist çeteleri aracılığıyla terörü yaygınlaştırıp kendi terörünü meşrulaştırmak istiyor. (...)

Sivil faşist çetelere karşı mücadeleyi sömürücü devlete karşı mücadeleyle birleştirelim ve onların anladığı dilden haklı ve meşru devrimci şiddet ile bu saldırıları geri püskürtelim. Emek ordusunun bireyleri arasında gerici, ulusal düşmanlıklar yaratmaya çalışanların heveslerini kursaklarında bırakalım. Bunun için devrimcilerin yanında Devrim ve Sosyalizm bayrağı altında birleşelim."

Muhabirimizden izlenim

Faşistlerin organize etmeye çalıştığı geceye mücadele eden devrimci-demokrat çevrelerin protestosu yankısını buldu; hem gece gerçekleştirilemedi, hem de faşistler kamuoyunda teşhir oldular.

Bu olayda en çok dikkatimi çeken bir yanı kısaca aktarmak istiyorum.

Orta yaşın üstünde Proletarya Partisi'ne gönül vermiş bir ihtiyaç delikanlı bu olayda en önde cesaretle yürüyor ve gırtlığı yirtılırcasına sloganlar atıyordu. Sivil faşistler ve konsolosluk görevlilerinin ateş açmasıyla birlikte ilk yaralanan kişi de kendisi oldu. Yaralanmasına rağmen olay yerini terk etmek istemiyordu. Arkadaşlarının ısrarı ve zorlu ile oradan alındı ve bir arabaya bindirilerek hastaneye götürülmek istendi. O ise haykırmıyordu; "Beni bırakın, benim bir şeyim yok. Siz faşistlerin üstüne yürüyün, geri adım atmak yok. Bunlara gece yaptırmayacağız, bugün burada

ölsekte faşizmi yeneceğiz." İhtiyaç delikanlı bu tavrı tüm arkadaşları arasında hayranlık uyandırmakla birlikte, güç ve moral de kazandı. Kendisini hastanede ziyarete gittiğimizde ise, aynı soğukkanlılık ve cesaretle şunları söyledi: "Hitlerin torunları insanları öldürüyor. Sınıf mücadelesinde yaralanan da olur, ölen de. Kavgayı gerektiriyor." Ve arkasından gözlerimizin içine bakarak, "Başka ölen ya da yaralanan var mı?" diye sordu. Olmadığını söylememiz üzerine rahatlayarak, "Ben iyiyim, gidin işinize, gücünüze bakın, gerisi önemli değil." dedi.

Mücadelenin yaşı yoktur. Önemli olan; devrime yürekten inanmak ve hayat felsefesi haline getirmektir. Üzerine ölü toprağı serilmiş, yaşamdan umudunu kesmiş ve gözlerini dünyaya kapayanların 60 yaşındaki devrimcinin haykırışlarından çıkaracağı dersler vardır.

Elbistan'da yayla yasağı

Elbistan/Özgür Gelecek- Maraş'ın Elbistan, Göksun, Pazarcık, Nurhak, Ekinözü ve Afşin ilçelerine bağlı dağ ve orman köylerinde, asker-korucu ve özel timleri tam bir terör estiriyor. Bölgeye büyük askeri yığınak yapan TC, dağları ve ormanları didik didik arayarak gerillaların kışın barınma olanaklarını ortadan kaldırmayı amaçlıyor. Bölgede yaşayan köylüleri ise gerillalara yardım ettikleri gerekçesiyle gözaltına alıyor ve düzmece senaryolarla tutukluyor. Ayrıca, gerillaların geçiş yolu olarak kullandıklarını iddia ettikleri Malatya, Kürecik ve Nurhak yaylalarında "yayla yasağı" koyarak köylülerin geçimlerini sağlamak amacıyla yetiştirdikleri hayvanlara, gerillalara ait olduğu gerekçesiyle el koyuyor.

Kargo işçisine Vali engeli

İstanbul/Özgür Gelecek- 9 aralık günü Zafer Sineması'nda yapılması planlanan "Araş Kargo Greviyle Dayanışma Gecesi" Valilik tarafından seçimler nedeniyle gösterilerek engellendi. Direnişteki işçilerin halkla bütünleşmesi ve eylemlerinin haklılığını bir kez daha kamuoyuna duyurması amacıyla gerçekleştirilmeyi düşündükleri dayanışma gecesi Valilik tarafından seçimler bahane edilerek henüz belli olmayan, seçim sonrası bir tarihe ertelendi. Bunun üzerine Nakliyat-İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu 8 aralık günü yaptığı basın açıklamasında; "İstanbul Valiliği'nin yasal ve hukuki hiçbir gerekçeye dayanmayan bu tutumunu protesto ediyoruz." dedi.

Partizan Sesi 30.sayısında okur sayfasında alaycı, küçümseme ve yaptıklarını hoş gösteren bir üslup ve belirlemeyle, "Silahsızlandırmışlar" başlığıyla yeni inciler döktüren Partizan Sesi bu tavrıyla teşhir olmuşluğunu kitlelerin nezdinde bir kez daha ilan etmiş oldu. Her derginin bir siyasal yönelimi ve çizgisi vardır. Doğru görmediğini yayınlamayacağına göre, Partizan Sesi'de bu yazıyı doğru görmüş olacak ki, okur imzasıyla da olsa yayınlamıştır.

Siyasal olarak dürüst olmak her şeyin başında gelir. Yalan, çarpıtma ve demogojilerin hiçbir siyasal yapıya bir şey kazandırmadığı defalarca ispatlanmıştır. Bakın siz darbeciler Nisan 1994'de parti içinde yaptığınız darbe sonrası çuval dolu yalanlar söylediniz. Çarpıtma ve demogojiler yaptınız. Bunların hiçbirini sizi kurtarmadığı gibi, ürettiğiniz yalan ve demogojilerle her geçen gün batağa saplandınız. Kitleler devrimci kamuoyu ve parti tabanı sizin ne mal olduğunuzu çok kısa sürede anladı. Ve bütün hayalleriniz ve planlarınız suya düştü. Neler yapmadınız ki, "gelmediler", "kaçtılar", "Konferansta konuşmadık", "MK çözülecekti", "Bunları bir iki kişi destekliyor" vb. vb. bu tür açıklamalarınızla kamuoyunda yalan üreten araştırma kurumu gibi çalıştınız. Keza, saflarınızda kalan kitlelerin gözünün içine baka baka onları da kandırdınız. Örnek mi istiyorsunuz; MK 2.Toplantısında MK'nın kendi kendisine ağır ihtar cezasını YD'da basılan "İKK" da MK kendisini partiye sunmüstura çevirerek, kitleleri kandırmadınız mı? Korsan Partizan'da doğru karar basıldı, tepkiler gelince önce yazım hatası dediniz. Aynı şeyi bir sonraki MK toplantınızda doğrulamak durumunda kaldınız ve yaptığınız yalan konusunda kitlelere öz eleştiri dahi vermediniz. Bunları çoğaltmak ve örneklendirmek saymakla bitmez.

Yazının hemen başında "çaplarına uygun olarak ancak ve ancak yurtdışında çıkarabildikleri 'Özgür Gelecek'te yayınlanan" diye devam eden çarpıtma ve yalan söyleyebilirsiniz, bir siyasal yapı kendisi yapınca doğru başkası yapınca yanlış belirlemesine girdiği andan itibaren

Kolektif

Hayrettin Hanoglu

Darbecilerden yeni inciler ve bir hatırlatma; ne zaman adam olacaksınız?

baren siyasal olarak tükenmiş demektir. Büyük konuşup küçük düşünmek daima sizin kaderiniz olmuştur. Ö.G yurtdışında çıkmıyor. YD basılıyor. Bunlar birbirinden ayrı şeylerdir. Ve neden YD'da basıldığını en az bizim kadar Partizan Sesi'de biliyor. Son birkaç sayıdır Partizan Sesi'de yurtdışında basılıyor (veya sizin deyişinizle çıkıyor). Ö.G, PS ve diğer dergilerin yurtdışında basılmasının nedeni, TC'nin sosyalist ve devrimci basın üzerinde yaptığı baskılarla direkt ilişkilidir.

Diğer yandan silahları gasp edilen insanlara karşı takınılan tavrın savunulmasına gelince; silahların gasp edilmesine tüm darbecilerin alkış tuttuğunu biliyoruz. Bu tavır ve benzer olaylar darbeci ve tasviyeci hizip tarafından başından itibaren uyguladıkları ve savdukları bir görüştü. Bunu savunan sizler fırsat buldukları pratikte geçirmekten geri kalmadınız. Her söyleminizde devrimciler arası şiddete karşı olduğunuzu söyleyip, büyük pozlara bürünen sizlerin gerçek düşüncelerinizin böyle olmadığını defalarca ispatladınız. Sırf daha çok teşhir olmamak için devrimciler arası şiddete karşı demekten öteye gitmediniz. Daha yakın zamanda MKP içindeki kopmadık ve yine DHKP/C'nin Hıncıverdi dağındaki devrimci arkadaşları tartışmalarında ve ortak çıkarı bildirilere koyduğunuz imzaların daha mü-

rekkebi bile kurmadı. Çarşaf çarşaf bildiri yayınlayarak devrimciler arası şiddeti reddeden tavrınızla çalışıyor ve kamuoyunu aldatıyorsunuz. Tabii şunuda hemen belirtelim ki, şiddet tutumu sadece size özgü bir olayda değildir. Devrimci hareket içinde bu hastalığa kapılmış yapıların sayısı her geçen gün artıyor. Halk kitlelerle arasında nefretle karşılaşan bu durum, sadece nefretle kalmıyor, sizin gibilerin yüzünden halkın devrimcilerle olan güvenide kırılıyor. Şiddeti uygulayan siz ve sizin gibiler bu yükün altından kalkamayacak, ezileceksiniz. Halk sizleri cezalandıracaktır. Tıpkı 7 insanın silahını aldıktan sonra köylülerin siz darbecileri yuhladığı gibi. Sizin söylediğiniz gibi L ve N'in toplamı 150-200 kişi değil de, 2500 kişi olsun, bu bile objektif olarak yaptığınız karşı devrimci hareketi aklar mı? Ve üstelikte MK kararınız olan silahların alınmayacağı kararı olmasına rağmen. Kendi aldıkları karara kendileri uymayan, bunu diğer savaşçılara uygulamayan bir önderlik nereye kadar gidebilir.

Bir de Mao'cu kesiliyorsunuz. hiç olmazsa o büyük ustanın adını ağzınıza almayın. Siz sözde Mao'cular bakın o büyük usta ne diyor; "Nerede bizimle işbirliği yapmak isteyen demokratik partiler ya da kişiler varsa komünistler için doğru olan tutum, sorunları onlarla görüşmek ve birlikte çalışmaktır" der. Ama siz ne yaptınız? Sizinle görüşen o insanlara tuzak kurarak silahlarını gasp ettiniz. Düşmana yem olarak sundunuz. Bu insanlar katledilseydi, bu size ne kazandıracaktı, hiç düşündünüz mü? Bu kafayla yarın es kaza halkın birleşik cephesini yaratsanız nasıl davranacağınızı şimdiden merak ediyorsunuz.

Tehditle devam eden yazının son bölümünde ise, "Evet beyler sıkıntınız, sıranın size de geleceği korkusu". Böyle bir korkumuzun olmadığını çok iyi biliyorsunuz. Öyle kendinizi dev aynasında da görmeyin. MKP/Mİ'nin gerçek savunucuları ve onun bilimsel görüşleri doğrultusunda ilerleyenlerin kimler olduğuna tarih tanık olacaktır.

FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN YENİ OYUNLARINI BZ

Sandık başına de

Hergün yeni bir olasılığın, yeni bir belirsizliğin ortaya çıktığı bir ortamda derin karmaşalar ve çekişmeler içinde 24 Aralık Erken Genel Seçimleri'ne doğru bir gidiş yaşanıyor. Tüm bu yaşananlara proleter sınıf bakış açısıyla yaklaşmak ve sorunları, süreçleri ve yönelimleri ile birlikte ele almak zorundayız. Salt bugüne, bu ana sıkışmak, bakış açısını ve tarihselliği yitirmek bizi bağımsız tavrımızı geliştirmekten alıkoyacağı gibi yaşananlar karşısında çözümsüz kalmamızı (ya da çözümsüzlüğün çözümlerine sarılmamızı) da getirecektir. Bu nedenle sorunu en azından 20 Ekim 1991 Genel Seçimleri'nden bu yana ele almak ve bu ele alış içerisinde sorunun etrafında döndüğü temel kavramları kısaca da olsa bir kez daha açıklamak yararlı olacaktır.

20 Ekim 1991'den 24 Aralık 1995 Seçimleri'nin gündeme gelişine değin yaşananlara genel bir bakış

"21 Ekim Sabahı Yeni Bir Türkiye". 20 Ekim 1991 Seçimleri'nde DYP'nin sloganı işte buydu. Doğrusu diğer hakim sınıf partilerinin vaatlerinin de bundan aşağı kalır yanı yoktu. "Demokratikleşme", "Herkes İki Anahtar", "Olağanüstü Halin Kaldırılması", "Koruculuğun Dağıtılması", "Düşünce Özgürlüğü", "%10'un Altında Enflasyon", "Maaşlara Enflasyonun Üzerinde Zam", "Memura Sendika Hakkı", "Herkes İş, Herkes Aş", "Şeffaf Karakollar", "Yolsuzluk yapanlardan Hesap Sorma", "Değişim", "Yenilenme"... tüm hakim sınıf partilerinin o günkü vaatlerinden yalnızca ilk anda akla gelenleri. Sözün özü; halktan oy alabilmek için halkın özelemlerine, umutlarına hitab edebilecek herşey vaat edildi. Emperyalizmin uşağı hakim sınıfların temsilcisi olan partiler nasıl oluyor da halkın özelemlerine, umutlarına hitab edebilecek vaatlerde bulunabiliyorlardı? Halkın üzerindeki her türlü zulmün, sömürünün sorumlusu olanların partileri nasıl oluyor da demokrasi, refah, özgürlük vaat ediyorlardı? Bu sorunun yanıtı komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının seçime niye ihtiyaç duydukları, seçime niye başvurduklarında aranmalıdır. Sömürüye, zulme ve tahakküme dayanan düzenlerde hakim sınıfların seçime ihtiyaç duymalarını zorunlu kılan esas etmen (parlamentar maskeyi sürdürmeyi hedefledikçe) halk düşmanı politikaları uygulayarak kendilerine hizmet eden partilerin hükümetteki bölümünü yenileyip, halka bir değişiklik olduğu havasını vermek, halkın tepkilerini törpülemek, içini boşaltmak ve kendi çıkarlarına daha iyi hizmet edecek, daha az yıpranmış, daha az teşhir olmuş, hakim sınıf klikleri arasındaki mücadeleyi ve dengeyi daha iyi yansıtan "yeni" partileri hükümete getirmektir.

Hükümetlerin görevleri ise halkı olabildiğince oyalarken ve aldatırken hakim sınıfların çıkarlarına hizmet eden politikaları tüm güçleriyle icraata dökmek, zenginliklerine zenginlik katmak, emperyalist efendilerine daha çok ve daha çok kaynak

aktarmaktır. Oyalamanın ve aldatmanın kar etmediği yerde halka karşı en azgın zulmü ve baskıyı uygulamak, en pervasız katliamları gerçekleştirmektir. Emperyalizme göbekten bağımlı komprador burjuvaların ve büyük toprak ağalarının faşist diktatörlükle yönettikleri yaşadığımız topraklar da seçimlerin ve hükümetlerin işlevleri böyledir. Hatta en önemli konularda icrayı gerçekleştirme fonksiyonu Milli Güvenlik Kurulu (MGK) ve devletin gizli çekirdeğine mensup bürokratlarca devralınmış, böylece hükümet iyice göstermelik, seyirlik bir hal almıştır. Böylesi bir düzenin partilerinin seçim ortamında halkı aldatmak için her türden vaadi ileri sürmesinden daha doğal birşey olamaz. Vaatler nasılsa tutulmayacak hatta tam zıtları uygulanacaktır.

Emperyalistlerin ve hakim sınıfların 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası sonrası gözdesi olan ANAP, Kürt Ulusal Mücadelesi'nin yansıma özellikle işçi sınıfı olmak üzere diğer halk kesimlerinin yaygın eylemlilikleriyle de sarsılmaya başlanınca yukarıda sözünü ettiğimiz politikalar doğrultusunda yıpranan atı değiştirmek, bozulan makyajı yenilemek, halkın tepkilerini yumuşatmak, yeni beklentilere sürükleme hakim sınıfların çıkarlarına hizmet edecek politikaları daha iyi uygulayabilecek bir hükümeti iş başına getirmek amacıyla 20 Ekim 1991 seçimleri gündeme getirildi. Seçim dönemi de hakim sınıf partileri tarafından aynı amaçlarla kullanıldı. Vaatler vaatleri izledi.

Sonuçta, emperyalizmin ve hakim sınıfların çıkarlarına hizmet edecek politikaları en iyi biçimde uygulayabilecek hükümet olarak DYP-SHP koalisyonu öngörüldü ve yaşama geçirildi. İkiside uzun süredir muhalefette olmalarının avantajıyla yıpranmışlardı, SHP sosyal-demokrat görünümüyle halk kitlelerini uyutmada etkili olabilecekti, DYP demokratik söylemde SHP'yi bile sollamıştı. Velhasıl kelam emperyalistler ve hakim sınıflar için en iyi hükümet modeli buydu. Onlar her yönüyle derinleşme eğilimi gösteren ekonomik ve siyasi krizi kendi çıkarlarına en uygun biçimde yaşamak için bu hükümetten çok şey bekliyorlardı. Bu nedenlerle hakim sınıf klikleri arasında geniş bir mutabakat sağlanarak DYP-SHP hükümetine destek sunuldu. Hakim sınıfların yalan üretme ve vayma makinası medyaları DYP-SHP ko-

alisyon protokolünü "Devrim Gibi" manşetleriyle halka yutturmaya çalışırken, tüm kalemşörleri hükümete desteklerini sunuyorlardı, diğer partilerin en açık amigoları en fazla "sorumlu muhalefet" çizgisindeydiler. Tüm bu desteklerin ardındaki gerçek emperyalistlerin ve hakim sınıfların DYP-SHP hükümetinin önüne koyduğu görevlerin kendilerince yakıcı öneminden ve zorluğundandı. Kürt Ulusal Mücadelesini bertaraf etme ve emperyalizmin "Yeni Ekonomik Düzen"ine uygun ekonomik politikaları (özellikle özelleştirme alanında) uygulama ve bu politikaları uygularken halkın gözünde "umut" olma konumunu koruma ve sürdürme bu hükümetin önüne emperyalistlerce ve hakim sınıflarca konmuş temel görevlerdi.

DYP-SHP hükümeti, demagojik vaatlerinin, hakim sınıf kliklerinin geniş mutabakatla verdikleri desteğin ve özellikle SHP'nin hükümette olmasının ileri kitlelerde oluşturduğu beklenti havasının etkileriyle icraatının ilk günlerinde başarılı olacağı balonunu şişirdi de şişirdi. Ama derinleşen ekonomik ve siyasi krizin emperyalistlerin ve hakim sınıfların çıkarlarına en uygun bir tarzda atlatılması amacı ve göreviyle hükümette olan DYP-SHP(CHP) koalisyonunun bu amaç ve görevlere uygun bir tarzda giriştikleri icraat adım adım bu hükümetin geniş halk yığınlarınınca teşhirini getirdi. Başta Kürt Ulusal Mücadelesi olmak üzere tüm toplumsal muhalefeti ezme amacıyla yürürlüğe sokulan "Topyekün İmha Politikası"yla Türkiye Kürdistanı bir kez daha boydan boya yıkıldı. Katliamlar katliamları izledi. Şırnak, Lice yerle bir edildi. Dersim'e yeni '38 seferleri düzenlendi. Ambargo politikaları had safhaya vardırıldı. Köyler boşaltıldı, halk göçe zorlandı. Irak Kürdistanı'na Kıbrıs Harekati'nden büyük sınır ötesi operasyonlar yapıldı. Büyük kentlerde doğrudan infazlar, gözaltında kaybetmeler büyük hızla tırmandı ve yaygınlaştı. İşçilerin, kamu emekçilerinin ve gençlerin hak arama çabaları azgın bir şiddetle ezildi. Alevilere karşı Sivas'ta, Gazi'de, 1 Mayıs'ta peşpeşe katliamlar düzenlendi.

DYP-SHP(CHP) hükümetinin ekonomik icraatının sonuçları da "Topyekün İmha Politikası"nın sonuçlarından farklı olmadı. Genelde tüm halka özelleştirme Kürt ulusuna karşı yürütülen savaşa yapılan harcamaların etkisinin emperyalizme bağımlı ekonomik yapının kronik sorunlarıyla birleşmesi sonucu ortaya çıkan tablo %150 enflasyon, %6 küçülme, 1 milyona yakın işten çıkarma, yani TC tarihinin en ağır ekonomik krizi oldu. Bu krizin sonucunda komprador burjuvalar ve toprak ağaları rant gelirleriyle daha da zenginleşirken geniş halk kesimlerinin yoksulluğu kat be kat arttı.

Tüm bu yaşananlar DYP-SHP(CHP) hükümetinin gün geçtikçe halkın gözünde daha da boyutu teşhirini getirdi. Bu durum kitleleri bu partiden büyük oranda uzaklaştırdı. Kitlelerin düzen dışı arayışla-

rında ciddi bir yükseliş yaşandı, kitle hareketleri daha yaygın, daha kitlesel ve daha militan bir hal aldı. İşçi sınıfı, kamu emekçileri, öğrenciler, halk semtlerindeki emekçiler birbiri ardınca hareketlendi. Bu gelişmelere karşı olarak hakim sınıfların MHP'yi öne çıkarma çabaları yoğunlaştı ve MHP merkezli sivil faşist örgütlenmeler güçlendirildi. Özel Timler, Özel Ordu, devlet kadroları ve medyanın yoğun bombardımanı MHP organize ve militarize bir güç olarak bu kez açıktan devletin içinde geçmişten daha boyutlu ve yaygın görevler için parlatıldı. Yine bu süreçte, kitlelerin yoksullaşmasını, düzene tepkilerini ve değişiklik arayışlarını -devrimci, komünist örgütlenmelerin zayıflıklarından da yararlanarak- kendi potasına akıtmaya başlayan Refah Partisi hızlı bir gelişme gösterdi. Tüm bu gelişmeler keskin kutuplaşmaları derinleşen bir toplumsal tablo yarattı.

DYP-SHP(CHP) hükümeti artık halkı oyalama rolünü oynayabilecek durumda değildi. Bunun da ötesinde emperyalistlerin ve hakim sınıfların önüne koyduğu, diğer görevlerinde istedikleri biçimde başaramamıştı. Kürt Ulusal Mücadelesi'ni askeri olarak ezememiş ve özelleştirmeyi hedeflenen düzeyde gerçekleştirememişti. Bunun sonucunda hakim sınıf klikleri arasın-

daki çelişkilerde derinleşmiş, mutabakat havası iyice dağılmış, özellikle Kürt sorununa yaklaşımda farklı sesler daha gür ve örgütlü bir şekilde duyulur olmuştur. (Y-DH'den Sabancı'ya değin)

Parlamentar görünümü sürdürmeyi daha yararlı bulduklar, hakim sınıflar için parlamento içinden çıkacak yeni bir hükümet modeli kaçınılmaz hale gelmişti. Yaşanan ekonomik-siyasi krizin boyutu hakim sınıflar açısından bir seçim ortamını kaldırmaya hiçte uygun değildi. Ama hakim sınıf partilerinin günlük politikalarını bir hayli meşgul eden bir dizi olaydan sonra, tam da bu süreçte gündeme giren işçi grevlerinin de etkisiyle, öngörülen hükümet formüllerinin hiçbirinin düzeni içine düştüğü açmazdan kurtaramayacağını iyice açığa çıkmasıyla erken genel seçim kördüğümü dönen hükümet sorununun tek çözümü olarak benimsendi.

"Erken Genel Seçim" hakim sınıflarca gündeme alınmıştı ama içinde debelendikleri ekonomik-siyasi kriz faşist TC'nin daha önceki seçimleri kadar olsun "normal" bir seçim ortamına ve takvimine tahammül edemiyordu. IMF aracılığıyla emperyalistler komprador patron-ağaları kendi çıkarlarına hizmet edecek ve daha önce verilen sözleri tutacak ve yerine getirecek yeni bir hükümeti en kısa zamanda oluşturmaları için zorluyorlardı. Ekonomik dengeler, halk kitlelerinin gözlerini boyamak için seçim dönemlerinin klasikleşmiş "seçim ekonomisi"ni, seçim döneminde halkın ekonomik beklentilerine biraz yanıt vermeyi dahi kaldıracak durumda değildi. Se-

BZMAK İÇİN

Gül Halk Savaşı'na

çim en kısa zamanda yapılmalı, emperyalistlerin ve hakim sınıfların arzuladığı "istikrar" hemen sağlanmalı ve çıkarlarına hizmet edecek politikalar "yeni yüzlerce" hızla uygulanmaya sokulmalıydı.

Koşulların dayattığı bu politikaların doğrultusunda seçim tarihi 24 Aralık olarak saptandı. Bu tarih kış koşulları nedeniyle gerek seçim propagandalarının yürütülmesi, gerek seçim sandıklarına seçmenlerin gitmesi, gerek sandık sonuçlarının merkezlere iletilmesi açılarından birçok dezavantajı içeriyor. Ve bu nedenlerle bu seçim bu mevsimde gidilen ilk genel seçim özelliğine sahip. Bununda ötesinde hakim sınıflar seçimlerden istedikleri sonuçları alabilmek için seçmen kütüklerinde güncelleştirmeye ve yeni bir nüfus sayımına gitmeden seçimleri gerçekleştirme yoluna girdiler. Böylelikle özellikle göçe zorlanan Kürtlerin ve 18-22 yaş arası gençlerin oluşturduğu 10 milyona yakın bir seçmen daha en başından seçim dışı bırakıldı.

24 Aralık seçimlerine ilişkin tavırlar

Emperyalizmin ve hakim sınıfların 24 Aralık Seçimleri'nden temel beklentileri ekonomik-siyasi istikrarı sağlayabilecek ve halkın tepkilerini ortadan kaldıracak (ezerek ya da aldatarak) bir hükümetin oluşmasıdır. Ekonomik açıdan yeni ve "5 Nisan"dan daha ağır bir "istikrar paketine" ihtiyaç duyulduğu şimdiden ilan edilmektedir. Tam bir cümbüşe dönen ve giderek derinleşen hakim sınıflar arası siyasi arenanın bu seçimler aracılığıyla tekrar derli-toplu ve uyumlu bir hale gelmesini arzu etmektedirler.

İlk planda öne sürülen DYP-MHP ittifakının gerek DYP'nin yıpranmışlığı nedeniyle gerekli oyu alamayacağı, gerekse de bu ittifakın (polis şeflerinin de yoğun katılımıyla) gerçek yüzünün kitleler nezdinde hızlı teşhirin yarattığı tepkilerin etkisiyle bu formül daha gerilere çekilmiş ve ANAP-DSP koalisyonu planı öne çıkarılmıştır. Bu hedefle DYP'den ANAP'a, CHP'den DSP'ye güçlü bir akış sağlanmış, Genelkurmay'dan, Demirel-Cindoruk çizgisine değin bu formüle verilen destek-

ler çeşitli mesajlarla (Jandarma Kuvvetleri Komutanı Teoman Koman'ın ANAP'ı ziyareti, Demirelci DYP'lilerin ANAP'a geçişi vb.) kamuoyuna yansıtılmıştır. ANAP-DSP'nin genel başkanları da şimdiden seçim sonrası koalisyon kuracaklarını ilan etmişlerdir.

ANAP-DSP koalisyonu formülü DYP-SHP(CHP) formülünün esasta bir tekrarıdır. Bu durum emperyalistlerin ve hakim sınıfların yeni formüller üretmede zorlandıklarını göstermektedir. Mevcut durum DYP-SHP koalisyonunun kurulduğu dönemden çok daha karışık, çelişkiler çok daha derindir. Ne ANAP, DYP'nin iktida-

ra geldiği dönem kadar "demokratik", "yeni" bir imaja sahiptir, ne de DSP ileri kitlelerde SHP'nin '91'de oluşturduğu beklenti havasını yaratabilir. Bu nedenlerle ANAP-DSP koalisyonu formülü de emperyalistlere ve hakim sınıflara arzu ettikleri ortamı yaratamayacaktır.

Bu tablo bize göstermektedir ki, emperyalistlerin ve hakim sınıfların "istikrar" beklentileri bu seçimlerle sağlanamayacaktır. Muhtemelen peşpeşe hükümet formülleri eskitilecek ve yeni bir erken seçim gündeme gelecektir. ANAP-DYP ve DSP-CHP ikililerinden kendi içlerinde karşıtlarını eritecek olanını öne çıkaracak ve yeni bir seçime gitmeyi hedefleyeceklerdir. Elbetteki her türlü hızlı değişimlerin içinde yer alan bir coğrafyada içte ve dışta gelişebilecek yeni olgular bambaşka gelişmeleri de gündeme getirebilir. Ama emperyalistlerin ve hakim sınıfların 24 Aralık Seçimleri ile "istikrar" sağlayamayacakları açıktır.

Hakim sınıflar cephesinde genel durum böyleyken her bir hakim sınıf partiside kendisini avantajlı kılacak manevraları yürütmekte çeşitli kesimlerin oylarını almak için çabalar içine girmektedir. Tarikatları kendi yanına çekmek için süren yoğun mücadelelerin yanı sıra Alevilerden kadınlara kadar uzanan bir yelpazede herkese manvi boncuk dağıtılmaktadır.

24 Aralık Seçimleri'nin özgün bir yanı olarak ortaya çıkan Alevilik etrafında dönen tartışmalar ve gelişmeler hakim sınıfların en azından 1990'dan bu yana izledikleri politikaların ve bunlara tepkilerin birer yansımasıdır. En öz ifadesiyle Aleviliği Türkiye Devrimci Hareketi'nin önemli bir dinamiği ve kitle kaynağı olmaktan çıkarıp faşist TC'nin savunucuları haline getirmek amacıyla yürütülen bu politikalar Alevi kitlelerin kompradorlaşmış kesimlerini (İzzettin Doğan, İbrahim Polat, A.Haydar Veziroğlu, Cemal Şahin, Rıza Zelyut vb.) Alevi yığınlarını faşist TC'ye sunmak için var güçleriyle çalışmaya iterken, yaygınlaşan ve kitleleşen Alevi örgütlenmesi içinde demokratik niteliklerini koruyanlar da çıktı. Bunun da ötesinde özellikle yoksul Alevi kitleler içinde derinleşen ekonomik krize ve Alevilere yönelik katliamlara tepki olarak radikal, militan bir mücadele arzusu ve devrim sempatisi alevlendi. Bu tepkiler Gazi'de, 1 Mayıs'da, Nürtepe'de kendini açıkça ortaya koydu.

24 Aralık seçimleri'ne yönelik olarak ortaya atılan Alevileri "üç trilyon" verilmesi vaatleri Alevileri doğrudan faşist TC'ye bağlamak ve bu amaçla Alevi kompradorlarına rant dağıtmak amacıyla ortaya atılmışken, "Demokratik Barış hareketi"(DBH) adlı girişimde Alevileri salt inancı sorunlarına hapsedip toplumsal muhalefetten koparmak ve böylelikle toplumsal muhalefetin saflarını parçalayıp ayrı ayrı düzene yem etme amacı, gerici bir girişimdir. Öyle görülüyor ki, faşist TC'nin Alevilere yönelik politikaları önümüzdeki süreçte yeni taktiklerle sürecek-

tir.

Epey bir zamandır tasfiyecilik, reformizm ve yasalılık rüzgarına canı gönülden kapılan siyasi akımlar 24 Aralık Seçimleri'ne yelkenlerini bu güzergahta daha da şişirerek giriyorlar. Faşist TC'yle uzlaşma, barışma çizgisinden (HADEP), düzen içi yeni barikatları kitlelerin önüne örmeye (BSP, GBKP Girişim (Geleceği Birlikte Kuralım Partisi), Emek Partisi Girişimi, SİP vb.) ve hatta faşist TC'nin ve Kemalizmin koruyuculuğuna (İşçi Partisi) uzanan bu yelpaze ve bunları şu ya da bu biçimde desteklemeyi ya da bağımsız adaylar göstermeyi hedefleyenler, tümü birden hakim sınıfların seçim oyununu kitlelerin gözünde meşrulaştırma noktasında birleşmektedirler. Sosyal-demokrat görünümü hakim sınıf partilerinden kopan kitlelerin önünde, kendileri sosyal-demokrat niteliğe bürünerek, düzenin yeni sosyal-demokratları olmaya soyunarak, yeni barikatlar örmeye çalışan tüm bu reformist-yasalıcı akımlar düzene kan taşımakta ve ona "sol"dan destek çıkmaktadırlar. Düzen içi konumlanışı ve mücadeleyi, parlamentodan çare ummayı kitlelere pompalayanlar tam da hakim sınıfların arzuladıkları potaya girmekte ve bu halleriyle "majestelerinin muhalefeti" olmayı fazlasıyla hak etmektedirler. Kamu emekçileri hareketinin rotasının radikal, militan, devrimci bir hattan reformist, bürokrat, teslimiyetçi bir hatta çekilmesinde bu rollerini "başarıyla" yerine getiren bu akımların etkin oldukları her alanda yapacağı da budur.

24 Aralık Seçimleri'ne yönelik tek doğru politika;BOYKOT

24 Aralık Seçimleri'ne giderken; ekonomik-siyasi kriz derinleşmekte, devrimci durum yükselmektedir kitle hareketleri ve kitlelerin düzen dışı radikal, militan mücadele hattına ilgisi ve katılımı artmaktadır.

24 Aralık Seçimleri'ne giderken; TBMM'nin faşist diktatörlüğün peçesi olduğu daha iyi görülmekte, burjuva-feodal ahırın içindeki tepişmeler niteliğini halk kitlelerine hergün daha iyi göstermektedir. DEP'in TBMM'den çıkarılışı gerek parlamentonun niteliğini, gerekse de buranın halkın yararına kullanılıp kullanılmayacağını daha açık ortaya sermektedir.

24 Aralık Seçimleri'ne giderken; ağırlıklı olarak Kürtlerden ve gençlerden oluşan 10 milyona yakın bir seçmen kitlesi daha şimdiden seçim dışı bırakılmıştır. Özellikle Türkiye Kürdistanı'nda kış koşullarında, korucu köylerine konulacak ve TC'nin kolluk güçlerince "korunacak" seçim sandıklarından çıkacak sonuçların gerçek sonuçları ne denli yansıtacağı ortadadır. %10 barajına takılacak oyların tek işlevi de seçime katılımı yükseltip hakim sınıfları sevindirmek olacaktır.

24 Aralık Seçimleri'ne giderken; hakim sınıflar derin bir açmaz içindedirler. Bu seçimleri, düzeni ve kendi politikalarını halka onaylatmanın, TBMM'yi ve hakim sınıf partilerini yeniden "umut" olarak göstermenin yolu olarak görmektedirler.

Bu nedenlerle 24 Aralık Seçimleri'ne katılmakla düzene kopan kitlelere ve kitlelerin radikal, militan mücadele arayışlarına sırt dönmektir, onları yeniden düzen

içine hapsedmeye çalışmaktadır. TBMM'yi yeniden umut olarak göstermektedir, DEP olayını dahi unutmaktadır. Daha şimdiden seçmen "iradesinin" en kaba biçimde dahi yansımaları engelleyen politikaları onaylamaktadır. Hakim sınıflara rahat bir nefes aldırarak ve yüzlerini güldürmektedir. Seçim sonrası uygulanacak emperyalizm patentli ekonomik ve siyasi politikaları meşrulaştırmaktadır.

Gerek 24 Aralık Seçimleri'ne giderken mevcut durumun gerek parlamentonun genel niteliğinin ve gerekse de bu seçimlere katılmanın ne anlama geleceğinin doğru bir bakış açısıyla yorumlanması bize göstermektedir ki, 24 Aralık Seçimleri'ne yönelik doğru politika; BOYKOT'tur. Sandık başına gitmek ve oy kullanmamaktır.

Boycot politikasını nasıl uygulamayız?

Seçimleri boykot etmek demek olanbiteni kendi haline bırakıp seyretmek demek değildir. Tam aksine seçimlere katılanların harcadığı çabanın tümünden kat kat fazlasını harcamak, boykot politikasının etkili olmasını sağlamak için zorunludur.

Hem kitlelerle bağlarımızı geliştirmek, hem de boykot politikasını yaşama geçirebilmek için seçim ortamının sağladığı tüm olanaklardan en yaratıcı ve en dinamik bir biçimde yararlanmamız gerekmektedir. Seçim dönemlerinin kitlelere ulaşma, onlara ajitasyon/propaganda yapma, kendimizi anlatma açılarından diğer dönemlere oranla kat kat avantajlı olduğunu görerek bu avantajlardan yararlanmak için bizde çabalarımızı kat kat arttırmalıyız. Her araçtan, fırsattan yararlanarak kitlelere gitmeli, kitle toplantıları düzenlemeli, düzenlenmiş kitle toplantılarında tüm yönleriyle boykot politikamızın, Demokratik Halk Devrimi'nin, Halk Savaşı'nın ve Proletarya Partisi'nin propagandasını yapmalıyız. Bu çalışmalarda hakim sınıf partilerinin bu süreçte öne çıkarılanlarına (DSP-RP-MHP) ve reformist-yasalıcı akımlara karşı teşhiri öne çıkarmalıyız. Bunların dışında hakim sınıf partilerinin seçim çalışmalarını ve seçimin gerçekleşmesini engelleyecek her türden eylemliliğe yaygın bir biçimde başvurmalıyız.

KOMÜNİST ENTERNASYONAL 3.KONGRESİ

Kadınlar arasında komünist çalış

Ekonomik bakımdan geri kalmış ülkelerde (Doğuda)

Sanayinin az gelişmiş olduğu ülkelerde Komünist Partileri, kadın seksiyonları ile birlikte, kadının hak ve yükümlülüklerde eşitliğinin Parti, sendikalar ve emekçi sınıfın diğer örgütleri tarafından tanınması için çalışmalıdır.

Komünist seksiyonları, kadınlar üzerinde etkisi olan tüm önyargılara, adet ve dini geleneklere karşı enerjik bir mücadele yürütme, bunu yaparken ajitasyonları erkekleri de kapsamalıdır.

Komünist Partisi ve onun komisyonlarının seksiyonları, kadınların çocuk eğitiminde, aile ilişkilerinde ve toplumsal yaşamda eşit haklara sahip olduğu ilkesini ileri sürmelidir.

Seksiyonlar, sermaye tarafından sömürülen küçük işyerlerindeki, piriç, pamuk ve diğer plantasyonlardaki kadın işçiler arasında kendilerine destek aramalı ve mümkün olan her yerde (öncelikle Sovyet Rusya'nın toprakları üzerinde yaşayan Doğu halkları arasında) işçi atölyelerinin, kooperatif sanayiinin kurulmasını teşvik etmeli ve kadın plantasyon işçilerinin de sendikalara çekilmesi için çalışmalıdır. Nüfusun genel kültür seviyesini yükseltmek, ülkenin geriliğine ve dini önyargılara karşı mücadelede en iyi araçtır. Komisyonlar, yetişkinler ve çocuklar için okulların gelişmesini arttırmak için çalışmalıdırlar; bu okullara kadınlar girmeyi başarmalıdır. Kapitalist ülkelerde komisyonlar, burjuvazinin okul üzerindeki etkisine karşı doğrudan ajitasyon yapmalıdır.

Kadın seksiyonları veya komisyonları, olanaklar elverdiği ölçüde evde ajitasyondan yararlanmalıdırlar; özellikle kadınlar arasındaki en geri unsurları etkilemek için kadın işçi kulüpleri kurulmalıdır. Kulüpler birer kültürel aydınlanma merkezi olmalı ve kadınlara pratik bir şekilde kendi uğraşları ile kurtuluşları için neye erişebilecekleri (çocuk yurtları, çocuk yuvaları, okul vs. yapılması) gösterilmelidir. Göçmen halklar için taşınır kulüpler kurulmalıdır.

(...)

Sovyet Rusya'da, Doğu halkları arasında çalışan kadınseksiyonları, hukuken kadını erkekle eşit seviyeye getiren ve kadının çıkarlarını koruyan Sovyet yasamasına gerçekten uyulmasını sağlamalıdır. Bu nedenle seksiyonlar, kadınların halk mahkemelerine hakim ve jüri üyesi olarak girmelerini desteklemelidir.

Seksiyonlar kadınları Sovyet seçimlerine çekmeli, kadınların konsey ve yürütme komitelerine üye olarak girmeleri için çabalamalıdır. Doğunun kadın proleterleri arasındaki çalışma sınıf ilkesi temelinde yürütülmelidir.

Feministlerin kadın sorununun çözümü konusundaki çabalarının boş olduğu yönünde kadınları aydınlatmak, seksiyonların görevidir.

(...)

Seksiyonlar ya da komisyonlar, dini inançlara veya ulusal geleneklere karşı yönelen taktik olarak doğru olmayan ve kaba her türlü hakaretten en enerjik bir şekilde kaçınmalı, fakat milliyetçiliğin ve dinin etkisine karşı en kararlı şekilde mücadele etmelidirler. Batıda olduğu gibi Doğuda da kadın işçilerin örgütleri ulusal çıkarların korunması etrafında değil, tersine her iki cinsiyetten uluslararası proletaryanın birlik organının ve ortak sınıf görevlerinin etrafında toplanmalıdır.

Ajitasyon ve propaganda yöntemleri

Seksiyonların esas görevini, geniş proleter kadın kitlelerin komünist eğitimini yerine getirmek ve böylece komünist savaşıların saflarını güçlendirmek için, Batının ve Doğunun tüm Komünist Partilerinin kadınlar arasındaki çalışmada "eylem vasıtasıyla ajitasyon propaganda" temel ilkesini benimsemeleri gereklidir.

Eylem vasıtasıyla ajitasyon'dan öncelikle işçi kadınları kendi başına faaliyete uyandırmak, kendi gücüne güveni kuvvetlendirmek ve onları inşa ya da mücadele alanındaki pratik mücadeleye çekerek onları Komünist Partisinin kapitalist sömürüye karşı yönelen her başarısının, her eyleminin, kadınların durumunu hafifletme yönünde bir adım olduğuna ikna etme yeteneği demektir. Pratikten ve eylemden - Komünizm idealinin ve onun teorik ilkelerinin kavranmasına varmak. Komünist Partilerinin ve seksiyonlarının geniş kadın işçi kitlelerine yaklaşmakta kullanacağı yöntem budur.

Seksiyonlar yalnızca sözde propaganda organı değil, pratikte böyle olacaklarsa, o zaman işletme ve atölyelerdeki komünist hücrelere dayanmalı ve her komünist hücrenin işletmelerdeki kadınlar arasında çalışmaya için bir örgütleyici ayırması çalışmalıdır.

Seksiyonlar, temsilcileri veya sendika fraksiyonu tarafından tespit edilen ve çalışmalarını seksiyonların yönetimi altında yürüten örgütçüler aracılığıyla sendikalarla ilişkiye geçmelidirler.

Komünizm düşüncesinin eylem yoluyla propagandası Sovyet Rusya'da, işçi kadınları, köylü kadınları, ev kadınlarını ve memur kadınları, ordudan ve milisten başlayarak kadınların kurtuluşu alanlarına (toplumsal beslenme, toplumsal eğitim kuruluşları, anneliğin korunması vs. örgütlerine) dek Sovyet inşasının bütün alanlarına çekmek anlamına gelir. İçinde bulunulan anda kadın işçileri halk iktisadının yeniden kurulması alanındaki tüm çalışmalara çekmek özellikle önemlidir.

Kapitalist ülkelerde eylem yoluyla propaganda, kadın işçileri devrimci azmi ve devrimci bilinci pekiştiren ve güçlendiren grevlerle, gösterilerle ve ayaklanmalara katılmaya çekmek anlamına gelir; ama aynı zamanda, kadın işçileri Parti çalışmasının, illegal çalışmanın (özellikle bağ kurma alanında) tüm biçimlerine, Subotnik ve Wosskresnik'lerin (Komünist Cu-

martesi ve Pazar çalışması) örgütlenmesine çekmek demektir; bu sayede sempatican işçi ve memur kadınlar, gönüllü çalışmayla Partiyeye yararlı olmayı öğrenirler. Komünist Partisi tarafından başlatılan tüm politik, ekonomik kampanyalara ve kültürel aydınlatma kampanyalarına kadınların çekilmesi ilkesi de eylem yoluyla propaganda amacına hizmet eder. Komünist Partilerinin işleyen kadın organları çalışmalarını kapitalist ülkelerde sömürülen ve toplumsal bakımdan köleştirilen kadınlara, Sovyet devletlerinde ise özgür olmayan veya eski düzenin kalıntıları tarafından prangalanan kadınlara doğru sürekli genişletmek zorundadır. Çalışmalarında kadınlarla, kendilerinin ölümcül düşmanı olan kapitalizmin yıkılması, onların kurtarıcısı olan komünizme ise kapının ardına kadar açılması gerektiğini gösteren tüm yokluklarla ve kötülüklerle, tüm çıkarlar ve taleplerle bağ kurmak zorundadırlar.

Kadın komisyonları planlı sözlü ajitasyon-propaganda çalışmasını yürütmek için, işletme ve halk toplantıları, gerek tek tek meslekler ya da semtler için olsun, gerek genel, kadın işçiler, kadın hizmetliler ve devlet memurları için kamuya açık toplantılar, kamuya açık kadın ve ev kadını toplantıları vb. düzenlerler. Ajitator ve örgütçü kadın temsilcileri sendikaların, kooperatiflerin, işletme temsilciliklerinin komünist fraksiyonlarına, Sovyet düzeninin tüm çalışma, idari, denetleyici ve yönetici organlarına; kısacası, kapitalist ülkelerde sömürülen ve ezilen kitlelerin devrimleştirilmesinde ve siyasi iktidarı ele geçirme mücadelesinde yararlanılması gereken, Sovyet devletlerinde ise proletarya diktatörlüğünün savunulmasına, komünizmin gerçekleştirilmesine hizmet eden bütün örgütlere seçtirirler. Deneyimli komünist kadınları, çok sayıda kadının çalıştığı işletmelere ve fabrikalara işçi veya memur olarak gönderirler; Sovyet Rusya'daki başarılı pratikte olduğu gibi, böylece kadın yoldaşları büyük proleter semtlere ve merkezlere yerleştirirler. Sovyet Rusya Komünist Partisinin işleyen kadın organlarının düzenledikleri son derece değerli partisiz delege toplantıları ve delege konferansları gibi, kapitalist ülkelerdeki komünist kadın komisyonları da işçi kadınlar, her türlü meslek kadınları, köylü kadınları, ev kadınları için kamuya açık toplantılar düzenlemeli, bu toplantılar toplantıya katılanların belirli ihtiyaçlarına ve taleplerine tavrı takıncı ve özel amaçla kurulmuş, kendilerini seçenlerle ve komünist kadın organlarıyla sürekli bağlantı içinde, ortaya atılmış olan sorunu ele alan komisyonlar seçmelidir.

Kadın komisyonları, hasımlarının toplantılarına kadın tartışmacılar, konuşmacılar gönderirler. Konferans ve benzeri toplantılar aracılığıyla yürütülen propaganda ve ajitasyon, sürekli ve düzgün aralıklarla yapılan ev ajitasyonlarıyla tamamlanmalıdır. Bu işle görevlendirilen her kadın komünist, en fazla 10 kadını evinde ziyaret etmeli, ama bunu haftada en az bir kez düzenli olarak, ve Komünist Partilerinin,

proletarya kitlelerinin her önemli faaliyetinde yapmalıdır.

Komünist Partilerinin işleyen kadın organları, ajitasyon, örgütlenme ve eğitime çalışmalarını yazılı olarak da yerine getirmek için her ülkede merkezi komünist bir kadın gazetesinin çıkması için çalışmakla, komünist basında kadın sayfalarının veya kadın köşelerinin, siyasi ve sendikal gazetelerde makalelerin ve yazıların çıkmasını sağlamakla, bu yayınların kadın redaktörlerini bulmakla, çalışan ve mücadele eden kadınlar arasından redaktörlere yardımcı kazanmak ve onları eğitmekle yükümlüdürler.

Komisyonlar, Komünist Partilerinin tüm eğitim kurumları ve eğitim araçlarından kadın üyelerin en gayretli bir şekilde yararlanmasına uğraşmalıdırlar. Halen geri ve çekingen örgütlü komünist kadınları ve uyanan emekçi kadınları aydınlatmak, bilgilerini derinleştirmek için genel parti kurslarına ve tartışmalara çekmeli ve ancak amaca uygun olan yerlerde okuma ve tartışma akşamları, kurslar, konferanslar dizisi şeklinde ayrı eğitim kurumları oluşturma yoluna gitmelidirler.

Kadın ve erkek işçiler arasında dayanışma ruhunun güçlendirilmesi için ayrı kurs ve okulların değil, her parti okulunda kadınlar arasında çalışmanın yöntemleri üzerine zorunlu bir kurs konulması temenni edilir.

Komiyon, belli sayıda üyesini parti okuluna gönderme hakkına sahip olmalıdır.

Seksiyonların yapısı

Kadın ajitasyon komisyonları her yöre parti komitesinde, her semt (bölge) parti komitesinde ve Parti Merkez Komitesinde kurulur. Komisyonların üye sayısı her ülkenin gereksinimlerine göre belirlenir. Ücretle çalışanları sayısı da Parti tarafından saptanır. İmparatorluk, bölge ve yöre gruplarındaki kadın ajitasyon komisyonu yöneticisinin Parti merkezinde, bölge ve yöre yönetimlerinde yeri ve oyu vardır.

Kadın ajitasyon komisyonu yöneticisi aynı zamanda yöre parti yönetiminin üyesidir. Bunun geçerli olmadığı durumlarda, kadın ajitasyon komisyonu yöneticisi, kadın seksiyonunu ilgilendiren tüm sorunlarda karar alma yetkisine sahip oyla, bütün diğer sorunlarda ise dışarıya niteliğinde oyla, komitenin bütün oturumlarına katılır.

(...)

İl/ilçe kadın ajitasyon komisyonu 5-7 üyeden oluşur. Komisyon üyeleri, komisyon yöneticisinin önerisi üzerine il veya ilçe yönetimi başkanı tarafından onaylanır. İlçe ve il komisyonunun yöneticisi ve tüm diğer üyeleri, ilçe veya il parti konferansında seçilir. İl/ilçe ve yöre komisyonlarının üyeleri il/ilçe, şehir ve buçak konferanslarında seçilir veya ilgili komisyon tarafından Parti komitesiyle anlaşarak atanır. Kadınlar arasındaki çalışma için merkezi komisyon 2-5 üyeden oluşur. Bunlardan en az bir tanesi Parti işçisi olarak

çalışır.

Yukarıda il/ilçe komisyonları için sayılan fonksiyonlardan başka, merkezi komisyon (imparatorluk kadınlar komitesi) aşağıdakileri yerine getirir: Komisyonları çalışmasının denetimi, kadınlar arasında çalışan güçlerin yönetimi ve dağılımı; kadın çalışmasının koşullarının ve gelişmesinin denetimi, kadınları hukuki ve ekonomik durumları ile ilgili taleplerin göz önünde bulundurulması; işçi sınıfının yaşam tarzını, iş emniyetinin, çocuğun korunmasının iyileştirilmesi veya değiştirilmesi vb. ile ilgili sorunlar üzerine çalışan özel komisyonlara merkezi komisyonun temsilcilerinin veya yetkili kişilerin katılması; merkezi ve kadın gazetesini çıkarmak, işçi kadınların dergilerinin ve kadın sayfalarının yazı işleri müdürlüğünü yapmak; yılda en az bir kez tüm ilçe temsilcilerinin (il seksiyonlarını) toplamak; tüm ülke çapında kadınlar arasında çalışma eğitmenleri için ajitasyon çevreleri örgütlemek; Partinin çeşitli politik ve ekonomik kampanya ve eylemlerine işçi kadınların çekilmesini ve bunlara tüm komisyonları katılımını denetlemek; Komünist Kadınlar Uluslararası Sekreteryası ile sürekli bağlantıyı ayakta tutmak; her yıl uluslararası kadınlar gününü örgütlemek.

Merkez Komitesi kadın seksiyonu yöneticisi Merkez Komitesinin üyesi değilse, o zaman seksiyonla ilgili tüm sorunlarda karar alma yetkisi olan oyla, diğer sorunlarda ise danışma oyu ile, Merkez Komitesinin tüm oturumlarına katılma hakkı vardır. Komisyon başkanı Parti Merkez Komitesi tarafından atanır ya da genel parti kongresi tarafından seçilir.

Tüm komisyonların kararları ve tasarrufları ilgili parti komitesi tarafından onaylanmalıdır.

Uluslararası ölçekte çalışma üzerine

Bütün ülkelerin Komünist Partilerinin çalışmalarını yönetmek, kadın işçileri birleştirmek ve Komünist Enternasyonal tarafından konulan görevleri çözmek ve bütün ülkelerin ve halkların işçi kadınlarını Sovyet iktidarı ve dünya çapında işçi sınıfının diktatörlüğü uğrunda devrimci mücadeleye katmak - işte Komünist Enternasyonal Uluslararası Kadınlar Sekreterliğinin görevleri bunlardır.

Merkezi komisyonun üye sayısı ve karar alma yetkisine sahip üye sayısı Parti Merkez Komitesi tarafından tespit edilir.

5) Komünist Enternayonal IV. Kongresi 24. Oturumu

Kadınlar arasında komünist çalışma

27 Kasım 1922 Pazartesi

Konuşmacılar: Clara Zetkin, Hertha Sturm, Smidoviç, Kaspas

Şişmanın yöntemi, biçimi

rova, Murphy

Açılış: Öğle, 12.40

Başkan: Neurah

CLARA ZETKİN (canlı bir alkışla selamlanır): Kadın ve erkek yoldaşlar! Yürütme'nin Uluslararası Kadınlar Sekreterya'sının faaliyeti ve kadınlar arasındaki komünist çalışmanın gelişmesi üzerine rapora ilişkin olarak, bazı noktalara önceden kısaca değinmek zorundayım. Bunlar gereksiz görülebilir. Çünkü bunlar varolanın, karar altına alınanın tekrarıdır; ama buna rağmen gereklidir; çünkü sadece düşmanın saflarında değil, kendi yoldaşlarımızın, kadınların olduğu gibi erkeklerin saflarında da çalışmamıza ilişkin yanlış anlamaların, kadınlar arasında komünist çalışmanın ne olduğuna ve ulusal seksiyonların ve Enternasyonal'in organlarına hangi görevlerin düştüğüne dair yanlış anlamaların, kimilerinde eski, önceki bir anlayışın kalıntıları olarak ortaya çıkan, diğer bazılarında da, bunlar davaya sempati duymadıkları ve evet kısmen oldukça olumsuz yaklaşıtları için, gönüllü olarak öne çıkartılan yanlış anlamaların çalışmamız üzerinde egemen olduğu gerçeği ile karşı karşıyayız.

Kadınlar arasındaki komünist çalışma için Enternasyonal Kadın Sekreterya'sı, bazılarının sandığı gibi, kadınların bağımsız örgütünün ve hareketinin toplamı değildir; Komintern Yürütmesi'nin yardımcı bir organından başka bir şey değildir. O sadece Yürütme ile sürekli sıkı bir şekilde ortak çalışmamakta, aynı zamanda onun yönetimi ve önderliği altında çalışmaktadır. Bizim Komünist Kadın Hareketi olarak nitelendirdiğimiz şey, kesinlikle kadınların bağımsız bir hareketi değildir ve bunun herhangi bir feminist (frauenrechtlerisch) eğilimle ortak bir yanı yoktur. Bu, kadınlar arasında ikili bir amaç doğrultusunda planlı, komünist çalışmadır: Birincisi, komünist düşüncelerle dolu olan kadınların Komünist Enternasyonal'in tek tek ulusal örgütlerine ideolojik ve örgütsel bakımdan sıkı bir şekilde çekmek ve orada faaliyete geçirmek, bu seksiyonların tüm yaşantısının ve dokusunun bilinçli birlikte çalışanları ve taşıyıcıları yapmak; ikincisi, henüz komünist düşüncelerle dolu olmayan kadınları bu seksiyonlara kazanmak, onları proletaryanın eylemlerine ve mücadelelerine çekmek. Çalışan kadın yığınları böylece mücadele için seferber edilmeli ve yetkin hale getirilmelidir. Tek tek ülkelerin komünist partilerinin, birlikte yürütülmesini ve desteklenmesini biz kadınların ilk ve en soylu yükümlülüğü olarak hissetmediğimiz hiçbir faaliyeti ve mücadelesi yoktur. Ve dahası, komünist partilerin faaliyetinde ve mücadelelerinde ve onları toparlayan Enternasyonal'de ilk sırada ve en yoğun kurşun yağmuru altında durma hirsına ve ama aynı zamanda en sade günlük çalışmada da gayretle önde olma hirsına sahibiz.

Bir şey ortaya çıktı: Kadınlar arasındaki komünist çalışmanın tek tek partilerin yaşantısıyla ideolojik ve organik olarak bütün sağlamlığıyla bağlanmasında, bu işi yürütebilmek için özel

organlara ihtiyacımız var. Elbette! Kadınlar arasındaki komünist çalışma kadınların sorunu olmamalı, aksine herkesin sorunu, her ülkenin komünist partisinin, Komünist Enternasyonal'in sorunu olmalıdır. Eğer bu amaca ulaşmak istiyorsak, bu durumda kadınlar arasındaki komünist çalışmayı bütünlüklü ve planlı olarak yürütecek, yönlendirecek, ve bu amaca yönelik tutacak organlar -bu organlar Kadın Sekreterliği, Kadın Şubesi ya da herhangi bir şey olarak adlandırılabilir- gereklidir. Elbette ki, belli uygun koşullar altında tek tek güçlü kişiliklerin, bu bir kadın ya da erkek yoldaş olabilir, belli bir yerin, hatta bir ilin kadınları arasında aynı komünist çalışmayı yürütebileceği olanağını inkar etmiyoruz. Parti içindeki bu kişisel çabayı büyük hayranlıkla izlese de, bir tek kişinin planlı çalışmasının yerini birçok insanın planlı ortak çalışması alırsa, komünizm için etkinin, verimin daha büyük olduğunu söylemekten kendimizi alamayacağız. Bundan dolayı, bir amaç doğrultusunda, Parti ve Enternasyonal içinde birçok insanın ortak çaba göstermesi, kadınlar arasındaki komünist faaliyet için de sloganımız olmak zorundadır. Komünist kadın çalışması için özel organlarda öncelikle ve en iyisi, kadınların faal olmasının, amaca uygunluğun ve pratik işbölümünün bir talebi olduğu burada ortaya çıkmıştır. Bunun nedenleri açıktır. Geniş kadın kitlelerinin bugün de özel toplumsal koşullarda yaşadıkları ve çalıştıkları şekillerdeki tarihsel gerçeği geçiştiremeyiz. Kadın cinsiyetinin toplumdaki özel konumunun özel bir kadın psikolojisi yarattığı tarihi gerçeğini de geçiştiremeyiz. Doğa tarafından cinsiyet olarak verilenle, toplumsal kurumlar ve koşullar tarafından yaratılan, birbirine bağlanmaktadır. Nasıl ki, somut yaşam koşullarından dolayı küçük-köylü kitlelerinin özel psikolojisini hesaba katmak zorundayız, aynı şekilde en geniş kadın kitlelerinin psikolojisini de hesaba katmak zorundayız. Buradan genel olarak -"genel olarak" sözünün altını çiziyorum- bizzat kadınları, çalışan kadınları yaşamında komünist çalışmaya nereden başlayacaklarını en iyi, en keskin ve en hızlı bir şekilde teşhis edebilecekleri ortaya çıkar. Devamla, kadınlar genel olarak, sömürülen ve öfkeyle dolu olan kadınların en alt tabakalarında komünist faaliyetin en başarılı yöntemlerini ve biçimlerini daha iyi bir şekilde bulacaklardır. Açık ki, bu yalnızca genel olarak geçerlidir. Nasıl ki, bildiri taşımak gibi en önemsiz işten, karar için zorlu mücadeleye kadar partinin her türlü faaliyetine katılmayı yükümlülüğümüz ve hakkımız olarak görüyorsak, ve nasıl ki, aşağılanarak, Partimizin ve Komünist Enternasyonal'in tüm büyük tarihsel yaşantısına katılmamız engellendiğinde, bunu bir hakaret olarak görüyorsak, aynı şekilde özel olarak kadınlar arasındaki çalışmada her erkeğe hoş geldin deriz. Bu hem bizim organlarımız, hem de çeşitli görüşlerimiz ve alanları içinde tüm faaliyetimiz için geçerlidir.

Kadın ve erkek yoldaşlar! Geçen yıl içinde kadınlar arasında komünist çalışma için kadın organlarının

değeri, kendisini hem olumlu hem de olumsuz olarak gösterdi. Enternasyonal'in komünist seksiyonlarının böylece özel organlar yarattığı ülkelerde olumlu olarak gösterdi. Kadın sekreterliklerinin, varolan görevleri yerine getirme, komünist kadınları örgütlemek ve eğitmek, çalışan kadınları seferber etmek ve toplumsal mücadelelere çekmek için çalıştıkları **Bulgaristan** ve **Almanya**'da böyle oldu. Buralarda, Komünist Kadın Hareketi genel komünist parti yaşantısının bir güçlüğü, bir gücü olmuştur.

Kuşkusuz ki bu ülkelerde, parti üyesi ve ortak çalışan olarak sayısız kadına, ve parti dışında da ortak savaşçılar olarak giderek büyüyen kadın kitlelerine sahibiz. Adını en son olarak verdiğim, ama önemi açısından ön sırada duran ülke için de, **Sovyet Rusya** için de aynı şey geçerlidir. Komünist Partinin kadın şubeleri, **Sovyet Rusya**'da bu partiyle sürekli ortak çalışma ve onun önderliği altında, tam da şimdi, ekonominin ve toplumun Sovyet iktidarı altında Komünizme doğru çalkalandığı zor dönemde, kadınların ortak faaliyetinin ne denli önemli ve gerekli olduğunu kanıtladılar. (...) **Sovyet Rusya Komünist Partisi**'nin özel organlarının kadınlar arasında çalışma için bu alanda başardıklarının ve başarmakta olduklarının örnek ve yol gösterici önemde olduğunu söylüyorum. Çünkü birşeyi biliyoruz: **Sovyet Rusya**, kapitalizmden sosyalizme geçiş döneminde toplumun bu zorlu dönüşümünün taşıyıcısı olarak önmüzdü duran ilk örnektir. Orada Komünist Partisi ve proletaryanın önünde duran aynı sorunlar, aynı görevler, başka şartlar altında da olsa -umarım en kısa zamanda- bugün hala kapitalist sınıf egemeliği altında inleyen devletlerdeki komünist partilerin ve proletaryanın da sorunları ve görevleri olacaktır bir gün. Bundan dolayı, daha sonra **Smidoviç** yoldaşın bize **RKP**'nin kadın şubesinin bu çalışması üzerine anlatacakları son derece önemlidir.

Şimdi, kadın ve erkek yoldaşlar, komünist partilerinin kadınlar arasında faaliyet için özel organlara sahip olmalarının ne kadar gerekli olduğunu ilişkin olumsuz örnekler. Bu örnekler, kadın sekreterliklerinin olmadığı ya da dağıldığı ülkelerde, kadınların komünist partisinin yaşamına ve kadın proleterlerin kendi sınıflarının mücadelesine sınırlı katılmaları ile ortaya çıkmaktadır. **Polonya**'da parti, şimdiye kadar kadınlar arasında çalışma için özel organlar yaratmayı reddetti. Kadınların en yüksek başarıyla saflar halinde mücadele etmeleri, grevlerde ve kitle eylemlerinde kadın katılımının eksik olmaması Komünist Partisine yetti. Komünist hareketle kadın proleterlerin derinliklerine işlemek için bunun yetmediğine ikna olunmaya başlanmıştır. **Polonya**'da en kısa zamanda, en geniş çalışan kadın katmanları kazanmanın çıkış noktası olarak, Partinin bir kadınlar sekreterliğinin oluşturulacağını umuyoruz. Tam da bundan sonra, şanlı bir mücadele geçmişine sahip **Polonya**'da, şehir ve kırdaki çalışan kadınlar, bugün olduğundan daha başka, ilerici rol oynayacaklardır. Son **Seym** (Meclis) seçimlerinde, gericiğin ve kitlelerin aldattı-

masının, komünist düşüncelerin kapsamadığı, aydınlanmamış kadın kitleleri içinde en sağlam temellerden birine sahip olduğu görülmüştür. Bu bir kez daha tekerür etmemelidir.

İngiltere'de, kadın proleterler arasında gerekli sistematik faaliyeti yürütmek için parti organları neredeyse hiç yoktur. **İngiltere Komünist Partisi**, maddi güçlerinin zayıflığını gerekçe göstererek, proleter kadınların planlı bir şekilde kazanılması için gerekli kurumların oluşturulmasını sürekli olarak bir yana itti ya da erteledi. Enternasyonal Kadın Sekreterliği'nin bu yönde uyarıları sonuçsuz kaldı. Bir kadın yoldaşın genel parti ajitörü olarak görevlendirilmesine rağmen, özel bir kadın sekreterya kurulmamıştır. **İngiltere**'de kadın yoldaşlar, kendi sınırlı olanaklarıyla komünist kadınların politik eğitimi ve onların Partiyle bağlarının pekiştirilmesi için toplantılar düzenlediler. Bu toplantılar öylesi iyi sonuçlar elde etti ki; aslında bunların, Komünist Partisinin böylesi eğitim kurumlarını oluşturması açısından örnek olması gerekir. **İngiltere Komünist Partisi**'nin Yürütme'sinin davranışı, bana göre yalnızca mali zayıflığından değil, aynı zamanda kısmen gençliğinden ve ondan kaynaklanan örgütlenme yetersizliğinden gelmektedir. Burada Partinin eleştirisine girmek istemiyorum; son kongresinin de gösterdiği gibi, **İngiltere Komünist Partisi**, Komünist Enternasyonal'e sıkı bir birlik içinde hem politik hem de örgütsel olarak ilerlemek, çalışarak, mücadele ederek devrimci bir kitle partisine dönüşmek için kararlı bir şekilde yoluna devam etmektedir.

Ciddi isteginin ve onun pratik başarısının bir kanıtı olarak, **İngiltere**'deki son seçimlerde Komünist Partisinin seçim zaferi önümüzde durmaktadır. Ama karar altına alınmış politik çalışma ve yeniden örgütlenme gibi, bu seçim zaferi de, daha çok propaganda yönü ağır basan küçük bir partinin dar odalarından çıkıp işçi sınıfı yığınlarına yöneldiği bu anda, proleter kadınların ruhuna yönelmek için de mücadeleye sarılmayı zorunlu kılmaktadır. Enternasyonal'in **İngiliz** seksiyonu, birkaç milyon proleter kadının kadın hakları demeklerinde, eski tipteki kadın sendikalarında, tüketici kooperatiflerinde vs., **İşçi Partisi**'nde ve **Bağımsız İşçi Partisi**'nde örgütlü oldukları gerçeğini geçiştiremez. Komünist Partisi, bütün bu örgütlerle kadınların beyni, yüreği, iradesi ve eylemi için çekişmelidir. Bundan dolayı, bunların aracılığıyla komünist kadınları Partide örgütleyeceği ve eğiteceği, ve Parti dışındaki proleter kadınları sınıflarının her türlü fedakarlığa hazır savaşçılara haline getireceği özel çalışma organlarının oluşturulmasının zorunluluğunu, ne kadar zaman geçerse o kadar çok hissedecektir. Enternasyonal Kadın Sekreterliği, Yürütme'nin yardımcı organı, elbette ki bunun için Partiye yardım edecektir.■

(Kadın Sorunu Üzerine. Marks, Engels, Lenin, Stalin, Komintern ve Clara Zetkin, sf. 112-148)

Omuz Omuz

Gülistan Deniz

Özgül
örgütlenme 2

KP sınıfsal temelde örgütlenme yaptığına göre, kadın ve erkek cinslerine göre ayrı örgütlenme yapmaz. Her iki cinsi de parti içinde, kızıl ordu içinde, sendikalarda, üretim birimlerinde vb.lerinde birlikte örgütler. Politik iktidarı ele geçirme öncesi, ülkemizde yasa dışı koşullarda kadınların ayrı, özerk şeklinde örgütlenmesine karşıdır. Çünkü, ayrı-ayrı örgütlenme anlayışı kendi içinde üstten aşağı, aşağıdan yukarı ayrı bir organik ilişki gerektirir. Kİ hareket birliğini zayıflatacağı gibi, yasa dışı koşullarda ayrı bir sakınca getirir. Yani sıra zorunlu bir bağlayıcılığı getirir ki, o da cinsiyete göre örgütlenmeyi dayatır. Eğer kendi içinde yukarıdan aşağıya organik bir ilişki şeklinde değilse demek ki bu ayrı-ayrı örgütlenme değildir. O halde buna ayrı-ayrı örgütlenme denilemez.

Özel mülkiyet sisteminin ortaya çıkışından bu yana kadınların bir çok baskı altında olduğu açık. Bunun sonucu, yaşadığımız burjuva-feodal toplumda kadınların statüsü, toplumun yapısı ve onun sonucu yaşamadaki konumlanışı ortada. Bu mahkum edilen statüleri sonucu özgül yoğunlaşmaları ve sorunlarından dolayı parti, kadınları örgütlemeye özgül örgütlülüklerle ihtiyaç duyacaktır. Bunlar şöyle olabilir;

Kadınlara yönelik bir yayın; kadın sorunu ve onların sorunlarını düzenli araştırma, incelemelerle görevli bir organ, bölge ve illerde onlara yönelik gerekli ajitasyon-propaganda komisyonları, kadın dernekleri vb. gibi özgül örgütlenmelere ihtiyaç var. Bu faaliyeti yürüten Kadın Ajitasyon-Propaganda Komisyonları'nın salt kadınlardan oluşması da gerekmez. Kadın ve erkeklerin birlikte oluşturması daha iyi olur.

Bunun yanı sıra, Partinin faaliyet alanlarının özgüllüğüne göre, örneğin; ilgili Parti Komitesinin önderliğinde, şehit, kayıp, esir ailelerini/yakınlarını örgütleyen; yine Kürt, Laz, Çerkez, Çingene, Boşnak, Çeçen, Arap vb.lerinin oluşturdukları dernek yada varsa kadın derneklerinde veya kulüplerinde; işsizler, kapıcılar, hizmetçi, temizlik işçisi, halı dokuma işçisi, pamuk, tütün, çay işçileri; daha doğrusu yaşamın her alanında yapılan/yapılacak örgütlenmeler içinde, o alandaki kadınlara yönelik ve özel olarak kadın sorununda yoğunlaşarak, Kadın Ajitasyon/Propaganda Komisyonları örgütlemek gerekir. Aynı şekilde bu köy ve şehirlerdeki ev kadınlarına yönelik de çalışma yapılmalıdır. Bu Komisyonlar gerekirse çeşitli burjuva, reformist partilerin kadın kollarına dahi sızıp orada kadın örgütleyip koparma, özellikle de çeşitli kadın konferanslarına, panellerine vb. kadın konuşmacılara yollama, bazı kitlesele eylemlerde ajitasyon yapacak kadınlar yetiştirmek gereklidir.

Her faaliyet alanındaki parti komitelerinin bir üyesi kadınlara yönelik propaganda-ajitasyon yazılarına ağırlık vermeli, alanında kadınlar arasındaki çalışmalara somut perspektif çıkarıp yön göstermeli, kadınlar arasında çalışmaya ihtiyaç duyulacak Kadın Ajitasyon/Propaganda Komisyonları kurmalıdır.

Gökkuşağı

Medet Şahin

Eleştiriniz samimi mi?

7 Aralık 1995 tarihli **Evransel** gazetesinin 7. sayfasında, **Umut Yayıncılık** tarafından çıkarılan, **Muzaffer Oruçoğlu**'nun yazdığı **Kangurular** romanı tanıtıldı. "Atlas kuşunun yuvasında" başlığıyla ve **Mehmet Ali Doğan** imzasıyla yapılan tanıtım, bir eleştiriye de ince bir ustalıkla gizliyordu. "Eleştiri de gizlenir mi canım?" demeyin. Gizlenir, çünkü eleştirinin sahibi eleştirisinde samimi değilse, çeşitli yöntemlerle, söylemek istediğini "dokundurarak" ifade eder.

Yazının henüz girişinde, **Doğan** adeta "sitem" ediyor: "Meraklısını ilgilendirir, arar, bulur ve okur. O zaman sorun yok! Ancak bazı kitaplar var ki, basıldıktan kimse haberi bile olmaz. O güzelim kitapları yayınevi tanıtamaz, dağıtılamaz. Kitap talihisidir, okuyucusuyla buluşamaz."

Doğan aslında şöyle demek istiyor: "Umut Yayıncılık'ın anlayışı işte bu: Kitabı basar, meraklısı ilgilenir, arar, bulsun? der. O güzelim kitaplar okuyucusuyla buluşamaz."

Doğan'ın cümlelerini neden böyle yorumladık? Çünkü **Doğan**, kitabı tanıtırken, **Umut Yayıncılık**'ın böylesine güzel bir eserini tanıtmamızı yeterli düzeyde yapamamasının nedenlerine hiç mi hiç inmiyor. **Umut Yayıncılık** bünyesinde çıkan gazetelerde, bu kitabı tanıttım. Ancak, gazetemin bütün sayıları gibi o sayımız da hemen toplandı. **Umut Yayıncılık**'ın mali gücü ise ortada. Başka gazetelere, bastığı kitap reklamlarını vermeyi **Umut Yayıncılık** herkesten çok istiyor olsa gerek. Çünkü kitaba emek veren, onu bastıran bir yayınevi herhalde onun tanınmasını isteyemez (Fakat **Doğan** nedense (!) böyle düşünmez). Özet olarak bir yandan devletin baskıları, diğer yandan bu baskılardan kaynaklı mali sorunlar **Umut Yayıncılık** bünyesinde çıkan birçok eseri yeterli düzeyde tanıtmamızı engellemektedir. Ama **Doğan** ne diyor? "Meraklısını ilgilendirir, arar, bulur ve okur." Bu anlayış devletin anlayışı değildir. Çünkü devlet, bu tür kitapların okunmasını hiç mi hiç istemez. Bu anlayış **Doğan**'ın anlayışı da değildir. Çünkü **Doğan**, bu anlayışı inceden eleştirmekte ve kitabı kendisi tanıtarak **Umut Yayıncılık**'a "bu iş böyle olur" mesajını vermektedir. O zaman bu düşüncenin sahibi kim? **Doğan**'ın geride bıraktığı tek seçeneğe **Umut Yayıncılık**'tır. Kitabı tekrar tanıtmamıza bir diyeceğimiz yok sayın **Doğan**. Fakat size teşekkür edemiyoruz. Çünkü hemen hiçbir sayıyı toplatılmayan **Evransel**'in rehavetli ortamında ve sağdan esen tasfiyeci rüzgarların verdiği "cesaretle" eski emektarlarından olduğunuz **Umut Yayıncılık**'a karşı bu "ince" saldırınız, inkarcılığınız ve (hiç abartı değil) emek düşmanlığınız önemli bir gerçeği karşınıza dikiyor: **İnsan yaşadığı gibi düşünür.**

yürü... yürümesi gereken beden

Ogün K

Yürümek, öyle sıradan ve kolay bir iş değildir gerçekte. Bir kez, neye gideceğini bileceksin; ikincisi nasıl gideceğini bileceksin; kiminle gideceğini... Nerde hızlanman, nerde koşman gerek; duracağın, yoluklanacağı yerler neresidir. Yolun üzerinde nereler var; hangi nehirler, hangi dağlar, hangi yanık topraklar... Hep düz müdür gideceğin yol, değil elbet. İnişler, çıkışlar merdedir. Belki baştan kestiremezsin çoğunu, yürüdükçe karşına çıkar güzellik ya da çirkinlikler. Ama sen, o an, o birkaç dakikalık ya da saniyelik refleks anında, önsüzlerini aklının hamurunda yoğurup kararını vereceksin, yürüyeceksin.

Çok kez düşeceksin, hırpalanacak, yorulacak, yıpranacaksın. Vazgeçmeye de yelteneceksin. Bunun kıvrılacağı, bıkınlaşacağı, sıkılacağı. İçine daral gelecek, umutların üstüne küfürler yağdırılacak, belki komik bile bulacaklar ve hatta küçümseyecekler seni. Babacan ya da anacan edalarla tumturaklı öğütler verecekler. Akıllı olmanı, bu işlerin boş olduğunu, maceralara sürüklenmemeni, onununun maşası olmamanı, dünyanın değiştiğini, ideallerin duvarlar yıkılmadan önce kaldığını, yaşamaya bakmanı, böyle geldiğini ve böyle gideceğini, senin bu çelimsiz halinle abuk sabuk işlere karışmamanı... Daha neler neler üretecekler.

Düşüneceksin, hırpalanacaksın... Hayata birkez daha bakacaksın, ömrünü anacaksın, kendini dünyanın üstüne çekip, tepeden süzeceksin coğrafyaları. Ve o yürüdüğün yola bakacaksın; önündekine, yanındakine, ardındakine. Özellikle ardındaki sinirlendirecek seni. Ama sen, miskin gibi görünüp de eline orağını aldın mı, birlerce dekar ekini hırsla nasıl biçtiğini ve ustaca denkleyip sırtına vurduğunu göreceksin ve bileceksin. Bir sabır

göstereceksin ki, mevsimler hırsından yer değiştirecek. Bir inat göstereceksin ki çorak topraklar terinle, kanınla bereketlenecek. Şartele sırtını dönenlerin yüzünü dönmesini sağlayacaksın. Yaratacak ve üreteceksin bunun için. Hem içerde ve hem dışarda olduğunu bilerek, ama, şartele uzak ellerin çoğunun henüz kendi halinde ve günlük yaşadığı bilincine kazıyarak ona dışardan yangın taşıyacaksın.

Yokuş aşağı gülerek gidilir ama, iş tırmanmaya gelince her santimetre ter bırakmak gerekir. Sen daha baştan milimetreye bir avuç ter bırakmayı ve yanına da iki ünite kan vermeyi göze alacaksın.

Bir de bakacaksın ki yanındaki çekip gidivermiş. Şu ya da bu nedenle sırtını dönmüş. Ne yapacaksın; oturup zırlıdayacak ya da sözlüklerdeki sözcüklere taş çıkartmasına tumturaklı sözlerle bela okumana gerek yok. Ya da kara kara düşünüp de yolun herhangi bir kilometresinde oyalanmaya... Sen, yürümeyi belki o an, için burkularak, adımlarını ufaltarak sürdüreceksin. Yandın işte! Hızlı gitmen gereken yerde yavaşlarsan, adımlarının ölçüsüne ihanet edersen hapyı yuttun demektir. İçin burkulsa da, yüreğin kanasa da, herkese ve herşeye inat ve üstelik tarihten aldığı öğretici ilhamla kopup gideceksin yolunu şaşırırsan; hatta hızla uzaklaşacaksın oradan ve ondan.

Baktın ki, önündekinin ensesinde, biraz daha gayretlensin geçeceksin. Ama önce itkeleyeceksin, şöyle bir dokunacağını omzuna. Ona, geri kaldığını hissettireceksin. Unutmayacaksın, öndekiyle arkadaşiler arasında dengesin sen. Arkadakini öne çekerken, öndekini ileri itkelemeyi bileceksin; ola ki öndeki önde gitmenin gereklerini yerine getiremiyorsa. Önden

arkaya, arkadan öne gidip geleceksin. Yeri gelince iyi bir arka olmayı ve yeri gelince de ön olmayı bileceksin.

Hayat sürprizlerle doludur. Beklenmedik kavşaklarda yol, yön şaşırılır, bir ton kafadan bin ton akıl şişirilir. Kavşaklardaki yönelimi o günün ve o gündeki sonraki günlerin gelişimi ve yönelimi üzerinden belirleyeceksin. Elindeki programı ruhuna ve aklına kazıyacak, ikide-bir kopya çekmek zorunda kalmayacaksın.

Çok önceki günlerden eline rehber olan krokiler; yollar, sokaklar, caddeler, bayırlar, tepeler, kavşaklar, eğimler, virajlar... bugünlerde farklı biçimlerde karşına çıkabilir. Bunlara hazırlıklı olacak ve bugünün ve hatta yarının yeni krokilerini hazırlayacaksın.

Yolunun fotoğrafını uzak ve yakın çekim sürekli alacaksın. Arada bir dönüp geriye bakmayı unutmayacaksın. Dalgınlığa yer vermeyeceksin.

Düşünülmesi gereken yerde yürür, yürünmesi gereken yerde düşünürsen çuvallarsın. Neyi ne zaman yapacağını konusunda yetkinleşecek ve yetkinleşireceksin. Bilgiye aç, eyleme istekli olacaksın. Yılgınlığa ve teslimiyete, tembelliğe ve vurdumduymazlığa tok olacaksın.

İşıksız, fenersiz, ateşsiz... Yolunun gece zamanlarında bunlarsız da önünü ve önünün de önünü göreceksin. Üstelik bir de ardındaki önünü gördüreceksin.

Önce sen inanacaksın haklılığına ki başkalarını da inandırarsın. Önce

sen yürüyeceksin ki, başkaları da yüründüğünü görsün. Unutma, görürünce inanır, yürüdükçe bilincin insanlar.

Ortak bir ruh hali yaratacağın. Rüzgar sana vurducağı ardındakiler de üşümler. Herhangi birimizin sırtına kırbaç indikçe, sabah kalktığımızda sırtımızda acısını hissetmeli, ve hayretle izini kendi sırtımızda görmeliyiz. Aynı öfkeyi kusmalı, aynı umudu haykırmalıyız. Sözlerimiz birbirine uymalı ama ayrı sözü olanların da dilleri dağlanmamalı. Yolun uzunluğu bilince kazanmalı ve herşey ve herkes buna uygun konumlanmalıdır. Herkes ve herşey buna uygun giyinip kuşanmalıdır. Dört mevsimin özelliklerine hazır olunmalı; fırtınaya, tipiye, kara, çığa, depreme, sele, sıcaklığa, kuraklığa, çoraklığa... Yanağı hafiften okşayan tatlı rüzgarlara...

Bir sabah perdeleri aralayıp da yola bakınca, mutluluk perilerinin ortalığı kaplayacağı hayalinden kaçınılmalı ve herkes bu tuzaktan kaçınılmalıdır.

Kervanın yolda düzüleceği, ne özlü ve gerçekçi bir sözdür. Bu, hayatın tek gerçeğidir. Sayıların önemli zaman içinde ortaya çıkar. Çokla başlayıp yenilmektense, azla başlayıp çoğalmayı ve kazanmayı düstur haline getirmek gerekir. Bu yüzden, önce çoğalma paradoksuna kapılmamak ve damladan göle çoğalmayı ilke edinmek... Sorun, sayıların gerçek bir değer haline getirilmesidir. Ve de sonsuzluğa uzanan sayıdaki sıfırların sol başını somutlamaya kafa yorulmalıdır.

Yarın sensin. Şu cehennem dünyayı halkın cennetine çevirecek biricik güç, üreten ve yaratan olan sensin. Yolun, yeniçağın en kutsal yoludur. Bu kutsal yolda tek kalsan da, yürü! Unutma, gerçek, mutlak kazanacak. Yürü!!! Yürümesi gerekenlerle...

İşte Lenin!

Biyografi-Belgeler İnter Yayınları

1. Basım Ağustos 1995, 477 s.

Utkun İrmak

1924'te, Lenin'in ölümünden sonra, eşi Nadejda Krupskaya'ya, O'nun yaşamından yeni ayrıntılar konusunda sürekli isteklerde bulunuldu. Birçok toplantıda, Lenin'i anlatan Krupskaya, bu konuda birçok makaleyi de kaleme aldı. "İşte Lenin!" de, bu anlatım ve makalelere dayanan önemli bir derleme.

Kitap, temel olarak 4 bölümden oluşuyor. İlk bölümde, Lenin'in biyografisi üzerine konuşma ve makaleler yer alıyor. Çocukluğu, gençliği, insan olarak kişiliği, sanat ve sanatçılarla, müzelerle ilişkileri v.b. işleniyor. Daha sonraki üç bölümde ise, Lenin ve önemli sorunlar üzerinde yoğunlaşma göze çarpıyor. İkinci bölümde Lenin ve Parti, üçüncü bölümde sosyalist

Ne Okuyalım?

inşa ve komünist eğitim sürecinde Lenin'in yaklaşımları ve son bölümde Lenin'in çalışma yöntemleri ile Leninizm'in incelenmesi üzerinde yoğunlaşılıyor.

Bilindiği gibi, geçtiğimiz yıllarda, yine İnter Yayınları tarafından okuyucuya sunulan "Lenin'den Anılar" adlı eser ile "İşte Lenin!" birbirini bütünlüyor. İki eserin de Krupskaya'ya ait olması, okuru "hemen hemen aynı meselelere değinilmiş" şeklinde yanıltmamalı. Çünkü iki eser arasında önemli farklılıklar bulunuyor.

"Lenin'den Anılar"da, Krupskaya, daha çok ağır sürgün yıllarının kişisel serüvenlerini derlemiştir. İnter Yayınları'nın sahibi Ali Yavuz Çengelöğlu, bu konuda şunları söylüyor. "Le-

nin'den Anılar, Lenin'in genellikle sürgün hayatındaki yaşamı, hasta olmasına rağmen birçok sorunu omuzlaması, Avrupa'daki devrimciler ve örgütlerle ilişkileri, buradaki çalışmaları ilgili bir nevi biyografisi. Burada Krupskaya'nın bakışını, ağırlıklı olarak bir hayat arkadaşının bakışı olarak görüyoruz."

Peki "İşte Lenin!"deki fark ne? Bu soruyu Çengelöğlu şöyle yanıtıyor: "Bu eserde ise, Krupskaya Lenin'i anlatırken, Leninizm'i biraz daha ortaya koyuyor. Krupskaya'nın siyasi yönü de ön plana çıkıyor."

yor. Yani Lenin'in eşi de önder bir Bolşevik."

Gerçekten de, özellikle son üç bölümde, Lenin'i anlatan ve yorumlayan Krupskaya'nın, yoğunlaşılacak konuya ne kadar hakim olduğu dikkat çekiyor.

Eser, "Lenin'den Anılar"da bulamayacağınız yanıtları barındırıyor. Örneğin bir propagandacı ve ajitatör olarak Lenin'i tanıyorsunuz. Lenin'in Marks'ı nasıl incelediğini, nasıl yabancı dil öğrendiğini, komünist ahlak hakkında neler düşündüğünü, bir tiyatroyu izlerken oyunu nasıl ele aldığını bu eserde buluyorsunuz.

Bu eseri anı olarak nitelendirmekten ziyade, biyografi-belgeler demeyi daha doğru bulduk. Her ne kadar Krupskaya, Lenin'de gördüklerini ortaya koysa da, bu eserde komünistlerin önemli meselelere yaklaşım tarzının (birçok yerde ilkesel denilecek kadar) nasıl olması gerektiği ortaya konuluyor. Bu yüzden eser, önemli bir belgeler bütünü olarak da değerlendirilebilir. "Lenin'den öğreneceğimiz çok şey var" diyenlere, mutlaka okmalarını tavsiye ederim.

Kolektif çabanın yaratıcı güzelliği tohum kültür merkezi

Kültür Servisi-
Aralık 1995'de Bahçelievler/Soğanlı semtinde açılışı yapılan **Tohum Kültür Merkezi**'ne girdiğimizde yüreğimiz sevinçle dolmuş, gözlerimize umut ışıkları yerleşmişti. İnsanların yüzünde kolektif olarak birşeyleri başarmanın sevinci vardı. Sadece 4 duvarı olan ve yarı inşaat halinde kiralanan 800 m² lik bina- dan; insanların ortak çabasıyla, kiminin maddi katkısıyla, kimilerinin geceli gündüzlü emek katkılarıyla harika bir kültür merkezi yaratılmıştı. Binayı boydan boya dolaştığımızda, bir kez daha, "halk isterse herşeyi ama herşeyi başarabilir" diyorur gururla.

Kapıdan içeriye girdiğimizde karşımıza kitap standı ve büyükçe bir kafeterya çıkıyor. Onu takiben oldukça kullanışlı ve büyük çalışma odaları, kütüphane, dersane, tiyatro, folklor odası, fotoğraf odası, müzik odası, çocuk odası, yönetim odası ve henüz karar verilemeyen bir oda daha. Üst katta ise oldukça büyük ve kullanışlı tiyatro, sinema ve çeşitli etkinliklerin sunulacağı salon.

Kafeteryanın duvarına asılan **Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya**'nın resimlerinin çizildiği kocaman bez afiş, kütüphanede **Dr. Yusuf Doğan**'ın 12 Eylül'ü konu alan soyut resim sergisi ve derhanede ise **Recep Aydın**'ın Türkiye gerçekliğini çeşitli yönleriyle ele alan karikatür sergisiyle açılışa zenginlik katılmıştı.

Açılış saati yaklaştıkça akın akın insanlar gelmeye başladı. 800 m² lik binanın her iki katı da tıklım tıklım dolmuştu. Yaklaşık 2 bin 500 kişi ortak duygu ve coşkunluğu yaşıyordu. Misafirlere hizmet noktasında yaşlısı, genci, kadını, erkeği büyük bir heyecanla çalışılıyordu. Misafirlere ikram, yine açılışa gelenlerin getirdikleri pasta, börek ve kurabiyelerle yapıldı. Hiç durmadan yapılan çay ve meşrubat ikramının yanında **Tohum Kültür Merkezi**'nin ikram ettiği çiğ köftenin tadı da damaklarda kaldı.

Saat 13.30'da başlayan açılışta ilk konuşmayı **Tohum Kültür Merkezi** sahiplerinden

Musa Uçar yaptı. Kültürü bir toplumun siyaset ve ekonomisinin ideolojik yansıması olarak tanımlayan Uçar konuşmasına şöyle devam etti: "Yarı sömürge, yarı feodal sosyo-ekonomik yapıya sahip olan ülkemizde topluma damgasını vuran burjuva feodal kültürdür. Bunun alternatifi ise proletarya kültürüdür. Demokrasî ve bağımsızlık gücünün ortak kültürü proletarya kültürüdür. Kültür ve sanat siyasetten bağımsız değildir. Önemli olan bu kültürün kim için ve kime hizmet ettiği sorunudur. Bize göre kültür, halk için, halka hizmet etmektedir. Temel felsefemiz kitlelerden kitlelere olmalı ve kitlelerin öğretmeni olmadan öğrencisi olmalıyız. Kültürün halkın kurtuluş mücadelesinde yol göstermesi gerekir."

Daha sonra proleter sanatın olmazsa olmazlarından biri olan **Şiir** yankılandı sahnede. **Mesut Deniz**'in söylediği "Ölümü değil yaşamı/yşamı düşün/ve hayatın güzellikleri kavgasız değil/kavgalarıyla güzeldir dostum" diye başlayan ve her mısrasında insanı alıp götürürken onurlu yaşamın, direnişin güzelliğini anlatan şiir nefesler tutularak dinlendi.

Açılışa Kürtçe parçalarıyla katılan grup **Domane Dersim** kitleyi coşturdu.

Davetlilerden, **Mem-u Zin** ve **Böcek** filimlerinin yönetmeni **Ümit Elçi** yaptığı konuşmada; Amerikan şirketleriyle anlaşma yapan sinemaların Türk filmi oynatmadıklarından yakındı. Oysa Amerika'ya göbekten bağımlı olan Türkiye'ye "Amerikalı başbakan"ın yönetmesi ne kadar "doğalsa" sinemaların Amerikan denetimine girmesi de o kadar "doğaldır".

Katılımın yoğunluğundan dolayı aşağıdaki misafirlere salonun paylaşılmasını rica eden sunucu, programa yarım saatlik ara verdi.

İkinci programa katılan **Ferhat Tunç**, kültür merkezinin yaşamdaki önemine değindikten sonra, aday olmadığı, ama bir aday gibi seçim için çalıştığını söyleyerek insanları sandık başına çağırdı.

Sanatçıların örgütlü mücadelenin dışında olmasında yarar gören **Tunç**'un şimdi de çareyi düzen içi çözüm arayışındaki partilerde araması şaşırtıcı değildi.

Emekçi Kadınlar Birliği Tiyatro Topluluğu'nun sergilediği "Kadınlar, Kadınlarımız" adlı oyunda çeşitli kadın

Emekçi Kadınlar Birliği Tiyatro Topluluğu.
"Kadınlar, Kadınlarımız"

tiplemeleri canlandırıldı. Erkek egemen anlayışın hüküm sürdüğü ülkemizde, toplumun kadına bakış açısını ve kadınların mücadelesini anlatan oyun, kitle tarafından beğeniyle izlendi.

Açılışa **Partizan, Özgür Gelecek ve Yeni Demokrat Gençlik** adına konuşan **Memik Horoz**, sözlerine kültürün sınıfsal bir olgu olduğunu vurgularak başladı. Dört bir yandan burjuva feodal kültür ile kuşatıldığımız böylesi bir ortamda Halk Kültürünün nüveferinin çok büyük zorluklar altında geliştirileceğini ifade ederek, **Lüleburgaz köylerinde dolaşarak etkinlik sunan Değişim Tiyatro Topluluğu**'nun örnek alınması gerektiğine ve kültür merkezinin önemine dikkat çekti. Daha sonra 24 aralık seçimlerine katılan oportünist ve parlamentarist akımları eleştirerek, halkı seçimleri boykota çağırdu ve "Başkan Mao'nun dediği gibi 'Savaşmak, başarısızlığa uğramak, yine savaşmak yeniden başarısızlığa uğramak, zafere ulaşana kadar böyle davranmak, işte halkın mantığı budur... Bu Marksist bir yasadır. Rus halkının devrimi bu yasayı izlemiştir ve Çin halkının devrimi de bu yasayı izlemektedir.' **İbrahim yoldaşın deyimiyle; 'Türkiye devrimi de bu yasayı izleyecektir'".**

Açılışa katılan **Tuncelililer Derneği Avcılar Şubesi Tiyatro Topluluğu** birbirini takip eden uzunca bir etkinlik sundu. Müzik eşliğinde tohumun toprağa düşüp büyümesini anlatan mizansen sundular. Ardından, fabrikada ezilen işçilerin daha sonra örgütlenip patronu alaşağı eden oyunlarını sergilediler. Kölelik koşullarında yaşayan işçilerin **18 Mayıs Marşı**'nin müziği eşliğinde birbirine dayanarak, birbirine destek vererek, yavaş yavaş ayağa kalkmaları kitlede büyük bir coşku yarattı. "Başka b i r

ulusu ezen ulus özgür olamaz" anlayışını dile getiren ve soykırımları lanetleyen oyun kitlesel mücadelenin önemini vurgulayan şu sözlerle son buldu: "Soluklanmazsa yağınların gücüyle, düşer kuvvetten cesaret".

Daha sonra sahneye gelen **Pİ-YA Kültür Evi** slayt gösterimi ve şiir dinletisi sundu.

Açılışa tek elemantasya katılan **Grup Ezgi**, söylediği halk türkeleriyle yüreklerde sempati duygusu yarattı.

Demokratik Sanatçılar Birliği, Genç Ekin Kültür Merkezi, **Sağmalcılar Cezaevi'nden TKP/ML davası tutsakları**, **Hüseyin Ocak, Esenler Kültür Merkezi**, **Partizan Kamu Emekçileri**, çeşitli bölgelerden gelen, **Partizan, Özgür Gelecek, Yeni Demokrat Gençlik** okurlarının ve bir çok kurum ve kişilerin mesajları ara ara okundu. Ortak sahiplenme duygusu açılışa başka bir güzellik kattı.

Son olarak sahneye çıkan **Grup Şiar**'la kitle daha da bir coştı. Hep birlikte söylenen "**İbrahim Yoldaş**" türküsünden sonra halayın güzelliğinde kenetlendi eller. Ve hiç bitmesin istendi bu coşku, bu güzellik.

Saat 18:00'de bitmesi kararlaştırılan açılış kitlesel katılımın coşkusuyla saat 20:00'ye kadar sürdü.

Evet bir tohum düştü emekçi semtine. O tohumun bire yüz vermesi yine emekçilerin çabasıyla olacaktır. **Tohum Kültür Merkezi**'ni birlikte yaratan güçler, gelişip güçlenmesini, kök salmasını da birlikte üstlenecektir. Halkın dört bir yandan burjuva-feodal kültürle bataklığa çekildiği bir ortamda, dayatılan bu kültüre hayır deyip, dostluğu, kardeşliği, kavgayı, onuru ve tüm güzellikleri yaratan proleter kültürün yaşam bulması için omuz vereceklerdir.

Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için.

Başkan Mao'nun kitapları toplatıldı

Kültür Servisi- Kaynak Yayınları'ndan çıkan Mao Zedung'un Seçme Eserleri'nin ikinci cildi, geçtiğimiz hafta İstanbul 7. Sulh Ceza Mahkemesi tarafından toplatıldı. Kaynak Yayınları, Mao Zedung'un Seçme Eserleri'nin IV. cildinin de İstanbul 3. Sulh Ceza Mahkemesi'nin kararıyla 1 Aralık 1995 tarihinden itibaren Ankara ve İstanbul'da polis tarafından toplandığını açıkladı. Son toplatmalarla, komprador patronların ve büyük toprak ağalarının gerilla savaşından, özellikle de Başkan Mao'nun Halk Savaşı üzerine yazılarından ne kadar korktuğu bir kez daha tescillendi.

Seçim için Nazım anıtı

Kültür Servisi- 9 Aralık 1995'te, TC. Kültür Bakanı, Atatürk Kültür Merkezi önünde "Nazım Hikmet Anıtı"nın açılışını yaptı. Böylece, dünyanın önde gelen şairlerinden Nazım Hikmet, bir kez daha seçim sahtekarlıklarında oy toplama malzemesi olarak kullanılmaya çalışıldı. Bilindiği gibi, bundan bir süre önce, MHP Genel Başkanı Alparslan Türkeş de, parti toplantılarından birinde Nazım'ın şiirlerini okuyarak "MHP çağa ayak uydurdu" propagandasını yapmıştı. Konuyla ilgili olarak bir basın açıklaması yapan Hasan Ocak'ın ağabeyi Hüseyin Ocak, büyük şairin "Vatan çiftliklerinizde, kasalarınızın ve çek defterlerinizin içindekilerse vatan... Ben vatan hainiyim" şiirini animatarak: "Nazım Hikmet vatan haini olarak kalsın, onu kirletmeyin, ismini kullanmayın, ona ellerinizi sürmeyin." dedi.

İLAN

Emperyalist ve burjuva feodal kültüre karşı şahlanışın simgesi olan Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin mirasçısı ve '72'de ekilen tohumun bir ürünü olan Tohum Kültür Merkezi'mizi selamlıyoruz.

Sarıyer, Dağevleri, Tarabya Üstü, Sanayi Mahallesi

Partizan, Özgür Gelecek, Yeni Demokrat Gençlik okulları.

Sağmalcılar Cezaevi'nde JİTEM, MİT, siyasi polis örgütlenmesi ve cezaevi idaresi işbirliği

Hasan Ocak'ın devletçe kaçırılıp kayıp edilmesi süresince ve ayrı olmak üzere devrimci-demokrat çevreler iyi tepki gösterdi, kampanya yürüttü, teşhir etti, devleti-kontrgerillasını suçüstü yakaladı. Gelişen ve yaygınlaşan devrimci kitlelerin tepkileri sonucu faşizm bir süredir "kaçırmak" için kararlı güçler, kelle avcıları bir süre ara vererek tepkilerin düşmesini beklediler. Canlılık düşüncesi bugünlerde faşizmin cellatları yine işbaşında ve son günlerde yine kaçırıp "kayıp"lara hız verdiler.

Son dönemlerde kaçırılmalarının çoğu (Birgül Kutan, Rohe Harman, A. İhsan Ay) cezaevindeki siyasi tutukluların akrabalarıdır. Ve Sağmalcılar Cezaevi çıkışında olmaktadır. Bu tesadüfi değildir. Faşizm bir bütün olarak toplumsal halk muhalefetinden, ama özellikle örgütlü olan kesimler içinde devrimci, komünist örgütlerden korkuyor. Bunların bir parçası olarak esir düşen devrimcilerden korkmakta ve tahammül edememektedir.

Milli Güvenlik Kurulu (MGK) başta olmak üzere, MİT, siyasi polis şefleri, kontrgerilla, İçişleri Bakanlığı esir aldığı devrimcileri işkencelerde çözüp hem örgütlerine, hem de siyasi yaşamını bitirmek istemektedir. Bu saldı-

rıların işkence merkezlerinde başaramadıklarını cezaevlerinde sürdürmek istemektedir. Ama işkence merkezlerinde esasta amacına ulaşmama sonucu cezaevlerinde de başarılı olamamıştır. 12 Eylül süreci boyunca bütün çabalarına rağmen de başarılı olamadılar, her defasında gerileyenler kendileri olmuştur. Bedenen esir alıp, düşüncelerini, onurlarını ve siyasi yaşamlarını esir almayı başaramaması egemen sınıfları çok kötü rahatsız ediyor. bu nedenle her vesileyle başta MGK, polis şefleri, bakanlık, bu rahatsızlığını dile getiriyor. Cezaevlerini istedikleri biçimde yönetemediklerini, "kontrol"u altına alamadıklarını, "eğitim kampı" haline geldikleri, koğu sistemi olduğu için kalabalık olduklarından hem siyasi çalışma yaptıkları, birbirlerini eğittikleri, hem de herhangi bir saldırıda toplu karşı koymadan dolayı başarılı olamamaları vb. kaygıları sonucu, hücre tipine geçmeyi, böylece hem birbirinden koparmayı, bireysel yaşam ve baskılar eşliğinde de kendi kendileriyle iç hesaplaşmaya gitmeyi ve böylece çökertmeyi, hem de toplu hareket etme, ortak siyasal çalışma, sosyal yaşam ve kültürel çalışmalarını yokedip, parçalama, geriletme ve soysuzlaştırmayı amaç-

lamaktadırlar. 12 Eylül sürecinde bunu denemeye çalıştılar ama soylu direnmeler sonucu başarılı olamadılar. Siyasal direnme geleneğinin ve bu kadar siyasal tutuklunun çok olduğu ve yine toplumsal yapının ürünü olarak aile bağlarının da güçlü olduğu bir ülkede egemenler bu amaçlarında başarılı olamayan faşizm bunun yanı sıra son dönemlerde siyasi esirlerin aile çevrelerine saldırıp, taciz edip, korkutup, evlatlarıyla bağlantısını kesme yollarını aramaktadır.

Kendi kurumlarını fazla başarılı bulmayıp ve yetersiz kaldığını düşündüklerinden veya fazla güvenememelerinden olsa gerek ki artık cezaevinde kendi kurumu içinde özel örgütlenmeye gitmektedirler. Örneğin, Sağmalcılar Cezaevi'nde nizamıyeye JİTEM ve siyasi polis yerleştirmişlerdir. Ziyaretçi isimleri zaten öteden beri siyasi polise bildiriliyor; herhangi birşeyi olup olmadığı kontrol edilmeye çalışılıyor. Müdürlerden iç ziyaret kısmında işlem yapanlar ve iç kısımdaki personeli içinde (ki personelinin esası gerici-faşist olmasına karşın) MİT, siyasi polis örgütlenmesine gidiyor. Böylece hem ziyaretçiler, hem kendi personeli ve cezaevi içi (en azından bilgi bazında) denetim altına alınmaya

çalışılıyor.

Bununla yetinmeyen MGK.Kontrgerilla-JİTEM, siyasi polis gibi halk düşmanı katil sürüsü son dönemlerde cezaevi önünde siyasi tutukluların ziyaretçilerini takip edip, taciz ediyor, kaçırıp gözdağı vermeye, korkutmaya ve evlatlarıyla bağlantılarını koparmaya, sahip çıkılmalarını engellemeye çalışıyor. Böylece aileleri gerileteceğini, esirleri yalnızlaştıracağını, cezaevlerine yönelik saldırıların da başarılı olmayı hesaplamaktadır.

Faşizmde iyi bilir ki, aranır durumda olan, devrimci faaliyet yürüten insanlar cezaevine ziyaret gelmez. Cezaevinin kontrolünden dolayı esirlerin de dışındaki siyasi örgütleriyle bağ kuramayacağı, onlara takip bulaştıracak bir ilişkiye giremeyeceğini onlar da bilir. Cezaevlerine gelen ailevi çevre zaten gizli bir faaliyet yürütmediklerinden dolayı korkacak bir şeyleri yoktur ve gidip-gelmelerinde bir sakıncası yoktur. Bunu egemenler de bilir. Ama buna rağmen son dönemlerde takip, kaçırma ve sindirme çabalarına giriyorlar. Bundan da başarılı olamayacaklardır. Başta siyasi tutuklu aileleri olmak üzere halkımız düşmanın bu hesaplarını protesto biçimleriyle teşhir edip boşa çıkaracaktır.

Bir kayıp daha: Hüsrev Bilgin

İstanbul/Özgür Gelecek- Bir faili kontra kaybı daha. 6 aralık çarşamba günü saat 12.30 civarında Çemberlitaş'ta bulunan Kız Yurdu'nun önünden Hüsrev Bilgin kaçırıldı. Bu seferki kaçırma olayına gazete çalışanlarımızdan bir arkadaşımız tanık oldu. 35-40 yaşlarında, kır saçlı ve elinde bond tipi bir çanta bulunan bir kişi, ticari taksit plakalı bir arabada inen 3 kişi tarafından karga tulumba zorlanarak arabaya bindirilip kaçırıldı. Kaçırılma esnasında isminin Hüsrev Bilgin olduğunu bağırarak şahıs, "Beni gözaltında kaybetmek istiyorlar. İHD'ye haber verin." dedi. O tarihten itibaren kendisinden haber alınmayan Hüsrev Bilgin halen kayıp.

İHD'den Habitat II Konferansı'na red çağrısı

3-14 haziranda; İstanbul'da toplanacak olan Habitat II Konferansı'nın, Türkiye gerçekliğini gizlemeye yönelik olduğundan karşı çıkılmasını ve alternatif etkinlikler düzenlenmesini isteyen İHD 9 Aralık 1995 günü Keban Oteli'nde bir brifing verdi.

Brifinge Habitat çalışma grubundan Yalçın Çakmak, İHD Genel Merkez Yönetim Kurulu üyesi Mustafa Ayzit ve İHD İstanbul Şube Başkanı Ercan Kanar katıldı.

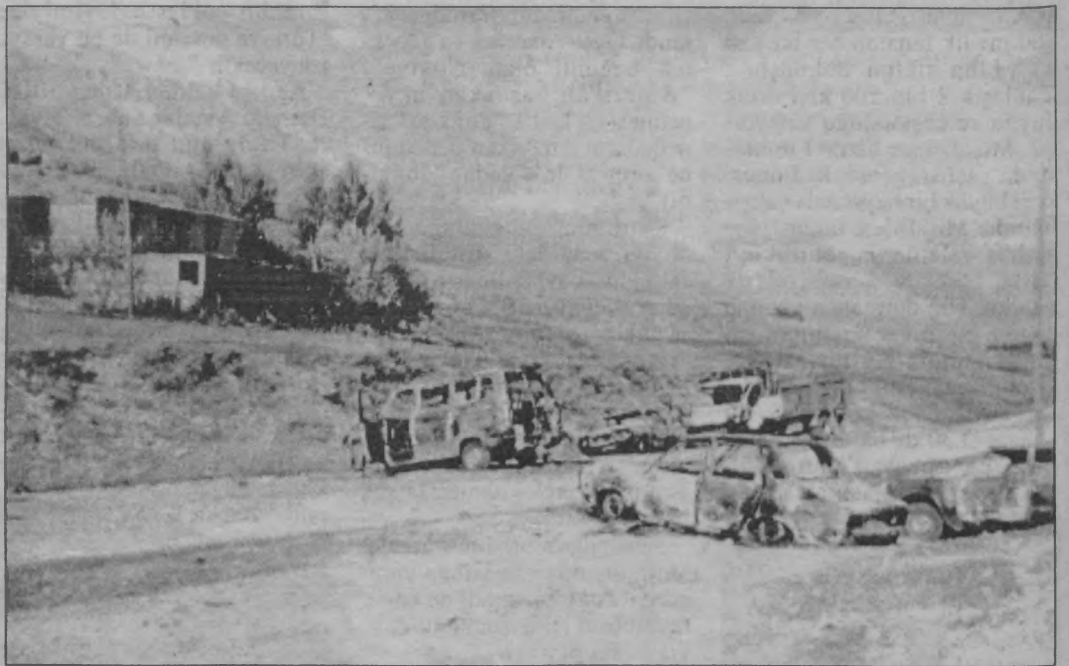
Brifing; yakıp yıkılan evlerin, göç eden ve çadırdaki yaşayan insanların yer aldığı dia gösterisi ile başladı. Dia gösteriminden sonra söz alan Mustafa Ayzit, "Bu gösterimden sonra konuşmak benim için oldukça zor" diyerek duygularını dile getirdi. Daha sonra da Habitat'in oluşumu, nasıl ortaya çıktığı, devletler açısından bağlayıcılığı, nasıl organize edildiği vb. vb. konularda bilgi sundu.

İkinci olarak söz alan Ercan Kanar, devletin baskıcı niteliğinin devam ettiğini, teknolojinin egemenlerin denetiminde olmasından dolayı gerçeklerin kamuoyundan gizlendiğini belirterek, böylesi bir or-

Dersim'de devletin yaktığı bir ev ve araçlar.3-14 haziranda; İstanbul'da toplanacak olan Habitat II Konferansı'nın, Türkiye gerçekliğini gizlemeye yönelik olduğundan karşı çıkılmasını ve alternatif etkinlikler düzenlenmesini isteyen İHD 9 Aralık 1995 günü Keban Oteli'nde bir brifing verdi.

tamda Sivil Toplum Kurumlarına (STK) duyulan ihtiyaç anlattı. Ercan Kanar konuşmasının devamında, "Habitat'in özüne karşı değiliz. Soruna, İslamcılar gibi batı uygulamasıdır, batıya entegrasyondur, şeklinde bakmıyoruz. Habitat şu koşullarda ülkemizde yapılabilir.

1- Köy boşalmaları sona erdirilmeli, acilen barış ortamı ya-

ratılmalı.

2- Göç ettirilene tazminat ödenmelidir.

3- Ayrımcılığı güçlendirecek olan "Merkezi Köy" projelerinden vazgeçilmelidir.

4- Türkiye, imzaladığı sözleşmelerdeki çekinceleri derhal kaldırılmalıdır.

5- Çevreyi ve doğayı koruyan enerji politikalarından

vazgeçilmelidir." dedi.

İnsan hakları ihlallerinin bunca yoğun yaşandığı ülkede Habitat'in toplanması, savunulduğu ilkeler açısından da doğru değildir.

Habitat'in 3 temel ilkesi; "Yeterli, güvenli ve sağlıklı sürdürülebilir insan yerleşimlerinin temel insan hakkı" olduğudur.

Yeşiller ve Sosyal Ekolistlerin de katıldığı ve onay verdiği brifing, yeniden toplanma kararı olarak sona erdi.

Ülke gündemini oldukça meşgul edecek olan ve 50 bin insanın katılımının beklendiği Habitat II'ye karşı kitlelere sayısal gerçekleri açıklamak ve çeşitli alternatif etkinlikler yapmak gerekli ve yararlıdır.

Gümrük Birliği'ne üyeliğin ardındaki gerçekler

Türkiye'nin Gümrük Birliği'ne (GB) girişini onaylanacağı tarih yaklaştıkça egemenlerin bu yöndeki çabaları da yoğunlaşmaktadır. GB'ne girişini onaylayacak olan Avrupa Parlamentosu'nun (AP) yapacağı toplantı öncesi TC egemenlerinin bütün yetkileri ters yönde bir karar çıkmaması için adeta "seferberlik" ilan etmiş durumdadırlar. Komprador burjuvazinin bütün klikleri kendilerine yakın gördükleri AP üyelerini "adam adama markaja" alarak GB'nin onaylanması yoğun bir lobi faaliyeti sürdürüyorlar. DYP, CHP, TÜSİAD, İKV ve DISK'e kadar uzanan geniş yelpazedeki bütün burjuva yetkilileri "milli bir dava"nın başarıyla sonuçlanması için elinden geleni ardına koymuyorlar.

TC egemenlerinin çabalarını yoğunlaştırmasında Avrupa Konseyi'nin 26 Nisan 1995 tarihli oturumunda "Türkiye'nin anayasal ve yasal reformlar yapması ve Kuzey Irak'a müdahalesi" hakkında bir tavsiye kararı alması etkili olmuştur. Bu kararda Türkiye'nin Kuzey Irak'tan çekilmesi, Kürt sorununa barışçıl bir çözüm bulması ve yasalarını Avrupa standartlarına uygun hale getirmesi için Haziran 1995 tarihine kadar süre tanınması, önemli gelişmeler olmadığı takdirde Türkiye'nin GB'ne girişinin askıya alınması istenmekteydi. Tanınan sürenin üzerinden uzun bir zaman geçmesine rağmen istenen düzenlemeleri yapmaması AP'deki "red"çi görüşlerin çoğalmasına neden olmuştur. GB'ne girişin tehlikeye girmesi üzerine TC bazı gözboyayıcı düzenlemelere gitmek zorunda kalmıştır. 8. maddenin "değiştirilmesi", bazı DEP'lilerin serbest bırakılması bu göz boyamanın ürünüdür.

Yapılan "makyaj tazelemenin" AB'nin gözünü boyamaya yetmediği açıktır. TC'nin yaptığı yasal "düzenlemeler" in kaba yanlarını törpülemekten bile aciz oldu-

ğu için AP içindeki Sosyalistlerin ve Yeşillerin tepkisini çekmiştir. Bu grubun Parlamentoları "GB'ne Hayır demek istemediğimiz için oylamanın şu anda ertelenmesini istiyoruz" yönünde eğilim belirtmeler de bu eğilimin AP içinde azınlık durumunda kaldığı görülmektedir. GB'nin gündeme geldiği ilk dönemlerde bir taraftan TC'ye "demokratikleşme yönünde" baskı yapan AB'nin bu yönde ciddi bir adım atılmadan Türkiye'yi GB'ye alması ancak ekonomik çıkarlarla açıklanabilir. Gösterilmek istenen aksine AB için demokratikleşme ekonomik çıkarlarının yanında küçük bir ayrıntı olarak kalmaktadır. Bu gün GB'nin onaylanması yönündeki eğilim ağırlık kazanmaktadır. Bu kompradorların lobi faaliyetinin başarısından dolayı değil Türkiye'nin AB emperyalistleri için taşıdığı ekonomik öneminden dolayıdır.

GB'ne girişin onaylanacağı tarih yaklaştıkça TC sorunu "Hristiyan Avrupayla Müslüman Türkiye" arasındaki bir sorunmuş gibi göstererek özünden saptırıyor. GB'nin Türkiye ekonomisine ne gibi etkilerinin olacağı, işçi sınıfına, köylülüğe, küçük ve orta ölçekli işletmeleri nasıl etkileyeceği, gümrüklerin sıfırlanması ile artan ithalat karşısında piyasaların nasıl etkileneceği ve tekeller ile rekabet edip etmeyeceği gözlerden gizlenmeye çalışılıyor. GB'nin gündeme geldiği ilk dönemlerde bunun ekonomiye ne getirip ne götüreceği kısmen tartışıldıysa da, daha sonraları bu yön bilinçli bir şekilde arka plana atılarak sorun GB'ye girip girmeye ve demokratikleşmenin sağlanıp sağlanmayacağı yönlerine kaydırıldı.

AB emperyalistlerinin Türkiye'yi GB'ye almaktaki hevesinin açıklanması, Türkiye'nin AB için taşıdığı önem açıklanması gerekmektedir.

Herşeyden önce bu emperyalistlerin yaşadıkları bunalımda ay-

rı olarak ele alınamaz. Ve biliniyor ki, emperyalistler yarı sömürge ülkelerle ekonomik bütünleşmelere giderek bunalımı daha kısa sürede atlattırmaya çalışıyorlar. Türkiye'nin GB'ne alınması AB'nin yaşadığı bunalımı aşmaya ve burayı diğer emperyalist güç odaklarına kapatmasına yardımcı olacaktır. Türkiye'nin stratejik konumu, sadece AB için değil, bütün emperyalistler için vazgeçilmez bir önemdedir. Türkiye'nin Balkanlar, Kafkasya ve Ortadoğu ekseninde bulunması, bu eksendeki ülkelere görece gelişmişliği, Türki Cumhuriyetleriyle ilişkisi, İslam kimliğini kullanarak Ortadoğu ülkeleriyle ilişki geliştirebilmesi ve diğer birdizi etmenle birlikte ele alındığında oynayacağı köprü rolü Türkiye'yi, emperyalistler için önemli duruma getiriyor. Türkiye'nin GB'ne alındığında tek başına sunacağı ekonomik olanakları saymıyoruz bile... Bunu Avrupa Komisyonunun AP üyelerine yönelik yayınladığı raporda GB'den asıl yararlanacak olan tarafın Türkiye değil, AB olacağı açıkça belirtilmekte ve AP üyelerinin GB'ne onay vermesi için ikna edilmeye çalışılmaktadır. GB'ne girişin "demokratikleşme" ile eşitlenmesikimi sol çevrelerde bütün umutların AB'nin TC'ye dayatacağı demokratik reformlara bağlanmasına neden oldu. Bu çevrelerin bu yaklaşımının ardından GB eşitir demokrasi anlayışı yatmaktadır. Bu anlayış "demokratikleşme" sorunu her gündeme geldiğinde (kimse açıktan ifade etmese de) TC'nin demokratik reformları yapmasına elinin mahkum olduğu, bunu AB'nin istediği, bu sağlanmadan GB'ne alınmayacağı yönünde umutlar beslendi... GB'ile demokratikleşme arasında birebir ilişki kurmak emperyalizmin niteliği, emperyalizm çağında ekonomik ilişkilerin niteliği vb. hakkında birşey bilmemekten öte anlamı vardır. Bunun anlamı işçi sınıfını burjuva ideolojisiyle zehirlemektir. Belli bir bakış açısı, günümüz dünyasında emperyalizm ile bağımlı ülkeler arasındaki ekonomik ilişkilerin faşist ve baskıcı yönetimler sayesinde emperyalistlerin sömürlerini daha rahat gerçekleştirebileceğinin inkar edilmesidir. GB'ne girildiği anda demokratikleşmenin sağlanacağı beklentisi yaparak kitlelerin bu tür emperyalist antlaşma ve bloklaşmalara karşı mücadelesinin önünü kesmeye hizmet eder. Örneğin tekstil ihracatçıları derneği başkanı Nur Ger'in "Türkiye'nin tek avantajının ucuz emek olduğunu" açıkça belirttiği halde faşist baskılardan bunalan bir kesim sol çevre ne olursa olsun "biraz demokrasi" anlayışıyla emperyalistlerin estirdiği rüzgarın etkisini kapılmaktadırlar. Ve emperyalistlerden demokrasi beklemekteydiler. Lenin yoldaşın yıllar önce tespit ettiği, "Emperyalizm her yere özgürlük değil, egemenlik eğilimi götürür mali sermayenin ve tekellerin çığıdır" anlayışının günümüzde bütün çıplaklığıyla kendisini kanıtladığı halde

bunu görmek istememektedirler. GB'ne girildiği takdirde emperyalistler ve yerli uşaklarının daha azgın bir sömürü ve daha azgın bir faşist terör estireceklerini hesaplamayacak kadar kördürler.

Emperyalistler üretimlerini çeşitli bölgelere/ülkelere kaydırmakla biricik amaçları vardır bu da, bu bölgelerdeki ucuz işgücü, daha geri sosyal haklar vb. olanaklardan yararlanarak daha fazla sömürü dolayısıyla rakiplerine üstünlük sağlamaktır. Ve buralarda demokrasiyi, sosyal hakları geliştirmek bir yana bunları bulduğu konumdan daha geri plana çekmesi için uşaklarından ayrıcalıklar ister. Sömürünün en azgınca bir şekilde yapılması üzerine oturtulan bu tür anlaşmaların uygulandığı ülkelerde sömürünün devamı ve kitlelerin sömürüye karşı başkaldısı ancak varolan parlementer maskenin bir kenara atılarak askeri faşist diktatörlüklerle sağlanabilmektedir. Güney Kore, Singapur, Tayvan bunun başlıca örnekleridir.

Türkiye'nin AB ile kuracağı GB ilişkileri yukarda saydığımız olgulardan ayrılarak ve AB'nin emperyalist niteliği gözardı edilerek soyut bir Avrupa demokrasisi çerçevesinde tartışılmaktadır. AB emperyalistlerine olmadık misyonlar biçilmektedir. Avrupadaki iş güvencesi, işsizlik sigortası gibi gelişkin sosyal hakların GB'ne girilmesiyle birlikte aynı şekilde Türkiye'de de uygulanacağı varsayımından hareketle GB'ne evet denilmektedir. Fakat bu sosyal hakların kazanılmasında işçi sınıfının verdiği tarihsel mücadele gözardı edilerek ve uygulanan Keynesçi ekonomik genilemesindeki payı görülmektedir. Ve bunlar Avrupalı emperyalistlerin bir lütfuymuş gibi gösterilmektedir. Kapitalist emperyalist sistemin içine girdiği bunalımdan dolayı Keynesçi ekonomik politikaları terk ederek neo-liberal ekonomik olan politikalar uygulamaya başladığında ve bu politikaların doğal bir uzantısı politikalarının bu hakların her alanda kazanılmış sosyal hakları geri almaya yönelik saldırısı özelleştirme sendikasılaştırma yönündeki saldırıları görmezlikten geliniyor. Bugün dünyada olduğu gibi Arupada da bu yönlü saldırılar bütün hızıyla devam etmektedir. Avrupada bu hakları geri almasına karşı yapılan kitlesel gösteriler sıradan emekçilerin bile tepkisini çeken kendisine ML sıfatı yakıştıranların bunu görmemesi büyük bir aymazlıktır. Diğer bir nokta da AB'nin istediği yasal düzenlemeleri yapmakta ayak diremesi egemenlerin istemleriyle değil, içinde bulunulan toplumsal sistemin en küçük bir hak talebini karşılayabilecek durumda olmadığını gösterir. TC. GB'ne girmek için AB'nin öngördüğü demokratik reformları TC'nin ne oranda yerine getireceği sorundur. Bu sorun da tartışılırken Türkiye'nin sosyal ekonomik yapısını gözardı edilmektedir. AB'nin her türlü ekonomik talebini karşılarken, Kıbrıs konusunda tavizler verir-

ken emekçi kitlelere yönelik yasalardaki kaba yanların törpülenmesinde ayak dirmesinin başka bir anlamı yoktur.

Öyleyse AB'li emperyalistlerin Türkiye'nin GB'ne girişini demokratikleşmeye endekslemelerinin amacı nedir? İstenen demokratikleşmenin bir burjuva demokrasisi bile olmadığı açıktır. Bunu yukarda yeterince açtık. İstenen emperyalistlerin TC'yi GB'ne dahil etmeleriyle birlikte ekonomik faaliyetlerinin önündeki engellerin kaldırılmasına dönük uygulamalardır. TC'den sırtan aşırı yanlarının kaldırılmalarını isteyerek hem Avrupada'ki kamuoyunun tepkileri bertaraf edilmeye çalışılıyor, hem de ülkedeki kamuoyunun tepkisi azaltılmaya, kitleler beklenti içine sokulmaya çalışılıyor. Kürt sorununa "barışçı siyasi çözüm" önermeleri, Kürdistan'daki ulusal mücadelele sürdüğü müddetçe ve PKK'nin izlediği taktikler yüzünden bu savaşın Türkiye'nin batısına sıçraması olasılığı bulunduğu sürece buralarda yapacakları yatırımlar güvence altında değildir. Yatırım yapsalar bile bunun rasyonel bir biçimde kullanılmaması emperyalistlerin çıkarlarına geliyor. Kürt sorununa "siyasi çözüm" önerisi emperyalist bir çözümden başka bir şey değildir. Kürt Ulusunun ulusal hakları için mücadelesinin çeşitli kırıntılarla bastırılmasıdır.

AB'nin Türkiye'yi tam üyelikle değil de GB üyeliğiyle sınırlandırdığı bir durumda GB'nin ülkeyi ne kadar demokratikleştireceğini tartışmak sorunun özünü gözlerden kaçırmaya hizmet eder. Bilindiği gibi GB ekonomik bir statüdür. AB üyeliği ise siyasal bir statü de içermektedir. Bu noktada AB'ye üyelik Türkiye'yi demokratikleştirebilir varsayımından hareket eden burjuva liberal çevreler Türkiye'nin şu anda içinde bulunduğu GB aşamasını AB'ne tam üyeliğe geçişin "ön aşaması" olarak görerek bu yolla Türkiye'nin adım adım demokratikleşeceğini söylüyorlar.

Yukarda emperyalistlerle yarı sömürge ülkeler arasındaki ekonomik ilişkilerin niteliğine ilişkin yaptığımız belirleme, Türkiye'nin AB üyesi duruma geldiğinde de devam edecektir. Bu yönde küçük adımlar atılsa da bu özde bir değişikliği getirmeyecektir. Ve Türkiye yarı sömürge niteliğini koruduğu müddetçe emperyalizmle ilişkilerinin niteliği değişmediği müddetçe ne tür ilişkiye girilirse girilsin demokratikleşme anlamında herhangi bir değişiklik yapmayacaktır. Bu yönüyle AB'ye girmeyi savunmak patronların Avrupasını güçlendirmek anlamına gelir.

Komünistler açısından "çalışanların Avrupası" ancak işçi sınıfının enternasyonalist birliğini sağlamakla gerçekleşir. Her ülke işçi sınıfının ilk önce kendi ülkesinde mücadelesi temelinde yükselir ve sağlam temellere oturabilir.

Kavganın Güncesi

Maraş'ta mezhep maskeli devlet katliamı

İşçi Sınıfının ekonomik ve demokratik mücadelesinin boyutlandığı 1975-76 yılları burjuva klikler arası çelişkilerin yoğunlaşmasına neden olmuştur. devrimci mücadelenin yükselmesi ve kitlelerin devrimci saflara yönelmesini gören komprador burjuvalar ve toprak ağaları yedeklerinde bulunan ve her zaman baş vurdukları MHP'li sivil faşistlere devreye sokarak gerçekleştirmiş oldukları MARAŞ katliamını alevi-sünni çatışması diyerek uygulamaya koymuşlardır.

19 Aralık 1978'de planlandığı gibi ilk provakasyon girişimi faşistlerin işletmesinde olan Çiçek Sineması'na tahrip gücü düşük olan bombanın Okkeş Enger tarafından atılması film seyreden MHP'lileri harekete geçirmek için yeterli oldu. Bir gün sonra 20 Aralık'ta alevilerin yoğun olarak oturdukları kahvehane bombalanması ve TÖB-DER üyesi

iki öğretmenin MHP'li faşistlerce katledilmesi hedeflenen provokasyon zemini için yetti. Katledilen öğretmenlerin 22 Aralık'ta cenazeleri kaldırılırken, daha öncesinde insan ve silah yığınağı yapan MHP'li sivil faşistler cenaze törenini kan gölüne çevirdiler. Dönemin iktidarı olan sosyal demokrat maskeli faşistler olaylara seyirci kalmakla yetindiler. Cenaze törenini kana bulan sivil faşistler daha sonra

çarşıya yönelip tüm solcu ve alevilerin işyerlerinin yağmalayıp ortığı yakıp yıktılar. Aldıkları talimatlarla silahlanıp çevre il ve ilçelerden gelen faşistler kalabalıklaşırken halk düşmanı hükümet sıkıyönetim ilan ederek sokağa çıkma yasağı uyguladı. Halkı evlerine hapseden bu alçaklar, nedense it sürülerinin sokaklarda olmasına ses çıkarmıyordu. Uyguladığı sıkıyönetimle halkı evine hapsederek kat-

liama yardımcı olan devletin, bizzat bunun tertipleyicisi olduğu da ortaya çıkıyordu.

24 Aralık 1978 Pazar günü elleride otomatik silahlar, bomba, satır, balta, bıçak ve sopalı faşist sürüsü Hitler örneğinde olduğu gibi genç yaşlı çocuk-bebek demeden yüzlerce insanı kurşundan geçirdiler, ölü kadınlara tecavüz ettiler, ağaçlara çocukları çivilediler. Emperyalist tahakkümün ülkemizde zaafa uğramasını engellemek için, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının iktidarını koruyup güçlendirmeye hizmet edecek bu tür katliamlar sadece ülkemizde yaşanmıyor. Bu katliam Rusya'daki KAŃLI PAZAR, Çin'de komünist işçileri yok eden KANİON KI-YIMINA benzetebiliriz, benzetmeliyiz de; çünkü bütün hepsinin ortak özelliği ezen ve ezilen sınıflararası süren iktidar savaşında birleşir.

Romanya'da karşı devrimci darbe

Sosyalizm adına, tekeli devlet kapitalizmi sistemiyle Romanya'yı Avrupa'nın "aç ülkesi" haline getiren, proletarya diktatörlüğü adına bir burjuva kast olarak proletaryaya diktatörlük uygulayan, kitleleri yönetime katmadıkları gibi tepkilerini, taleplerini, özlüklerini de dikkate almayan, devrimci irade ve inisiyatiflerini geliştirmek şöyle dursun, köreltmeye çalışan, sosyalist yarış ruhu yerine bireysel çıkarı teşvik eden, rüşveti, hırsızlığı, alkolizmi ve fuhuşu körükleyen, en büyük yolsuzluklarda, soygunları da bizzat kendisi gerçekleştiren, korkuya dayalı suskunlukla zora ki bir sempati havası oluşturan ve bu duruma bakıp "toprağım sağlam" diyebilen revizyonist iktidar bütün bu birikimlerden kaynaklı olarak halkın kendiliğinden gelme mücadelesiyle bir anda sarsıldı.

Ve bu sarsıntıdan istifade eden bizzat Bush ve Gorbaçov ittifakı tarafından Malta Zirvesi'nin hemen ardından, ABD'nin Panama işgaliyle aynı günlere rastlayan 25 Aralık 1989 tarihinde örgütlenmiş askeri bir darbe ile revizyonist Çavuşesko iktidarı devrildi. Darbe halkın desteğini almış bir halk ayaklanması olarak yutturulmaya çalışıldı.

Ne Çavuşesko'nun ne de darbecilerin arkasında halk desteği vardı. Darbeciler, başta İon Ilrescu olmak üzere Çavuşesko yönetiminde önemli görevler üstlenmişlerdi. Çoğu Çavuşesko'nun çok güvendiği polis şefleri ve generalleriydi.

Çavuşesko ve eşi Elene, darbeden hemen sonra, üyelerinin yüzlerini da hi gizledikten göstermelik bir askeri mahkeme tarafından apar topar yargılanıp kurşuna dizildiler.

Georgi DİMİTROV'un Leipzig savunması

1923 yılında Bulgaristan'daki komünist ayaklanmasını yöneten DİMİTROV ayaklanmanın bastırılmasıyla birlikte yurtdışına çıkarak Viyana ve Berlin'de bulundu. 1929'dan sonra Komintern orta avrupa bölümünün başkanlığını yaptı. 27 Şubat 1933'deki REICHS-TAG'ınını çıkarmakla suçlanarak GEORGİ DİMİTROV'la birlikte Bulgar komünistleri TANEV, POPOV ve Alman komünist milletvekili TORGLER tutuklandılar. DİMİTROV ve diğerlerini suçlamak için seçilen piyon ise VAN DER LUBBE adında sınıf düşmanı Hollandalı bir işçiydi. Hitlerci faşizmi kendi ininde bozguna uğratan DİMİTROV, savunma stratejisini saldırı esası üzerine kurdu. 16 Aralık 1933'de çıkarıldığı mahkemede faşizmin suratına şöyle haykıyordu. "Onyedinci yüzyılda, bilimsel fiziğin kurucusu GALİLEİ, kendisini kafir olarak idama mahkum eden Engizisyon mahkemesi önüne çıkarıldı. Galilei, inançlı ve kararlı olarak "Eppur si muove!" "O-dünya- herşeye rağmen dönüyor!" dedi. Bu bilim kanununu sonra bütün insanlık öğrendi ve benimsedi. Biz Komünistler de, bugün en azından koca Galilei kadar kararlı ve inançlı olarak diyoruz ki, "Eppur si muove!" "O herşeye rağmen dönüyor!" Tarihin çarkı, bir Sovyet Avrupa'ya doğru, bir Dünya Sovyet Cumhuriyetleri Birliği'ne doğru dönmektedir.

Ve ne imha tedbirleri, ne hapisaneler, ne idam cezaları, Komünist Enternasyonal'in liderliğindeki proletarya tarafından döndürülen bu çarkı durduramayacaktır. Bu çark, Komünizmin son zaferine doğru dönüp durmaktadır. Faşizmi tarihin çöplüğüne gömmenin yolu ancak ve ancak proleter sınıf bilinciyle yürüteceğimiz, politik iktidar mücadelesinden geçmektedir. Bu da çeşitli milletlerden oluşan emekçi halkımızın topyekün sınıf kavuşmasına katılarak devrim cephesini güçlendirmesiyle mümkündür.

kısa..kısa..kısa..kısa

★ J.V STALİN doğdu

21 Aralık 1879 TARİHİNDE Gürcistan'da doğan Stalin, mücadele yaşamı boyunca Marx, Engels VE Lenin'in Proletarya Devrimi ve Sosyalizmin inşasına ilişkin tüm temel görüşlerinin sadık savunucusu ve kararlı izleyicisi olmuştur.

★ "Tunceli İli'nin İdaresi"ne ilişkin göç kanunu

25 Aralık 1935 tarihinde 2884 sayılı Tunceli İli'nin İdaresi hakkında göç politikalarına ilişkin kanun çıkarıldı. Bu yasaya göre TC toprakları dörde ayrılıyordu.

1. **Mıntika:** Türk kültürüne mensup nüfusun yoğun olduğu bölgeler.
 2. **Mıntika:** Türk kültürü içinde asimile edilebilecek yerler.
 3. **Mıntika:** Türk kültürüne mensup muhacirlerin serbestçe yerleşebileceği yerler.
 4. **Mıntika:** Sıhhi, harsi, siyasi, askeri, inzibati, sebeplerle boşaltılması şart açıkça iskan ve ikamet yasak olduğu yerler.
- 4 nolu mintika kapsamına giren yerlerin başında Dersim geliyordu. 1936'da bölgeye yığınak yapılmaya başlandı. Dersim'in dış dünyayla ilişkisi kesildi ve o yıl ile ertesini yıl Dersim'e bomba yağdı.

★ Büyük Usta Mao ZEDUNG doğdu

Çin Devrimi'nin önderi, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ve Maoizm'in yaratıcısı olan Mao ZEDUNG 26 Aralık 1893'te Çin'in Hunan Eyaleti'nin Şaoşan Köyü'nde doğdu.

★ Görkemli Saraçhane Mitingi

1960'lı yıllarda Türkiye'nin dört bir yanında işçi eylemleri yayılmıştı. İşçiler işten çıkarmalara son verilmesini ve sendikalaşma, grev hakkı gibi demokratik haklar istiyorlardı. Aralık 1961'de en büyük işçi eylemi İstanbul'da gerçekleştirildi. İİSB ve Türk-İş tarafından örgütlenen Saraçhane Mitingi'ne Anadolu'nun dört bir köşesinden tüm iş kollarından kadın-erkek 150 bin dolayında işçi katıldı.

★ Spartakistler Birliği kuruldu

Almanya Sosyal Demokrat Partisi'nin (SPD), Almanya'nın 1. Dünya Savaşı'ndaki konumuna karşı çıkarak buradan ayrılıp, sosyalizmi savunan üyelerinin katılımıyla 1916'da **Karl Liebknecht, Rosa Lüksemburg, Clara Zetkin ve Franz Mehring** tarafından "Spartakistler Birliği" kuruldu. Örgüt, 30 Aralık 1918'de yapılan kongresiyle Almanya Komünist Partisi'ne dönüştü.

★ YEŞERMEK ÜZERE TOPRAĞA DÜŞTÜLER ★

Ali YILMAZ

Bingöl'ün Kiğı kazası Okçıyan köyünde yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak 1956 yılında dünyaya geldi. Ali Yılmaz Kürt ulusuna mensuptu. Zorluklarla dolu bir yaşam içinde büyümüş, çektiği acılar ve yaşamı onu devrimci mücadeleye itmişti.

Ekonomik sıkıntılardan dolayı okuyamayan Ali Yılmaz bir iş yerine girip çalışmaya başladı. Üretim içinde yer alarak işçilere karşı samimi, dürüst ve atılgan kişiliğiyle örnek bir kişiydi. Demokrat bir yapısı olan Ali Yılmaz MLM dünya görüşü ve İbrahim Kaypakkaya'nın

komünist görüşleriyle tanıştı. Çeşitli ulus ve milliyetlerden Türkiye proletaryası ve ezilen halkların biricik kurtuluş yolu olarak benimsediği İbrahim Kaypakkaya'nın düşüncesi doğrultusunda hareket ederek TKP/ML TİKKO'nun demir disiplinine gönüllü olarak katıldı. Proletarya Partisi saflarında çalışkanlığı, cesurluğu ve atılganlığıyla öne çıkan Ali Yılmaz TKP/ML üyeliğine hak kazandı. Askeri alandaki başarısı dolayısıyla TİKKO'nun İstanbul Bölgesi Gerilla Komutanı oldu. Pek çok askeri eylemde yer alan Ali Yılmaz 30 Kasım 1978'de Gülsuyu'nda imal etmekte olduğu bombanın patlaması sonucunda yaralandı. Hastaneye kaldırılan Ali Yılmaz hastanede çok kısa bir tedaviden sonra yaralı haliyle işkenceye alındı. İşkence gösterdiği ser verip sır vermeme tavrıyla işkencecileri kendi inlerinde de altetmeyi başaran TİKKO Komutanı Ali Yılmaz 24 Aralık 1978'de katledildi.

Raci YILMAZ
Aralık 1980/İstanbul
TKP/ML üyesi

Ali KEPEZ
23 Aralık 1979/Almanya(trafik kazası)
TKP/ML taraftarı

Sınıfsız, sömürsüz, sınırsız bir dünya yaratmak için mücadele veren ve savaşan Proletarya Partisi Aralık ayı şehitleri; İbrahim Kır(Aralık 1980-İstanbul işkencehanelerinde katletildi), Sedat Özkaradağ (27 Aralık 1980-Adana Cezaevi'nde katletildi), Abdurrahman Meral (1993 İstanbul), M. Ali Polat ve Suna Yıldırım (Aralık 1992 Dersim) partizanca savaşlarıyla yeşermek üzere toprağa düştüler.

Şehitlerimiz onurumuzdur! Onlar özgür geleceğe ulaşmak için verdikleri mücadeleyle bedenlen aramızdan ayrıldılar ama düşünceleriyle aramızda yaşıyorlar. Onların umutları umudumuzdur, yarattıkları değerler değerimizdir. Onların değerlerini ve umutlarını yaşatacağız ta ki Altınçağa dek.

Yaşar OKÇUĞLU
24 Aralık 1980/İstanbul
TKP/ML Hareketi üyesi
MLKP onur üyesi

*Bizler
Hep birlikte yemin ettik,
Savaşla nikah kıymaya, devrimle ölmeye
Bazımız,
Savaşı nakış nakış işledik kavgamızda
Kimimiz,
Vurduk, yönlendirdik, yönettik
Bazımız,
Tomurcuktuk, çiçek açıp meyve verdik
Kimimiz,
Yaralandık, parçalandık, vurulduk
Ama!
Bire bin vererek yeniden filizlendik
Ve hep birlikte yemin ettik bizler
Yemin ettik yemin!
Parçaları bütüne tabi kılmaya
Ve sevdalandık devrime
Dedik ki!
Sevdamız kavgamızdır.
"Andınız andımızdır, yaşıyorsunuz yaşatacağız
yoldaşlar"*

İsmail CÜNEYT
21 Aralık 1983/İstanbul
TİKB MK üyesi

Zeki ÖZTÜRK
26 Aralık 1979/İstanbul
Devrimci Sol militanı

İLAN

Abdurrahman Meral

Ölümünün 2. yılında seni gururla anarken, yoldaşlarına bıraktığın bayrağın takipçisi olduğumuzu bir kez daha haykırıyoruz.

www.partizanarsiv.net
Elbistan TKP/ML Taraftarı İşçiler

Azime DEMİRTAŞ
25 Aralık 1985/Dersim
PKK militanı

kısa... kısa... kısa...

IRA, ABD'ci barışı reddetti

İngiltere Başbakanı Major ve ABD Başkanı Clinton, IRA'nın silah bırakmasını istiyorlardı.

Dış Haberler Servisi- IRA (İrlanda Cumhuriyet Ordusu) 7 Aralık 1995 tarihli bir bildiriyle, ABD'ci barış planını reddetti. Gece yarısı İrlanda'nın başkenti Dublin'de geniş ölçüde dağıtılarak yankı yaratan bildiride, "IRA silahlarını ön kapıdan veya arka kapıdan teslim etmeyecek" ifadesi kullanıldı. Bildiride, devamla şöyle deniliyor: "Gelinen aşamada gördüğümüz şey, İngiltere'nin muhataplarla yoğun görüşmelere başlama konusundaki düş kırıcı isteksizliğe ve IRA'nın teslimiyeti anlamına gelen kabul edilemez silah talebi olmuştur. Silahların teslimi, tüm partilerin katılacağı görüşmelerin başlaması için hala bir önkoşul olarak ileri sürülüyor. Bu ise, tarafımızdan asla kabul edilemez." IRA'nın bu açıklaması, İngiltere'nin önemli planlarını alt üst etti. Örneğin, "Silahların Teslimi Kanunu" nun incelenmesi için, başkanlığını Amerikalı eski senatörlerden George Mitchell'in yaptığı Uluslararası Komisyon'un 9 aralık günü yaptığı ilk toplantı öncesine rastlayan bildiri soğuk duş etkisi yaptı. İngiltere Başbakanı John Major, bildiriye "Barış isteyen Kuzey İrlanda halkının suratına indirilmiş bir tokat" olarak nitelerken; IRA'ya yakınlığıyla tanınan Sinn Fein partisinin lideri Garry Adams, "Barış sürecine gölge düşüren şey IRA'nın silahları değil İngiltere'nin diyaloga karşı tutumlarıdır" ifadesini kullandı.

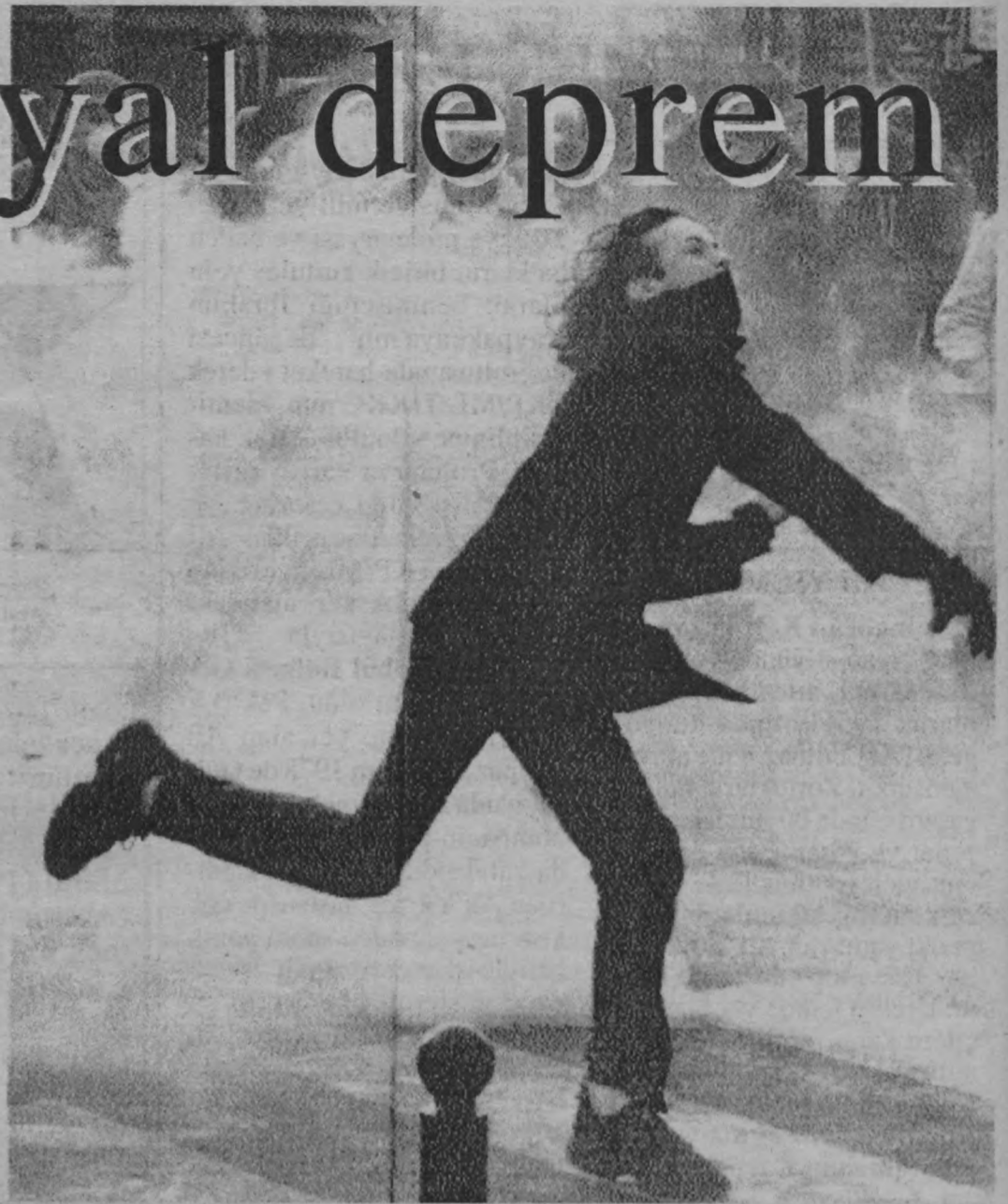
Sosyal deprem

Dış Haberler Servisi- Ekim ayından bu yana Fransa sokaklarından göstericiler eksik olmuyor. Önce kamu emekçileri sokaklara dökülmüşlerdi. Onları doktorlar izledi. Sonra, üniversite öğrencileri sokaklara taşdılar. En son, geçtiğimiz hafta, muazzam bir işçi kitlesinin de protesto gösterilerine başlamasıyla, Fransa, 1968'lerden bu yana en kitlesel halk gösterilerine tanık oldu.

1991 Maastrich Anlaşması'yla, Avrupa Birliği üyeleri, 1999 yılına kadar ekonomik ve parasal birliğe geçeceklerini karar altına almışlardı. Bu yüzden Fransa ve diğer birlik üyeleri, 1997 yılına kadar, başka şartların yanı sıra, bütçe açıklarını ve ulusal borçlarını tüm ekonomilerinin % 3'ü oranına indirmek zorundalar. İşte, Fransız hükümetinin Maastrich şartlarına uyma adımlarının ilki, kamu harcamalarını kısmakla başlayınca, halk isyan etti. İhtiyarlar sosyal güvence, öğrenciler daha özgür ve parasız eğitim, özellikle kamu sektöründe çalışan işçi ve emekçiler ücret kısıntılarını ve işten çıkarmalara karşı gösterilere giriştiler.

FRANSA NASIL FELÇ OLDU?

Ekim ayının sonlarında başlayan demiryolu işçilerinin grevi, zaten bir aydan fazla sürmekte olan öğrenci boykotlarıyla birleşince, Fransız emperyalistleri için tehlike çanları çalmaya başladı. Demiryolu grevinin ilk haftasında, toplu taşımacılığın yaygın olduğu Fransa ciddi olarak sarsıldı. Otoyollarda 500 kilometreye varan kuyruklar oluştu. PTT çalışanları ve elektrik-gaz işletmesi işçilerinin de greve katılmasıyla grev yaygınlaştı. Tam da bu grevler başlamışken Paris'te 40 bin, Tulus'ta 50 bin, diğer birçok kentte yüzbinlerce öğrenci sokakları doldurdu. Eylemlerde işçi

öğrenci ve öğretmenlerin birbirine destek olması, Fransız hükümetinin halkı bölme çabalarını güçleştirdi.

10 ekim ve 24 kasım genel grevlerinin ardından, Genel İşçi Sendikaları Konfederasyonu (CGT) ve İşçi Gücü Sendikası (FO), 5 aralık günü, ülke çapında yeniden genel greve gitme çağrısı yaptılar. Bu arada, iktidarda bulunan RPR (Cumhuriyet İçin Birlik Partisi), özellikle küçük esnafı ve olanlardan huzursuzluğa kapılan halk kesimlerini işçilere karşı kışkırtmaya çalıştı. Gericiler Fransız medyası, grevle duran hayat üzerinde, ulaşım-yiyecek-enerji sıkıntılarında yoğunlaşarak, efendilerine hizmette bulundular. RPR'nin grevci işçilere karşı "Çalışmak İstiyoruz", "Çalışma Hakkımız Engellenemez", "Grevci İşçiler İşbaşına" sloganlarıyla yaptırdığı yürüyüş, tam bir fiyaskoyla

sonuçlandı. Gösteriye katılanlar, sadece yüzlerle ifade ediliyordu.

Kamyon ve taksi sürücülerinin de greve katılmasıyla yeni bir boyut alan direnişi bastırmak isteyen, "sertliğinden de ödün vermiyor" imajı yaratmaya çabalayan Başbakan Alain Juppe, aniden öğrencilerin taleplerini kabul ettiğini açıkladı.

GREV KIRILMAYA ÇALIŞILYOR

Juppe'nin bu son manevrasının nedeni, bütünü kurtarmak için parçayı feda etme taktiğinden öte bir anlam ifade etmiyordu elbette. Eğitim Bakanı, geri adım attıklarını açıkça kabul etti, üniversitelere 4 milyar franklık ek bütçe ve 2 bin yeni öğretim elemanı kadrosu açtıklarını duyurdu. Amaç işçilerle öğrencilerin, yani proletarya ile küçük burjuvazinin aydın kesimi-

nin eylem birliğini bozmaktı. Çünkü, ekonomik ve akademik taleplerle yükselen direniş, bağrında siyasal tohumları da taşıyor, "Tek Yol Devrim!" gibi slogan öğrencilerden sonra yavaş yavaş işçilerin de sevdiği bir slogan haline geliyordu. Eylemlerde, Enternasyonal okunuyor, taleplerdeki kararlılık halkın daha geniş kesimlerinde artan bir hoşnutluk yaratıyordu.

Bu arada önemli bir olgu daha kendisini gösteriyordu: CGT'nin kongresi. Kongre, 3 aralıkta başladı ve 8 aralıkta sona erdi.

SARI SENDİKAYA DİKKAT!

CGT, '70'li yıllara kadar 2 milyonun üzerindeki üyesiyle en güçlü işçi sendikalarından biri olma özelliğini taşıırken, bugün 640 bin üyeye sahip olması, bu sendikanın işlevini gösteriyordu. Güçlü bir burjuva de-

özgür gelecek

Elinize daha sağlıklı geçsin istiyorsanız ABONE OLUN !

UMUT YAYINCILIK VE BASIM SAN. LTD. ŞTİ . Yazışmaları Müdürlüğü: Duygu ZOR Yönetim Yeri: Küçük Ayasofya Cad. Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet-İSTANBUL Tel:(0212) 516 25 38 - (0212) 516 60 20 Faks: (0212)518 23 23, BURULAR: KARTAL: Hamam Sok. Demirli İş Hanı No: 57/14 Kartal, Tel: (0216)306 16 02 ANKARA: Necatibey Cad. No. 66/4 Maltepe Telefaks: (0312) 230 16 33, İZMİR: Gaziosmanpaşa Bulvarı Koçaş İşhanı No: 87 D. 318 Konak/ İZMİR Telefaks: (0232) 441 93 09 ÇUKUROVA: Melekçimen Çarşısı 39. Sokak No. 30 Kat: 1 ADANA MALATYA: Tabakhane Mah. Bakurcular Çarşısı Yanı Sarıbeyoğlu İşhanı K:2 NO:64 Telefaks: (0422) 322 08 04 AVRUPA MERKEZ BÜRO: Kaiser-Wilhelm Str. 284 47469 - Duisberg-DEUTSCHLAND - Tel: 0049205 - 4061032 Baskı: BASMAT

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 600.000 TL/ 1.200.000 TL'yi Yurtiçi Hesap No: 97454-3 Erdal ÇİÇEK: Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesine yatırdım. Maktubuzun fotokopisi ektedir. — Yurtdışı Hesap No: 300 2500 - 7 Maktubuzun fotokopisi ektedir. ADI SOYADI: İMZA TELEFON: Banka maktubuzunun fotokopisini: "Özgür Gelecek Gazetesi, Ümit Yayıncılık Ltd. Şti. Oğul Sok. No. 16/2 Sultanahmet/İSTANBUL" adresine gönderin.

dünyadan kısa... kısa... kısa...

Fransa'yı sarsıyor

mokrasisi geleneğinin olduğu Fransa'da, ihtilalci bir geleneğe sahip olan işçi sınıfının sendikadan uzaklaşmasına hiçbir hükümetin gücü yetmemiştir ve yetmezdi de. Ancak, bizzat CGT, 1980'den sonra Avrupa Birliği ve Yeni Dünya Düzeni safsatlarıyla, adeta işveren kuruluşlarını aratmamaya başladı. Dönem dönem üst düzeylere çıkan emekçi direnişlerinde, her zamanki gibi pasifleştirici rol oynadı. CGT, 45. kongresinde de farklı bir şey yapmadı. İşçi hareketlerinin yoğun olmasını, sendika için bir krizden çıkma fırsatı olarak değerlendirdi. Oysa bu hareket, Avrupa'yı tümünden sarsma potansiyeline sahip bir muhtevaya sahipti. Daha şimdiden, İtalya, İspanya ve Almanya'da, Maastricht'e karşı işçi-emekçi direnişleri yaygınlaşıyordu. Belçika, komşusu Fransa'daki gelişmelerden duyduğu endişe nedeniyle paketi uygulayamıyordu. CGT, bunları hiç değerlendirmede. Çünkü amaç, sendika bürokratlarını, işçi sınıfı eylemlerinin sırtından daha yüksek mevkilere taşımak ve hareketi ekonomik çerçeveye sıkı sıkı hapsedmekti.

BURJUVAZİNİN ENDİŞESİ ARTIYOR

5 aralıktaki genel greve ülkenin dört bir tarafından yarım milyon emekçinin katılması; bu grevde ülkenin en büyük otomobil fabrikalarından Renault'un iş-

çilerinin ve tersane işçilerinin boy göstermesi Fransız burjuvazisinin yanı sıra Avrupa burjuvazisini de endişelendirdi. Sarı sendikacıların ince manevraları dahi, yaşanan sosyal bunalımı gizleyemiyordu. CGT genel grevi savunurken, FO genel grevin henüz erken olduğunu ifade ederek sınıf arasında çatlaklar yaratmaya çalışıyordu. Ancak, Fransız Le Monde gazetesinin konuyla ilgili haberleri daha dikkat çekiciydi. Gazete, sosyal krizin Avrupa'yı oldukça endişelendirdiğini bildiriyor, Fransa'nın "Avrupa'daki hasta adam" olarak tanımlandığını kaydediyordu.

İngiliz The Economist dergisi ise, Fransa Başbakanı Alain Juppe'nin sosyal güvenlik reformunu hazırlarken, Fransa'da sendikalaşma oranının oldukça düşük olmasına (sendikaya üye işçi oranı, tüm ülkede % 10) güvendiğini yazdı. Bu arada, Avrupa basınında başka haberler de göze çarpmaya başladı. Almanya, Fransa'nın Maastricht doğrultusunda istikrar sağlayamayacağından ve öngörülen para birliğine girilemeyeceğinden endişeliydi. İspanya basınına göre, son grevler Maastricht'e karşı ilk büyük saldırıydı. Belçikalı işçilerin de grev hazırlığında olduğu yazılıyordu.

HÜKÜMETTE ÇATLAK

Hükümetin ve işçilerin birbirlerine "Grevi bitirin

konuşalım" ve "Daha yeni başladık" gibi göndermeleri sürerken, işçileri eski bakanı Charles Pasqua'nın Başbakan Juppe'yi sert bir biçimde eleştirdiği haberleri gazeteleri doldurdu. Pasqua, "Juppe politikasını değiştirmesize daha kötü sonuçlar ortaya çıkabilir. Juppe, ülkeyi yönetim kurulu yönetir gibi yönetiyor" diyordu. Tabii bu çıkış, işçi severlikten değil, burjuvazinin iyice teşhir olan Juppe'nin yerine daha yıpranmamış bir politikacı arayışından kaynaklanıyordu.

Bu arada, Fransız Savunma Bakanlığı, nükleer denemeler sürecinin önceden planlandığından daha kısa tutulacağını ve şubat ayına kadar sona erdirileceğini açıkladı. Şimdiye kadar dördü gerçekleştirilen denemeler, planlanandan 3 ay önce sona erecekti. Böylece, ekonomik taleplerle de olsa Fransız burjuvazisine geri adım attıran işçi sınıfının gücü bir kez daha kendini kanıtıyor, sınıfsal bakış açısından yoksun çevrecilere, doğayı korumanın da sınıfsal bir temeli gerektirdiğini hatırlatıyordu.

AVRUPA SALLANABİLİR

Fransa'da gelişen işçi hareketi, içinde bulunduğumuz şu günlerde daha da kitleselleşerek ve radikalleşerek devam ediyor. Artık, ülke çapındaki yürüyüşler yarım milyondan, önce bir

milyona ve sonra bir buçuk milyona sıçramış durumda. Aralık ayının ilk haftasında, bir milletvekili, Lorraine bölgesinde çalışan grevci maden işçileri tarafından rehlin alındı. İşçiler sokaklarda polisle çatışıyorlar ve ellerinde demir çubuklar taşıyorlar. Bu arada, CFDT (Demokratik İşçi Sendikaları Konfederasyonu) hükümetle uzlaşmaya yanaşarak, diğer sarı sendikalarla beraber sınıfı bölmeye çalışıyor. CGT ve FO henüz bu mecraaya girmiş durumda değilse de, yakın gelecekte sınıfsal çelişkilerin yoğunlaşmasıyla beraber saflar daha da netleşecektir.

Fransa'daki sosyal kriz, aslında, Avrupa'daki sosyal krizin, daha doğrusu dünya çapında emperyalizmin krizinin bir parçası olan Avrupa emperyalizminin krizinin bir göstergesi. Şu anda, diğer Avrupa ülkelerinde de içten içe kaynaklar sözkonusu. Örneğin Almanya'da devlet destekli endüstrilerde devlet desteğinin kısılması operasyonu henüz başlamasa da, özellikle maden işçileri homurdanıyor. İtalya'da memurlar emekli aylıklarından yapılan kesintiyi geçtiğimiz haftalarda protesto etmişlerdi. İspanya'da temmuzdan eylüle kadar süren emekçi eylemleri gizlenmeye çalışılmıştı. Belçika'da işçiler her an greve çıkabilir. Yunanistan'daki öğrenci ve memur eylemleri hala hafızalarda.

Kısacası, Avrupa sallanabilir.

Kaplanlar kuzeye çekildi

Dış Haber Servisi-Sri Lanka'da, Tamil Eelam Kurtuluş Kaplanları'nın (TEKK) ana üssü olan Jaffna'nın Sri Lanka beyaz ordusu tarafından ele geçirilmesi üzerine, ulusal bağımsızlık savaşı veren gerillalar ülkenin kuzeyindeki ormanlara çekildiler. Cumhurbaşkanı Chandrika

Kumaratunga, Jaffna'nın işgal edilmesi üzerine yaptığı açıklamada "Kutsal Yapa Patuna şehri, sonunda sahiplerinin eline geçti" dedi. Jaffna,

15. yüzyılda Singalli bir prens tarafından işgal edilmiş ve buraya "Kutsal Yapa Patuna" adı verilerek Tamiller soykırımı uğratılmıştı. Kumaratunga, psikolojik savaş yöntemlerini de güçlendirerek, Kaplanlar'a "Teslim ol, itirafçı ol af çıkaralım" çağrısı yaptı. Bunun üzerine TEKK lideri Prabhakaran "Sri Lanka hükümeti işgalle en büyük tarihsel hatasını yapmış, tüm barışçı çözümlerin önünü tıkmıştır. Birliklerimiz, ülkenin kuzeyindeki balta girmemiş ormanlarda yeni saldırılara hazırlanmaktadır"

şeklinde tepki gösterdi. Son gelişmeler üzerine, Sri Lanka Ve Tamil Eelam'da İnsan Hakları Örgütü Sekreteri Viraj Mendes, basına açıklama yaptı. Mendes, Kumaratunga'nın Batılı emperyalistlerden aldığı ekonomik, askeri ve politik destekle işgali gerçekleştirdiğini, gerici Batı medyasının da Kaplanlar'a karşı bir kampanya başlattığını vurguladı. "Bir ulusu ezen bir ulus özgür olamaz. Sinhalli emekçi halk egemenlerin propagandasından kurtulup bu gerçeği gördüğünde, silahlarını Tamillere değil kendi egemenlerine çevirecektir. Bir Sinhalli olarak bundan eminim" diyen Mendes, 14 aralıktan itibaren, Almanya'nın Bremen kentinde resim ve dia gösterimleri yapacaklarını ve çeşitli etkinliklerde bulunacaklarını açıkladı.

İtalya'da emekli aylıklarından yapılan kesintileri protesto eden kadınlar.

Fransa'da yaşananlar, dünya emperyalizminin bir parçası olan Avrupa emperyalizminin krizinin somut bir görüngüsü. Avrupa'nın egemen sınıfları, bu durumdan oldukça tedirgin.

www.partizanarsiv.net

Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu (TİKKO) eylemleriyle 2.OPK'yı selamladı Halkıyla bütünleşen ordu yenilmez!

AÇIKLAMA:TKP/ML TİKKO 2 No'lu Gerilla Bölge Komutanlığı'nın 17 Ekim gecesi Sivas'ın Koyulhisar ilçesi Bahçeköy'ü yakınlarında gerçekleştirmiş olduğu eylemle ilgili olarak elimize posta kanalıyla geçen bildiriye aynen yayınlıyoruz.

Türk, Kürt, Laz, Ermeni, Çerkez ve Çeşitli Milliyetlerden İşçi Sınıfımız, Yoksul Köylüler, Gençler, Memurlar, Tüm Emekçiler!

Emperyalizme, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının temsilcisi TC devletine karşı 23 yıldır dişediş bir savaşım sürdüren Partimiz TKP/ML, zaman zaman kendisini işçi sınıfımız ve emekçi halkımıza umut olmaktan alıkoyan iç düşmanlarla ve bunların yarattığı sorunlarla uğraşmak zorunda kaldı.

Sol-sekter tasfiyeciler kılığın 17 nisan darbesiyle başlayan, Partimizin merkezi önderliğini yitirip bölgesel önderliklerle yürümeye çalıştığı, KÖK ve daha sonra 2. OPK ile sona erdirilen süreç parti tarihimizin en bunalımlı dönemlerinden biri oldu.

Gücünü, Partimizin ideolojik, siyasi çizgisinin doğruluğundan ve emekçi halkımızdan alan parti güçlerimiz, daha öncede sayısız defa yaşadığı gibi sol ve sağ tasfiyeciliğin bütün girişimlerini boşa çıkartarak bu süreci de 2. OPK ile sonuçlandırmış ve sınıf mücadelesi alanındaki görevlerini yerine getirmek için Partimiz TKP/ML'yi yeniden ayakları üzerine dikmişlerdir.

Solcu sağ tasfiyeciliğin örgütsel, ideolojik, siyasi tahribatlarına rağmen partimiz TKP/ML bugün, gerek genel olarak, gerekse de bu döneme ilişkin 2. OPK'mızca ortaya çıkarılan siyasi ideolojik, örgütsel ve askeri sonuçlarla dünya göre daha nitelikli, daha güçlüdür.

2. OPK kararları ışığında, Parti önderliğimiz içinde bulunduğumuz anın görevleri olarak, "başta, örgütsel olarak partiyi ayakları üzerine dikme, buna paralel sol ve sağ tasfiyeciliğin ideolojik tahribatlarından arınma ve bu görevleri sınıf mücadelesinin kızgın, pratiğinde düşmana karşı savaşım içinde yerine getirme, perspektifini çizmiştir.

Partimiz TKP/ML'nin önderliğinde savaşım sürdüren Halk Ordumuz TİKKO'da, bu perspektife uygun olarak ordu içindeki parti önderliklerini sağlamlaştırma, savaşın sorunları olarak ortaya çıkan sorunları kavrama, çözümünü derinleştirme; planlı-programlı, kurumlaşmış-süreklileştirilmiş ve gelişen her yeni duruma denk düşen bir gerilla savaşı için, ordu güçlerimizi gerek nitelik ve nicelik, gerekse de teknik ve malzeme bakımından güçlendirme, buna paralel düşmana yönelme kararları almış, yeni atamalar yapmıştır.

Bölge komutanlığımız halkımızın desteği ile, sol-sekter tasfiyeciler kılığın kayıplar ve kaçışlarla bölgeden silinip gittiği

dönemde partimizin 2. OPK'yı bölgede gerçekleştirme kararına paralel güçlerini konumlandırmış, düşmanın yoğun saldırılarına ve iç düşmanın karşı devrimci girişimlerine rağmen 2. OPK'mızı Karadeniz'de, Tokat dağlarında gerçekleştirme görevini kararıyla yerine getirmiştir.

Suçlular gürhunun saflarına kaçan bazı unsurların sorumluluğundaki bazı nedenlerle 2. OPK'nın Tokat dağlarında gerçekleştirildiğini öğrenen düşman, 2. OPK sırasında Kayseri ve Konya'dan getirilen özel kuvvetler destekli, Sivas askeri güçleriyle yoğun operasyonlara girişmiş, konferansın gerçekleştirilebileceği alanlar olarak düşündüğü yerlerde, arazinin stratejik noktalarında sürekli güç bulundurmuş, arazi taramaları yapmış bölgedeki bütün köy ve yaylaların giriş çıkışlarını panzerlerle denetimine almasına rağmen 2. OPK'mız gerçekleştirilmiş ve düşman bütün bu yoğunlaşmasına karşılık hiçbir şey elde edememiştir.

Aksine bu süreçte düşmana en büyük siyasal darbenin vuruluşu anlamına gelen 2. OPK'mızın gerçekleştirilmesi yanında

me objektifliğine ulaşan bir güce göre şekillendirmeye başlamış ve karakollarındaki asker sayısını ikiye üçe katlayıp yüzlere ulaştırarak, başlarına daha üst rütbeli unsurlarını atamış ulaşım yollarını panzer vb. gibi zırhlı araçlarla daha sık denetlemeye, arama taramaları yoğunlaştırmaya başlamıştır.

Askeri olarak yeni diğer bazı düzenlemelere giden düşman, daha önceki "kitleyi kazanma" (!) yaklaşımlarını da bir tarafa bırakarak dişlerini göstermeye başlamış, gerillaların alevi-sünni bütün köylere girip çıktıklarını ve alevi köylere olduğu kadar sünni köylere de desteklendiklerini bilmesine rağmen özellikle alevi köy muhtarlarıyla yaptığı toplantılarda, alevi köyler üzerindeki baskılarını artırmıştır.

Sivas'ın Koyulhisar ilçesi Bahçe köyü, Tokat'ın Reşadiye ilçesi Güllüce köyü çevresindekiler olmak üzere birçok yayla ve güzlüğü zorla boşaltmış; Tokat'ın Almuş ilçesine bağlı Durudere, Akarçay ve çevre köylerinin yaylalarını yakıp-yağmalamış kullanılmaz hale getirmiş; birçok köylüyü gözaltına almıştır. Bütün

gerillalarımızca düşman güçlerine askeri olarak da kayıp verdirilmiştir.

2. OPK sırasında görevli bir gerilla timimiz, Tokat'ın Reşadiye ilçesi Fiçek (Özlüce) köyü civarında ormanlık alandan geçiş yaparken, orman içinde pusu için konaklayan kalabalık bir özel tim grubuyla karşılaşmış, ilk andaki şaşkınlıktan yararlanan gerillalarımız, karşılaştıkları özel tim grubunun nöbetçisi ile birlikte, ateş başında bekleyen timlere açtıkları yoğun ateş sırasında düşmanı gafil avlamış ve çok sayıda kayıp verdimişlerdir. Gerillalarımızın insiyatifli tavırları ve başarılı bir şekilde geri çekilmeleri sonrası ancak 10-15 dakikada kendine gelebilen düşman bu olayın peşinden ormanın dört bir tarafını dakikalarca yoğun taramaya tabi tutmuştur. Olay sonrası gelişmeleri kamuoyundan özenle gizleyen düşman, gazete köşelerine sığdırdığı küçük haberlerde sadece "Tokat'ta teröristlerle çıkan çatışmada 2 özel tim görevlisinin şehit düştüğü" bilgisini sızdırmıştır.

Daha sonraki günlerde 2. OPK'nın Tokat dağlarında gerçekleştirildiği somut bilgisi yine suçlular gürhunun iflah olmaz unsurların kaynağı dedi kodularından öğrenen düşman, askeri güçlerini, faaliyet alanında konferans gerçekleştirebil-

bulnara rağmen konferansın nerede, nasıl, hangi kitle ilişkileriyle yapıldığına ilişkin hiçbir bilgiye ulaşamayan düşman köylere zaman zaman yolladığı sivil elemanlarınca da "biz devrimciyiz, TİKKO'cuyuz, arkadaşlarımıza yiyecek getirdik, bizi onlara götürün." benzeri uygulamalara girişmekte ve halkımızdan hakettiği yanıtları almaktadır.

Arazide sürekli gözetleme ve pusu kuran düşman bütün bu uygulamalarına rağmen gerçekte aciz, korku ve panik içerisinde. Gerillalara pusu atan güçlerinin en küçük bir hissiyatı, bir yabancı hayvan geçişine dakikalarca mermi sıklmaları bundandır. Özel tim elemanlarının operasyonlarda birbirlerini vurmalarının nedeni bu korkudur. Düşman, başlangıçta tek tek gelen, Dersim, Erzincan ve Kürdistan'ın diğer illerinde gerillalarca imha edilen asker cenazelerini MHP'li faşistlerle birlikte törenlerle propaganda amaçlı kaldırma yöntemini de, bu sayının haftada 2'ye 3'e yükselmesi karşısındaki çaresizliğiyle bir tarafa bırakmış, aksine bunun moral bozucu etkisini gidermeye çalışmaktadır.

Düşmanın bu durumu karşısında bölge komutanlığımız ise, bir yandan 2. OPK ve kararlarının propagandası için kitle fa-

aliyeti sürdürürken bir yandan da 2. OPK'mızı selamlamak ve işçi sınıfımızın yoğunlaşan grevleriyle dayanışma amacıyla bir dizi eylem gerçekleştirmiştir.

Komutanlığımıza bağlı gerillalarımız 17 Ekim gecesi eş zamanlı bir şekilde;

Sivas'ın Koyulhisar ilçesi Bahçe köyü yakınlarındaki E-23 karayolu kenarına, üzerinde "Darbecilik, Sol ve Sağ Tasfiyecilik Yenilgiye; Marksizm, Leninizm, Maoizm Zafere Götürür" yazılı büyük boy, bombalı pankart asmış,

Tokat'ın Reşadiye ilçesi Elma Köyü yakınlarındaki aynı karayolu kenarına, üzerinde "Her Türden Parti Düşmanı Yönelim ve Akıma Karşı 2. OPK Kararları Doğrultusunda Birleşelim, Örgütlenelim, Mücadele Edelim! TKP/ML-TİKKO" yazılı buhi tuzaklı büyük boy pankart asmış,

Yine Tokat-Sivas il sınırında yer alan 100m. uzunluğunda 10 m. genişliğindeki köprü, gerek düşmanın T.Kürdistan'ındaki operasyonlarında lojistik desteğini yoğun olarak sağladığı ulaşım yollarından birinde önemli bir stratejik nokta olması itibarıyla gerekse de gerillalarımızın faaliyet alanında yer alması itibarıyla hedef olarak seçilmiş tahrip gücü yüksek onlarca kiloluk patlayıcılar yerleştirilerek, bu patlayıcıları köprüye asılan üzerinde "Grevdeki Direnişçi İşçi Sınıfımız. Gerçek Kurtuluşun İçin TKP/ML Saflarında Örgütlen! Halk Ordusu TİKKO Saflarına Katıl! TKP/ML-TİKKO" yazılı büyük boy pankarta bağlayarak eylemlilik zincirini planlandığı gibi tamamlayarak başarılı bir şekilde geri çekilmişlerdir.

Eylemler sonrası E-23 karayolunun Sivas-Tokat sınır bölgesindeki bölümü ulaşımına kapanmıştır.

Düşman bu gelişmeler üzerine Sivas-Tokat-Ordu sınırları dahilindeki üçgende Doğanşar, Koyulhisar, Reşadiye ve Mesudiye'deki güçleri, özel timler ve Sivas Doğanşar'da bulunan Kayseri dağ komandolarıyla birlikte yoğun operasyonlara başlamıştır. Operasyonlar hâlâ sürmektedir.

İşçiler, Köylüler, Tüm Ezilenler

Ordumuz TİKKO'nun Karadeniz'de 5 yıldır onlarca şehit vererek can bedeli sürdürdüğü gerilla savaşının ateşi bugün 2. OPK ile tekrar alevlendirilmiştir. Tepemizdeki bir avuç sömürücünün saltanatlarının bunalımı son zamanlarda yaşadıkları siyasi krizle iyice derinleşmiş, artık yönetemez olmuşlardır.

Gerçek kurtuluşun için bir avuç işbirlikçi patronun, büyük toprak ağalarının saltanatlarını yıkmak, işçilerin, köylülerin ezilenlerin iktidarını kurmak için Partimiz TKP/ML saflarında örgütlen, Halk Ordumuz TİKKO saflarında savaş.

★ YAŞASIN 2. OLAĞANÜSTÜ PARTİ KONFERANSIMIZ!

★ YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML, HALK ORDUMUZ TİKKO, MİLİTAN GENÇLİK ÖRGÜTÜMÜZ TMLGB!

★ YAŞASIN GERİLLA SAVAŞIMIZ!

★ KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİNİ YIKACAĞIZ HALK İKTİDARINI KURACAĞIZ!

TKP/ML-TİKKO

2 No'lu Gerilla Bölge Komutanlığı

25 Ekim 1995

